

Chapter I

บทที่ 1

The Strange Beginnings and Art for Eternity: Primitive art and Ancient world

การสร้างสรรค กำเนิดแห่งศิลปะอันเป็นนิรัน : ศิลปะก่อนประวัติศาสตร์และโลกยุคโบราณ

รายวิชาประวัติศาสตร์ศิลปะ เป็นรายวิชาพื้นฐานที่มีความสำคัญที่สุดรายวิชาหนึ่งสำหรับนิสิตสาขาออกแบบทัศนศิลป์ รวมถึงสาขาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ เพราะนิสิตสาขาออกแบบทัศนศิลป์จะต้องกลายเป็นผู้สร้างสรรค์ "โฉมหน้าของโลก" ในอนาคต ดังนั้นการเรียนรู้สิ่งที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ไว้ให้เข้าใจก่อน จะทำให้นิสิตสามารถพิชิตตำแหน่งของตน และเริ่มต้นก้าวเดินในโลกแห่งการสร้างสรรค์ได้อย่างมั่นคง

สำหรับหลักสูตรออกแบบทัศนศิลป์ ได้มีการจัดการแบ่งการเรียนการสอนในรายวิชาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ศิลปะออกเป็น 2 รายวิชา คือ ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก และ ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันออก เพื่อความเหมาะสมในการบริหารจัดการ และประโยชน์ในการทำความเข้าใจของนิสิต เนื่องจากโลกศิลปะทั้งสองฝ่ายมีแก่นแห่งการสร้างสรรค์ที่ค่อนข้างแตกต่างกัน และมีจำนวนเนื้อหาในแต่ละฝ่ายมาก การเริ่มต้นศึกษาประวัติศาสตร์ศิลปะนี้ เราอาจเริ่มต้นกันจากคำถาม ง่ายๆ คำถามหนึ่งที่ว่า "เรามาจากไหน?" (Origin of man..?) ตลอดระยะเวลาของประวัติศาสตร์โลก มีปราชญ์หลายท่านพยายามหาคำตอบสำหรับคำถามง่ายๆ คำถามนี้ ทั้งในเชิงวิทยาศาสตร์และเชิงศาสนา และอาจสรุปได้ว่ามีคำตอบแบ่งแยกออกได้เป็น 2 แนวทาง (หรือแนวทางเดียวในท้ายที่สุด) คือ 1. มนุษย์เกิดขึ้นจากการพัฒนา (Darwin's theory of Evolution) หรือ 2. มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมา ด้วยคำตอบอย่างหลังทำให้เกิดคำถามต่อไปไม่รู้จบว่า "ใคร?" คือ "ผู้สร้าง" และด้วยคำถามง่ายๆคำถามนี้ การสร้างสรรค์ขึ้นอย่างมากมายตลอดระยะเวลาของประวัติศาสตร์ ทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก และจุดนี้เป็นจุดเริ่มต้นของรายวิชานี้ กับคำถามต่อไปที่ว่า "Why do we paint? ทำไมพวกเรา(มนุษยชาติ) จึงเริ่มวาดภาพ"

Prehistoric People and Primitive Art

Primitive Art หรือศิลปะก่อนประวัติศาสตร์ คืองานศิลปะที่ได้เริ่มทำก่อนกันมาก่อนที่มนุษย์จะรู้จักการบันทึกเรื่องราวที่เรียกว่ายุคก่อนประวัติศาสตร์ โดยนับตั้งแต่ ยุคหินเก่าตอนปลาย ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาประมาณ 30,000-10,000 ปีมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง 15,000-10,000 มานั้น มนุษย์ได้เขียนภาพสี และขูดขีดบนผนังถ้ำและเพิงผา เป็นภาพสัตว์ การล่าสัตว์และภาพลวดลายเรขาคณิต โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงออกเกี่ยวกับวิถีชีวิตประจำวัน และแสดงความสามารถในการล่าสัตว์

ภาพเหล่านี้มักกระบายด้วยถ่านไม้ และสีที่ผสมกับไขมันสัตว์ พบได้ทั่วไปในประเทศฝรั่งเศสและภาคเหนือของสเปน ที่มีชื่อเสียงมากได้แก่ ถ้ำลาสโกซ์ ในฝรั่งเศส ถ้ำอัลตามิรา ในสเปน งานศิลปะในยุคเก่าไม่มีเพียงแต่การเขียนภาพเท่านั้น ยังมีการปั้นรูปด้วยดินเหนียว หรือแกะสลักบนกระดูก เขาสัตว์ และงาช้าง เรื่องราวที่นิยมทำกันได้แก่เรื่อง การล่าสัตว์ หรือบางทีมีรูปคน เป็นรูปสตรี ซึ่งอาจมีความหมายถึงการให้กำเนิดเป็นการเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้กับชนเผ่า

วีเนซแห่งวิลเลนดรอพ หรือโฉมงามแห่งวิลเลนดรอพ (The Venus of Willendorf)

ถูกค้นพบในปี 1908 ที่หมู่บ้าน วิลเลนดรอพ ใกล้เมืองเครมส์ ประเทศออสเตรีย ขนาดความสูง 11.1 เซนติเมตร สร้างขึ้นด้วยการแกะสลักหิน เมื่อประมาณ 24,000-22,000 ปีก่อนคริสตกาล 24,000 BCE – 22,000 BC.

Wild Horse at Cave of Lascaux , France

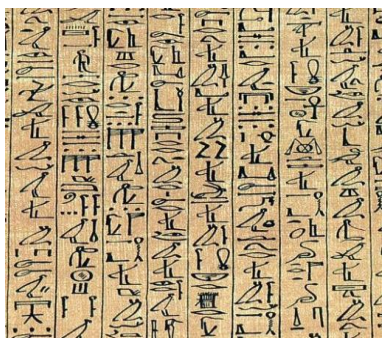
Bison at Cave of Altramira, Spain

Egyptian Art

ศิลปะอียิปต์ (Ancient Egyptian Art 5000 BC to 300 AD.) ชาวอียิปต์มีศาสนาและพิธีกรรมอันซับซ้อน แทรกซึมอยู่เป็นวัฒนธรรมอยู่ในสังคมเป็นเวลานาน มีการนับถือเทพเจ้าที่มีลักษณะอันหลากหลาย ดังนั้น งานจิตรกรรม ประติมากรรม และ สถาปัตยกรรมส่วนมากจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนา พิธีกรรม โดยเฉพาะพิธีฝังศพ ซึ่งมีความเชื่อว่าเมื่อตายแล้วยังมีชีวิตอยู่ในโลกใหม่ได้อีก จึงมีการรักษาศพไว้อย่างดี และนำสิ่งของเครื่องใช้ที่มีค่าของผู้ตายบรรจุตามลงไปด้วย

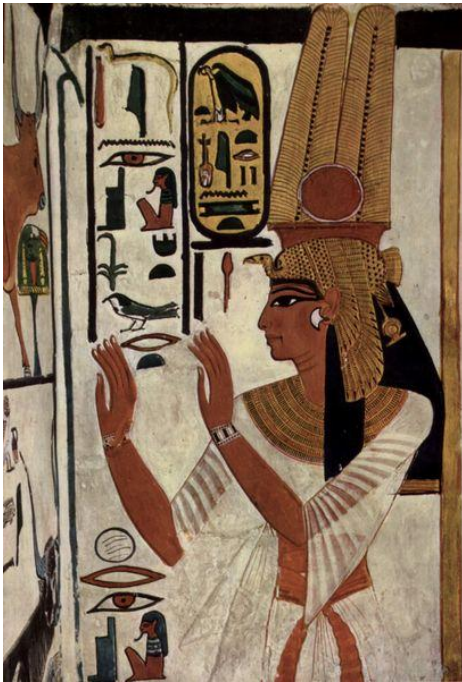

Hieroglyphs คือระบบการเขียนอักษรในสมัยอียิปต์โบราณ ซึ่งมีลักษณะในการแสดงออกด้วยภาพและสัญลักษณ์ ใช้ทั้งในการสื่อสารใจความและการอ่านออกเสียง

ผลงานจิตรกรรม

งานจิตรกรรมของอียิปต์ เป็นภาพที่เขียนไว้บนฝาผนังสุสานและวิหารต่าง ๆ สีที่ใช้ เขียนภาพทำจากวัสดุทางธรรมชาติ ได้แก่เขม่าไฟ สารประกอบทองแดง หรือสีจากดินแล้วนำมาผสมกับน้ำและยางไม้ ลักษณะของงานจิตรกรรมเป็นงานที่เน้นให้เห็นรูปร่างแบน ๆ มีเส้นรอบนอกที่คมชัด จัดท่าทางของคนแสดงอิริยาบถต่าง ๆ ในรูปสัญลักษณ์มากกว่าแสดงความเหมือนจริงตามธรรมชาติ มักเขียนอักษรภาพลงในช่องว่างระหว่างรูปด้วย และเน้นสัดส่วนของสิ่งสำคัญในภาพให้ใหญ่โตกว่าส่วนประกอบอื่น ๆ เช่นภาพของกษัตริย์หรือฟาโรห์ จะมีขนาดใหญ่กว่า มเหสี และคนอื่นๆ หลาย นัยมระบายสีสดใส บนพื้นหลังสีขาว

Wall painting of Nefertari

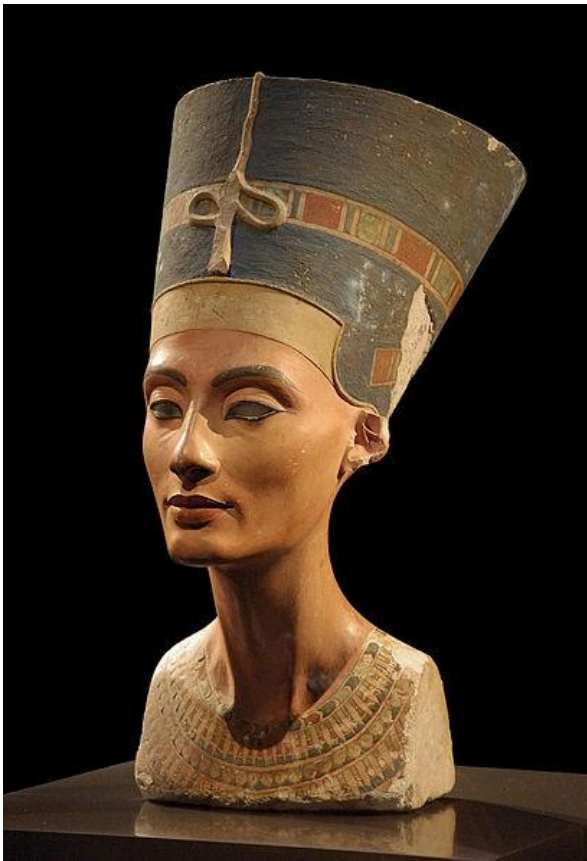
the Nebamun hunting scene, British Museum

ผลงานประติมากรรม

งานประติมากรรมของอียิปต์ จะมีลักษณะเด่นกว่างานจิตรกรรม มีตั้งแต่รูปแกะสลักขนาดมหึมา ไปจนถึงผลงานอันประณีตบอบบางของพวกเขาช่างทอง ชาวอียิปต์นิยมสร้างรูปสลักประติมากรรมจากหิน ชนิดต่าง ๆ เช่น หินแกรนิต หินดีโอบไรต์ และหินบะซอลท์ หรือบางทีก็ เป็นหินอะลาบาสเตอร์ ซึ่งเป็นหินเนื้ออ่อนสีขาว ถ้าเป็นประติมากรรมขนาดใหญ่ก็มักเป็นหินทราย นอกจากนี้ยังมีการทำจากหินปูน และไม้ ซึ่งมักจะพอกด้วยปูนและระบายสีด้วย งานประติมากรรมขนาดเล็กมักจะทำจากวัสดุมีค่า เช่น ทองคำ เงิน อิลคตรัม หินลาปีสลาซูลี เซรามิก ฯลฯ

ประติมากรรมของอียิปต์มีทั้งแบบนูนต่ำ แบบลอยตัว แบบนูนต่ำมักจะแกะสลักลงดลยภาพบนผนัง บนเสาวิหาร และประกอบรูปลอยตัว ประติมากรรมแบบลอยตัวมักทำเป็น รูปเทพเจ้าหรือรูปฟาโรห์ ที่มีลักษณะคล้ายกับเทพเจ้า นอกจากนี้ยังทำเป็นรูปข้าทาสบริวาร สัตว์เลี้ยง และ สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบในพิธีศพอีกด้วย ในที่นี้ทางเราจึงให้ข้อมูลคร่าว ๆ

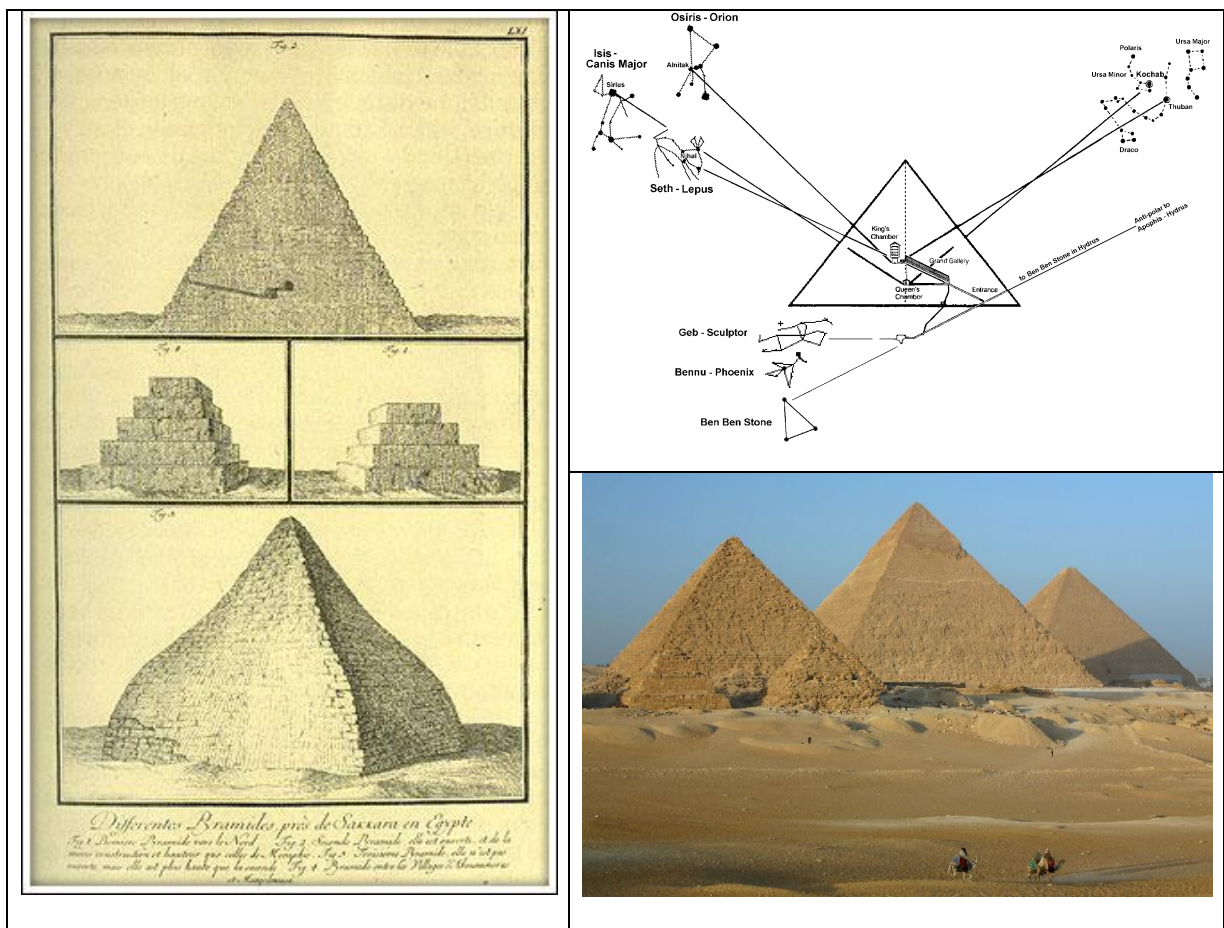
Thutmose, *Bust of Nefertiti*, 1345 BC,
Egyptian Museum of Berlin

Menkaura (Mycerinus) and queen, Old Kingdom,
Dynasty 4, 2490–2472 BC.

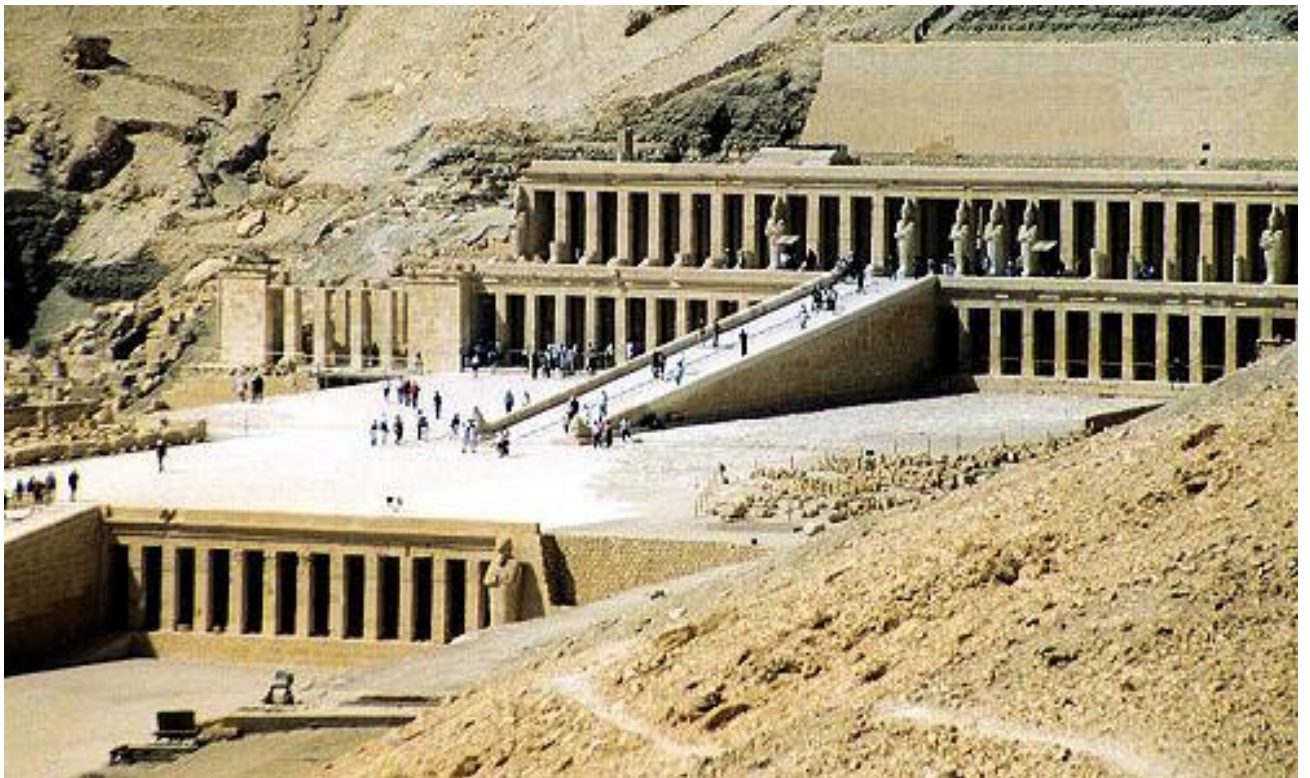
ผลงานสถาปัตยกรรม

สถาปัตยกรรมอียิปต์ ใช้ระบบโครงสร้างเสาและคาน แสดงรูปทรงที่เรียบง่ายและ แข็งทื่อ ขนาดช่องว่างภายในมีเล็กน้อยและต่อเนื่องกันโดยตลอด สถาปัตยกรรมสำคัญของชาวอียิปต์ได้แก่ สุสานที่ฝังศพ ซึ่งมีตั้งแต่ของประชาชนธรรมดาไปจนถึงกษัตริย์ ซึ่งจะมีความวิจิตร พิสดาร ใหญ่โตไปตามฐานะ และอำนาจ ลักษณะของการสร้างสุสานที่เป็นสถาปัตยกรรมสำคัญแห่งยุคก็คือ พีระมิด พีระมิดในยุคแรกเป็นแบบขั้นบันได หรือเรียกว่า มัสตาบา ต่อมามีการพัฒนา รูปแบบวิธีการก่อสร้างจนเป็นรูปพีระมิดที่เห็นในปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังมีการสร้างวิหารเทพเจ้า เพื่อใช้ประกอบพิธีกรรมของนักบวช และวิหารพีธีศพ เพื่อใช้ประกอบพิธีศพ ในสมัยอาณาจักรใหม่ (1563BC.- 200AD.) วิหารเหล่านี้มีขนาดใหญ่โต และสวยงาม ทำจากอิฐและหิน ซึ่งนำรูปแบบวิหารมาจากสมัยอาณาจักรกลางที่เจาะเข้าไปในหน้าผา บริเวณหุบผากษัตริย์ และ หุบผาราซินี ซึ่งเป็นบริเวณที่มีสุสานกษัตริย์และราชินีฝังอยู่เป็นจำนวนมาก

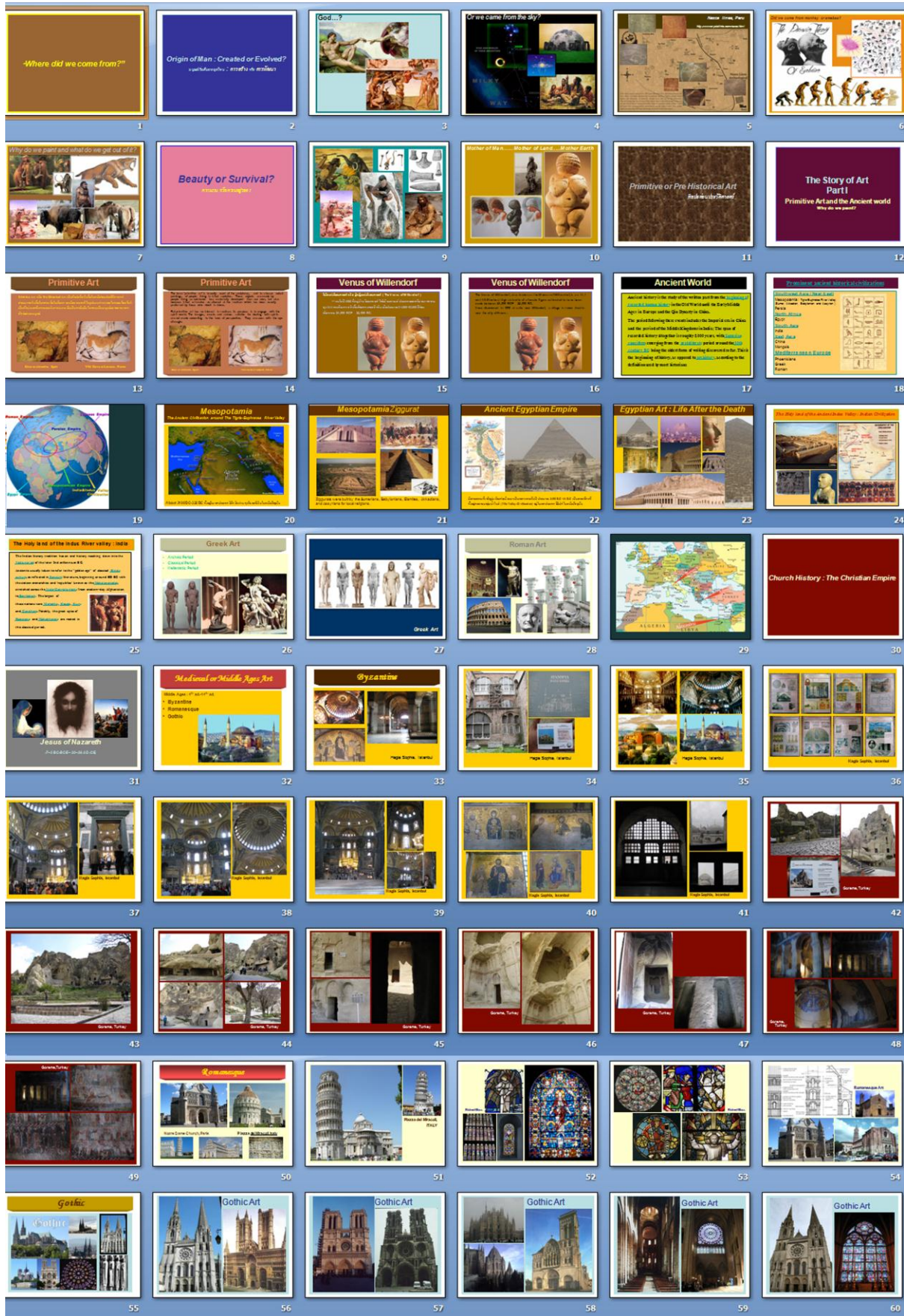

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/1.beginning_to_renaissance.art_history_powerpoint_

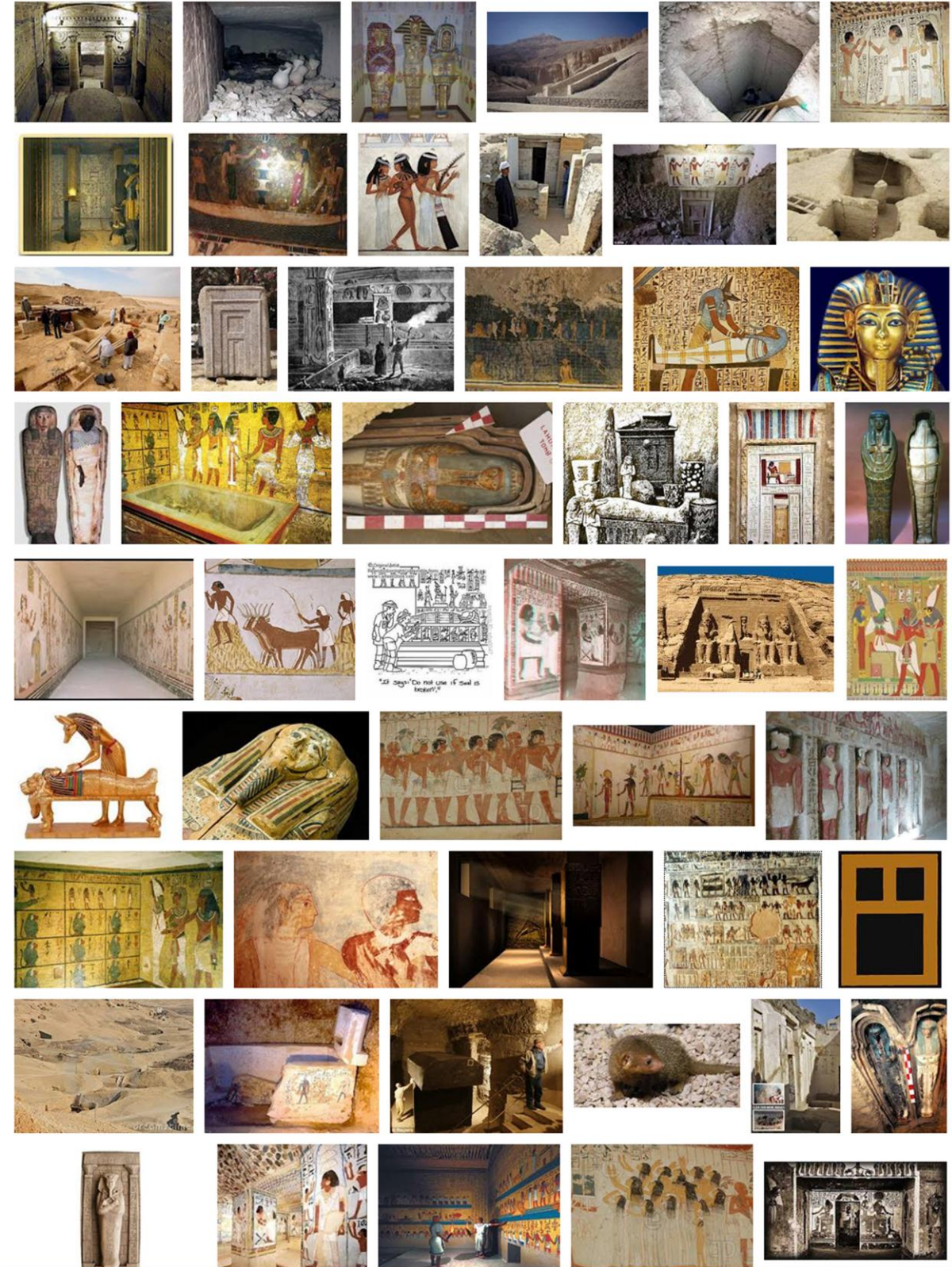

Tomb of Hatshepsut, c. 1479–1458 BCE, 18th Dynasty

Chapter II

บทที่ 2

The Realm of Beauty and The World Conquerors

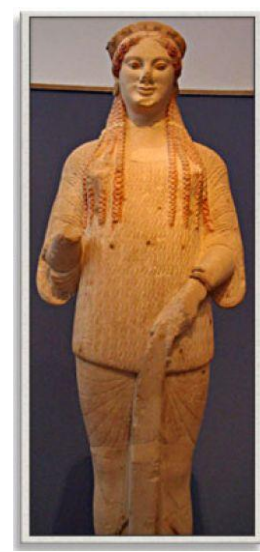
อาณาจักรแห่งความงาม และสมมุติเทพผู้ครองโลก

ศิลปะกรีก (Greco Art)

ชาว Greek (กรีก) เป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ indo-Europeans (อินโด-ยูโรเปียน) ที่อพยพเคลื่อนย้ายลงสู่แหลมบอลข่าน ตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ จนกระทั่ง 2,000 ปี ก่อน ค.ศ. จึงได้ตั้งหลักที่เป็นประเทศกรีกในปัจจุบัน ประกอบด้วย 2 รัฐใหญ่ที่สำคัญคือ Athens และ Sparta ชาว Greek มีการศึกษาศิลปวิทยาจนมีความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ อักษรศาสตร์ ปรัชญา และการปกครอง ศิลปกรรม Greek มีความเจริญสูงสุด เป็นแบบฉบับในทางศิลปะของมนุษยชาติตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน

ศิลปกรรมของ Greek ที่สำคัญได้แก่ งานสถาปัตยกรรม อาทิ วิหาร สนามกีฬา หอประชุม และสถานที่แสดงอุปรากร วิหารที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ วิหาร Parthenon (พาร์เธนอน) สร้างด้วยหินอ่อนสีขาว มีความงดงามมากแม้จะสร้างมาแล้วเป็นเวลานานกว่า 2,000 ปี ก็ไม่มีที่ติว่าควรจะแก้ไขข้อบกพร่องส่วนใดส่วนหนึ่งของวิหาร Parthenon ภายในวิหารตกแต่งด้วยภาพแกะสลักอย่างวิจิตรงดงาม

อิทธิพลของสภาพภูมิศาสตร์ที่มีต่อประวัติศาสตร์ Greek เนื่องจากเป็นภูมิประเทศที่มีภูเขาสูงมากทำให้เกิดรัฐเล็กรัฐน้อย ภูเขาเป็นแหล่งวัสดุหินอ่อน สภาพพื้นดิน ขาดความอุดมสมบูรณ์ทะเล เป็นแหลมยื่นไปในทะเล นับถือธรรมชาติ นับถือเทพเจ้าหลายองค์ (Polytheism) นักปรัชญา Socrates (โซเครตีส) Plato (เพลโต) Aristotle (อริสโตเติล)

ประติมากรรม นิยมสลักรูปหินอ่อน ที่พบมากมี 2 แบบคือ

- 1.คูรอส (Kouros) รูปผู้ชายเปลือยเต็มตัวในท่ายืน
- 2.โคเร (Kore) รูปผู้หญิงเต็มตัว ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยในท่ายืน ดวงตาใหญ่ เบิกโพลง มีรอยยิ้มคล้ายการกลั้วยิ้ม - ยิ้มแบบอาร์เคอิด (Archaic Smile)

วิหารพาร์เธนอน

โรงมหรสพ (Theatre)

Erechtheion(วิหารอิลเลคเทอุม)

สถาปัตยกรรม วัสดุใช้หินปูนและหินอ่อนสิ่งก่อสร้างสาธารณะ วิหาร เช่น

1. Tholos (โธลอส) สิ่งก่อสร้างที่มีแผนผังเป็นรูปร่างกลม หลังคารูปกรวย มีฐานเป็นบันไดล้อม 3 ชั้น มีเสาล้อมรอบภายในสุสาน
2. โรงมหรสพ (Theatre) สร้างที่นึ่งเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป

ศิลปกรรม Greek ในสมัย Classical Period

สถาปัตยกรรม อโครโพลิส (Acropolis) เนินดินหรือภูเขาเล็ก ปกติใช้เป็นป้อมปราการและต่อมา กลายเป็นที่ประดิษฐานของ เทพเจ้าวิหารพาร์เธนอน (Parthenon) วิหารอีเรคเทอุม (Erectheum) วิหารโพรไพเล (Propylae) โรงมหรสพ (Theatre) / อเกอร่า (Agora) / สเตเดียม / ฮิปโปโดรม

ประติมากรรมในสมัยคลาสสิก มีรูปแบบที่รูปสลักคนแสดงท่าทางเคลื่อนไหวมากขึ้น มีกล้ามเนื้อ ถูกรัดตามหลักกายวิภาค อันมีประติมากรคนสำคัญ ดังนี้

1. ฟิดิอัส (Phidias) สลักรูปหญิงนุ่งห่มเสื้อผ้าเบาบางแนบเนื้อคล้ายเปียกน้ำ
2. โพลีไคลตุส รูปชายเปลือย
3. ไมรอน รูปเทพนิยาย นักกีฬา ท่าทางเคลื่อนไหว ขว้างจักร
4. แพร์ซิเทิลิส วิธีการยืน การวางท่าแบบให้เส้นเป็นรูปตัว "S"

Venus de Milo/
Aphrodite

NIKE เทพีแห่งชัยชนะ

Myron- Diskobolos คนขว้างจาน

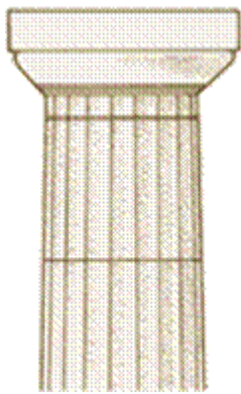

สรุป ลักษณะเด่นของ Greek Art

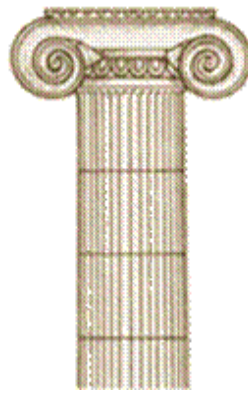
แนวคิด เป็นเรื่องความดีงาม คุณธรรมคือความรู้มีสุนทรียภาพสูง มีทักษะสูง เป็นยุคทองทางอารยธรรมของโลกก่อนคริสต์ศักราช สร้างระบบคิดเป็นวิทยาศาสตร์ เช่น สัดส่วนของบุชายเทพเจ้า แต่แบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายธรรมะและอธรรม คือคนดีบุชายเทพเจ้าฝ่ายดีงาม เทพเจ้าดีงามจะคอยปกป้องจากเทพฝ่ายชั่วร้ายงานศิลปกรรมเด่น ได้แก่ สถาปัตยกรรมและประติมากรรม ส่วนงานจิตรกรรมนั้นเป็นรองไปอยู่ในจุดศิลปะงานประติมากรรม นิยมสร้างรูปคนเหมือน เทพเจ้า นักกีฬา แสดงความงามของรูปทรงที่สมบูรณ์งดงามไปพร้อมกับจิตใจที่งามมีนักปราชญ์เกิดขึ้นมากมาย ระบบปกครองเป็นสาธารณรัฐ

งานสถาปัตยกรรมกรีกแบ่งตามลักษณะหัวเสา 3 แบบใหญ่ ๆ คือ

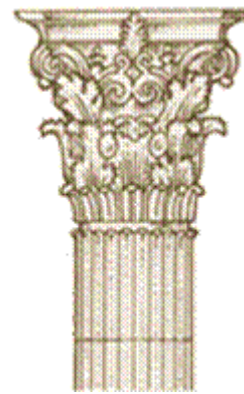
1. แบบดอริก (Doric) 2. แบบไอโอนิก (Ionic) 3. แบบคอรีนเทียน (Corinthian)

แบบดอริก (Doric)

แบบไอโอนิก (Ionic)

แบบคอรีนเทียน (Corinthian)

งานทางด้านประติมากรรมของกรีก นิยมสร้างสรรค์แนวเหมือนจริง (Realistic) โดยเฉพาะสตรีระของคนเรา ชาวกรีกถือว่ามีความงามยิ่ง ชาวกรีกจึงนิยมปั้นและแกะสลักรูปคนเปลือยกายไว้มากมาย งานประติมากรรมลอยตัวที่มีชื่อเสียง ได้แก่ เทพธิดาเวีนัส (Venus) รูปเทพเจ้าอพอลโล (Apollo) รูปนักกีฬาไมรอน (Myron) ประติมากรรมโลหะสัมฤทธิ์รูปเด็กหนุ่ม เป็นรูปเปลือยที่มีส่วนสัดของร่างกาย ตลอดจนการจัดวางท่วงท่าได้อย่างงดงาม

สมัย Hellenistic

ในสมัยนี้รูปแบบศิลปกรรมมีความเปลี่ยนแปลงไป คือ ประติมากรรมมีแนวโน้มแสดงอารมณ์รุนแรง ท่าทางเคลื่อนไหวบิดเอี้ยวกายมากขึ้น ซับซ้อน เนื้อหาจากศาสนา เทพนิยาย นักกีฬา นักรบ เช่น รูปเลาคูน และบุตร, รูปเทพีไนค์แห่งซาโมเธอส (Nike), เทพีแห่งชัยชนะ, รูปอโฟรไดท์แห่งเกาะเมลอส (Aphrodite of Melos) หรือ Venus de Milo (เวีนัส เดอ ไมโล) เป็นต้น

Roman Art

Roman เป็นชนเผ่าลาตินซึ่งมีเชื้อสายอินโด-ยูโรเปียน เช่นเดียวกับกับ Greek อพยพมาทางเหนือของแหลมอิตาลีราว 509 BC Romanสามารถเอาชนะ Etruscan (อีทรัสกัน) ได้ และเริ่มต้นของอาณาจักร Romanตามนักประวัติศาสตร์โบราณ สาธารณรัฐ Roman ได้ถูกตั้งขึ้นในภายหลังได้มีการขยายและแข็งแกร่งขึ้นโดยการรวบรวมอาณาเขตแคว้นแคว้นของดินแดนต่างๆให้อยู่ภายใต้การปกครองของโรมัน ทหารโรมันได้กวาดไปทางตะวันออกฝ่า Greek ไปสู่เมโสโปเตเมียตะวันตกไปถึงอังกฤษข้ามทะเลไปถึงอียิปต์ตลอดไปถึงริมแอฟริกาทางตอนเหนือ ใน 27 BC เมื่อและอ็อคตาเวียนได้เปลี่ยนชื่อเป็น ออกุสตุส (Augustus) กรุงโรมได้กลายเป็นจักรวรรดิอย่างเป็นทางการ

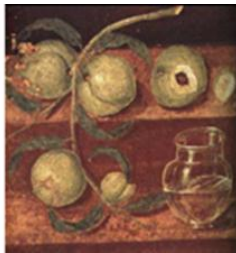

โรมันมีความเชื่อว่าตนเองมีบรรพบุรุษจากเจ้าชายชาวทรอย มีบทบาทปรากฏว่า อีเนียส Aeneas ผู้ซึ่งหลบหนีหลังจากที่เมืองทรอยถูกปล้นและตั้งบ้านเรือนและมีการปกครองในบริเวณนี้ ต่อมา มีลูกหลานจนถึงสมัยของสองพี่น้อง คือ Numiter และ Amulus เกิดแย่งชิงสมบัติกัน อามิวรุสสามารถแย่งชิงสมบัติจากพี่ได้แล้วประหารโอรสของพี่ชายจนหมด เหลือไว้เพียงธิดาองค์หนึ่ง ซิลเวีย (Rhea Sylvia) ซึ่งต่อมาได้มีลูกแฝดขึ้นตามตำนานว่าลูกนี้เกิดจากเทพมาร์ส เทพแห่งสงคราม เนื่องจากนางเกรงลูกจะถูกประหารจึงนำเด็กใส่ตระกร้าลอยน้ำไป บังเอิญมีแม่หมาป่ามาพบ จึงนำไปเลี้ยง ต่อมาคน

เลี้ยงแกะมาพบจึงตั้งชื่อว่า โรมิวรุส(Romulus)และ เรมุส(Remus) เมื่อเติบโตใหญ่ได้กลับมาฆ่าอามิวรุสและชิงสมบัติคืน จากนั้นจึงสร้างเมืองขึ้นใหม่ใช้ชื่อว่า “โรม” ตามชื่อโรมิวรุสนั่นเอง ตำนานนี้ปรากฏในภาพ She-Wolf ภาพนี้ทำหน้าที่ในฐานะสัตว์ที่เคารพ ของโรม เป็นไปได้ว่าเคยตั้งอยู่บน Capitoline Hill ในโรม ในช่วงปี 296 BC ตำนานเรื่อง She-Wolf ทำให้ระลึกถึง Roman ในเรื่องความรักภักดี การรักชาติและแผ่นดินของแม่

รูปแบบศิลปกรรมRoman

Greek ถูกพิชิตโดยRoman แต่กลับนำศิลปะและวัฒนธรรมที่เจริญกว่ามาสนใจชาวโรมันทำให้ชาวโรมันยอมรับในศิลปะ Greek แต่ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดบ้างให้สอดคล้องกับอุปนิสัย ธรรมเนียมประเพณีและความคิด ทำให้งานทั้งสองชาติต่างกันบ้างโดย Greek เน้นความเรียบง่ายสง่างาม เพื่อแสดงพหุปัญญาและความเป็นปราชญ์ แต่โรมันเน้นความหรูหรา สง่างาม อำนาจ ศิลปกรรมสนองความต้องการทางกายและความยิ่งใหญ่ของจักรวรรดิ จักรวรรดิโรมันได้ยึดเอารูปแบบลักษณะ ของ Greek อย่างชัดเจน จักรวรรดิโรมันได้ขนเอางานศิลปะของ Greek จำนวนนับพันรวมถึงการ Copy อีกจำนวนมหาศาล

งานจิตรกรรมของโรมัน มีการค้นพบภาพเขียนจิตรกรรมฝาผนังที่ยังอยู่ในสภาพดีมากมาย ส่วนใหญ่เป็นภาพที่แสดงถึงเรื่องราวในชีวิตประจำวันของชาวโรมันนอกนั้นเป็นภาพในเทพนิยาย เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ลักษณะของภาพยังมีความงามที่สมบูรณ์เป็นภาพเขียนสีและประดับด้วยหินสี (Mosaic) อย่างประณีต สวยงาม

ประติมากรรมแบบ Roman

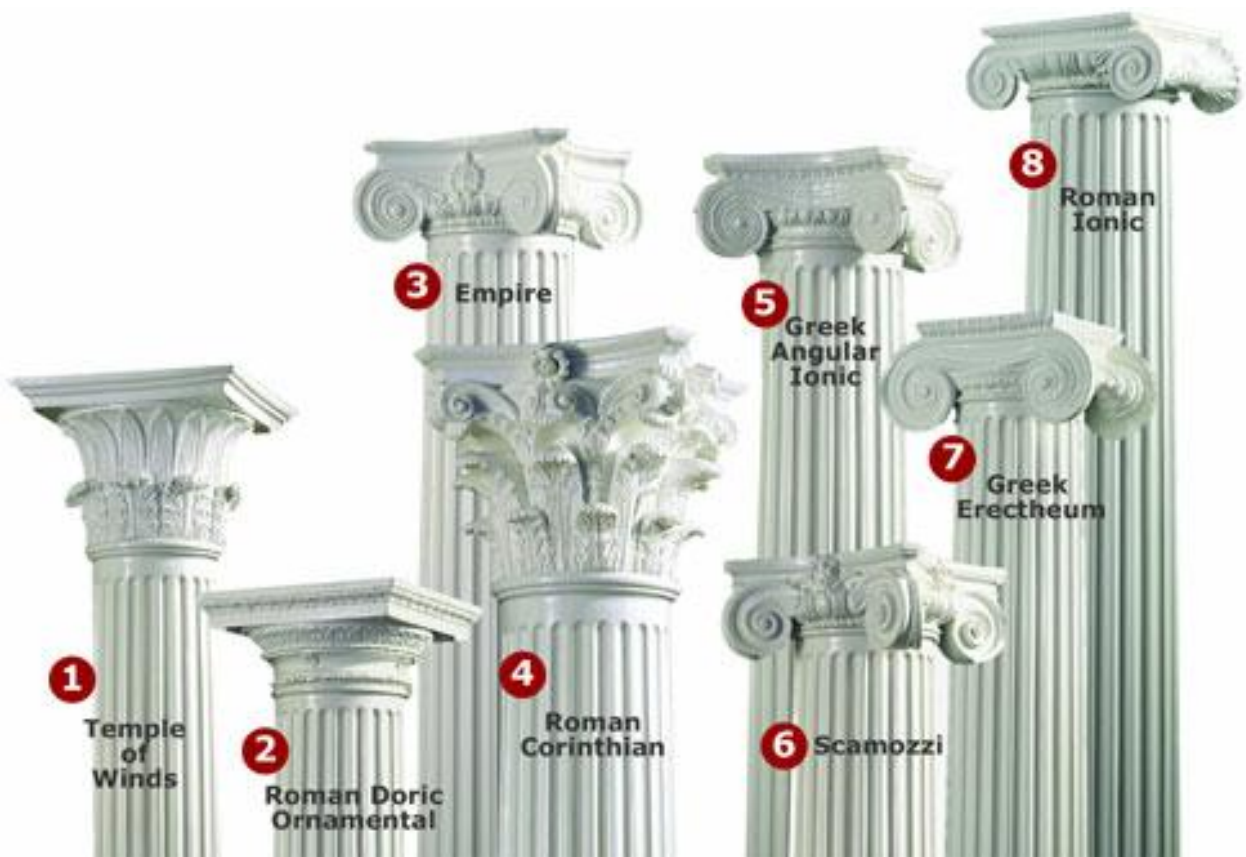
Roman ยังขาดประติมากรผู้มีฝีมือสูงในระยะแรกๆ จึงนิยมขนประติมากรรม Greek ไปประดับอาคารสถานที่ต่างๆ ของตนทั้งทางสาธารณะและสมบัติส่วนตัว ครั้นต่อมางาน Greek เริ่ม ห่อหุยน้อยลง จึงเกิดการทำการลอกเลียนผลงาน Greek ขึ้นเรื่อยๆ ที่มีชื่อเสียงของ Greek ขึ้นมาใหม่ เช่น Spear Bearer, Figures ของจักรพรรดิ Augustus of Prima Porta ทำให้ประติมากรรมของ Roman รับอิทธิพลมาจากชาวอิทรัสกันและ Greek ยุค Hellenistic แสดงถึงลักษณะที่ถูกต้องทางกายภาพ แต่ดูเข้มแข็งมาก นอกนั้นยังภาพประติมากรรมของบุคคลสำคัญในยุคนั้น เช่น รูปจูเลียสซีซาร์ รูปจักรพรรดิคาราคัลลา รูปจักรพรรดิเนโร เป็นต้น ความแตกต่างกันระหว่างประติมากรรมของ Greek และ Roman โดยประติมากรรมของ Greek เน้นความสมบูรณ์แบบอุดมคติแต่ของโรมันแนวอิทรัสกันนี้เน้นความเหมือนจริง ประติมากรรมอีกชนิดหนึ่งที่เป็นที่นิยมคือ ประติมากรรมรูปนูนเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ มีรายละเอียดของเรื่องราว เหตุการณ์ถูกต้อง ชัดเจน ประติมากรรมโรมันในยุคหลังๆ เริ่มเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพิธีกรรมทางศาสนาเป็นพิเศษ วัสดุที่ใช้สร้างประติมากรรมของโรมันมักสร้างขึ้นจาก ชี้ผึ้ง ดินเผา หิน และ สำริด

สถาปัตยกรรม Roman

สถาปัตยกรรม Roman ได้แก่อาคารต่างๆ ส่วนมากเป็นรูปทรงพื้นฐาน วัสดุที่ใช้สร้างอาคารได้แก่ ไม้ อิฐ ดินเผา หิน ปูน และคอนกรีต ซึ่งชาว Roman เป็นชาติแรกที่ใช้คอนกรีตอย่างกว้างขวาง และพัฒนารูปแบบออกจากระบบเสาและคาน ไปสู่ระบบโครงสร้างวงโค้ง หลังคาทรงโค้ง หลังคาทรงกลม และหลังคาทรงโค้งกากบาท มีการนำสถาปัตยกรรมที่สำคัญของ Greek ทั้ง 3 แบบ มาเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงให้วิจิตรบรรจงขึ้นชาว Greek ใช้เสาเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้าง แต่ชาว Roman มักจะเพิ่มการตกแต่งลงไปโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ทางโครงสร้างเท่าไรนัก ถ้าเสาของ Greek จะเป็นท่อนๆ นำมาวางซ้อนต่อกันขึ้นไป แต่เสาของ Roman จะเป็นเสาท่อนเดียวตลอด รูปแบบอนุสาวรีย์ที่พบมากของ Roman คือ ประตูกว้าง เป็นสิ่งก่อสร้างตั้งอิสระประดับตกแต่งด้วยคำจารึกและรูปนูนบรรยายเหตุการณ์ที่เป็นอนุสรณ์ สถาปัตยกรรมที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของ Roman คือ สะพานส่งน้ำ ซึ่งใช้เป็นทางส่งน้ำจากภูเขามาสู่เมืองต่างๆ ของชาว Roman เป็นสิ่งก่อสร้างที่แสดงถึงความก้าวหน้าทางวิศวกรรมของ Roman อย่างเห็นได้ชัด

สถาปัตยกรรม Roman ในช่วง พ.ศ. 600 - 873 ได้สะท้อนให้เห็นความมั่งคั่งและอำนาจของจักรวรรดิ Roman อาคารสถาปัตยกรรมมีขนาดกว้างใหญ่ และมีการตกแต่งอย่างฟุ่มเฟือย มีการควบคุมทำเลที่ตั้ง การจัดภูมิทัศน์อย่างพิถีพิถัน มีการสร้างลานชุมนุมชาวเมือง โรงมหรสพหรือสนามกีฬา โรงอาบน้ำ สาธารณะ และอาคารที่พักอาศัยต่างๆ เป็นจำนวนมาก ภายในอาคารมักประดับด้วยหินอ่อน หินสี และประติมากรรมแกะสลักตกแต่งอย่างสวยงาม

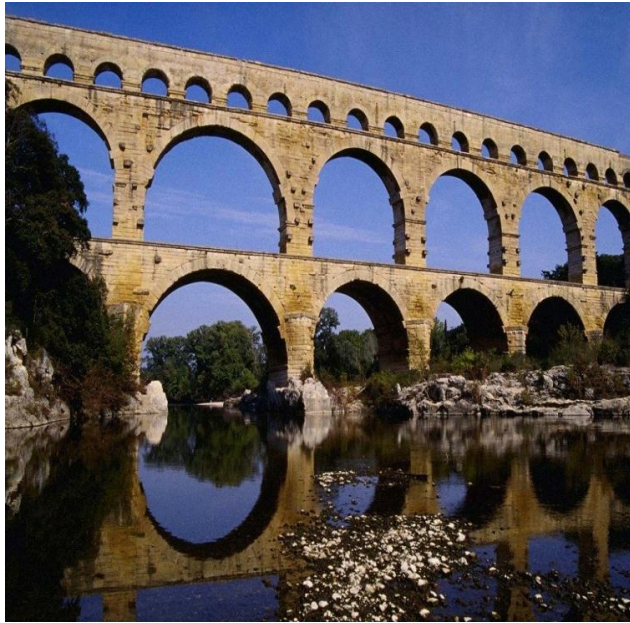
ฟอรัม (Forum) เป็นย่านชุมนุมชน สถานที่ราชการ ตลาด ฟอรัมจะมีลักษณะเป็นลานกว้างแต่บางแห่งอาจจะมีหลังคา บริเวณรอบๆจะรายล้อมด้วย อาคาร สถานที่ราชการ วิหาร หอสมุด ที่มีชื่อเสียงในสมัยจักรวรรดินี้คือ ฟอรัมของทราจัน (Forum of Trajan)

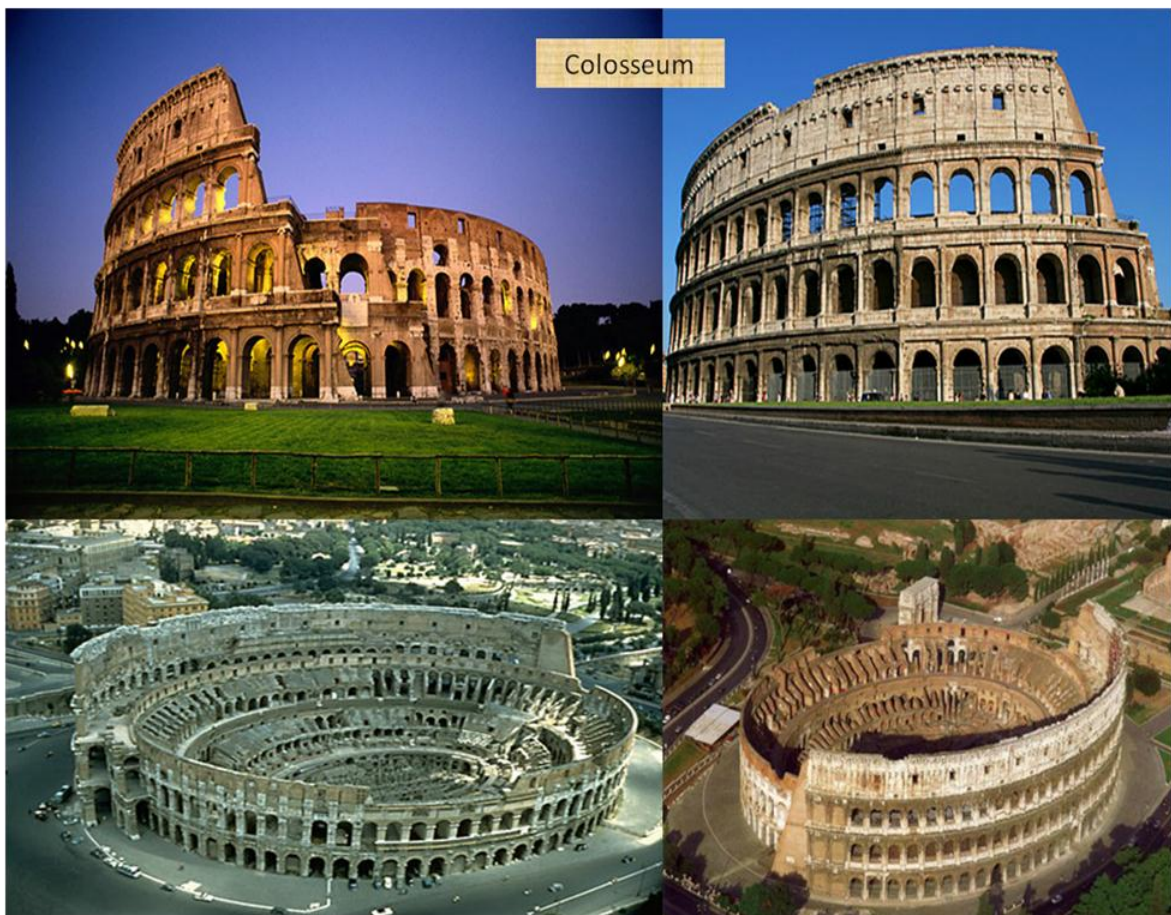
วิหาร (Temple) ที่สำคัญในยุคจักรวรรดิต้นคือ วิหารแพนเธออน (Pantheon) สร้างขึ้นราว 27-25 BC. โดยจักรพรรดิมาร์คัส วิบซานิอุส อะกริบา

บาซิลิกา (Basilica) เป็นชื่อเรียกอาคารขนาดใหญ่ซึ่งใช้เป็นศาลยุติธรรมและอาคารพาณิชย์ของรัฐ ที่มีชื่อเสียงมากคือ บาซิลิกา อุลเปีย (Basilica Ulpia) และบาซิลิกาโนวา (Basilica Nova)

สะพานและท่อส่งน้ำ (Bridges and Aqueduct) การทำท่อน้ำมีทั่วไปในอาณาจักรโรมันเพื่อบริการน้ำสะอาดแก่ประชาชน บางแห่งต้องลำเลียงน้ำผ่านหุบเขาและที่ลุ่ม ท่อน้ำที่มีสะพานรองรับระดับน้ำผ่านหุบเขาและที่ลุ่มที่มีชื่อเสียงมากคือ Pont Du Gard ที่เมืองนิมส์ทางตอนใต้ของฝรั่งเศส มีช่วงที่ข้ามช่องเขาหลายตอนด้วยกัน การก่อสร้างแบบประตูดั้ง

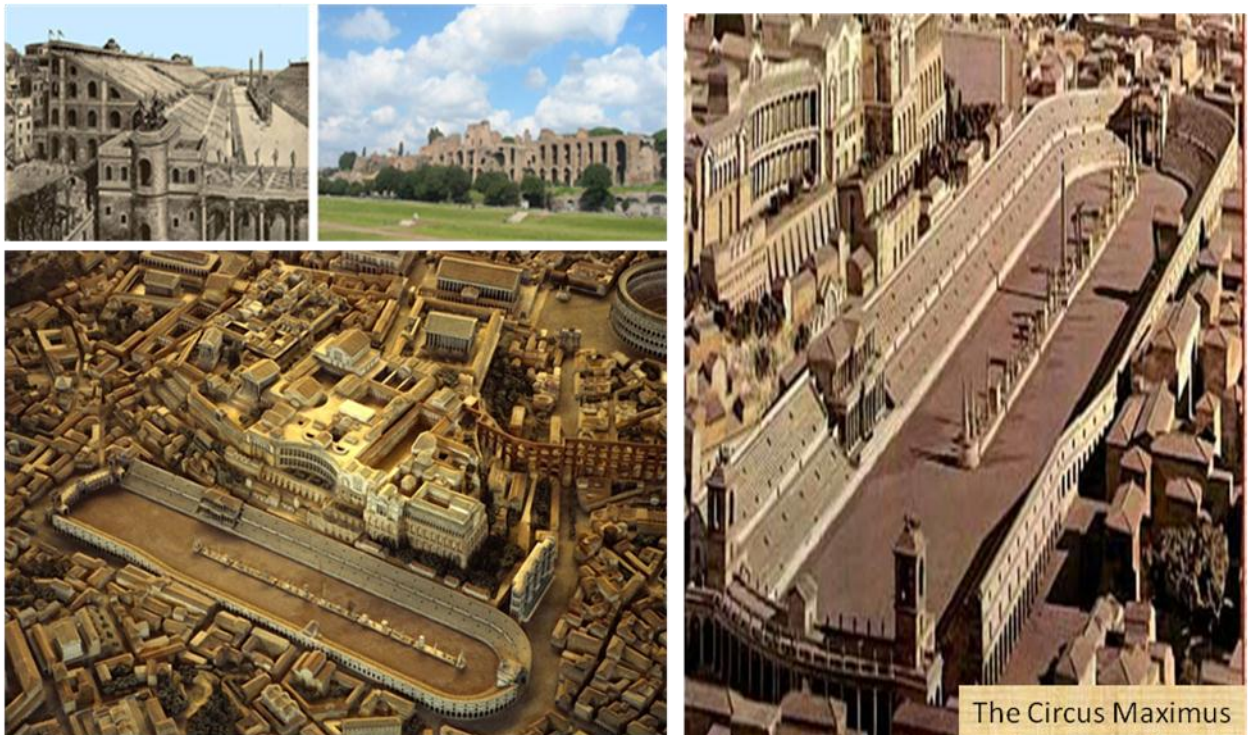
โรงละครและสนามกีฬา (Theatres and Amphitheatres) เป็นสถานที่พักผ่อนชมกีฬา ชาว Roman มีด้วยกันหลายแห่งแห่งที่มีชื่อคือ Colosseum เป็นโรงมหรสพรูปวงกลมที่มีอัฒจันทร์ล้อมรอบ สำหรับเกมกีฬาต่อสู้และความบันเทิงของสาธารณชน

ประตูชัย (Triumphal Arch) สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะจากสงคราม สร้างโดยจักรพรรดิ นิยมสร้างคร่อมถนนโดยทำเป็นแท่งสี่เหลี่ยม ตรงกลางทำเป็นทางลอดและประตูโค้ง บริเวณส่วนหน้าและหลังประดับด้วยประติมากรรมและข้อความจารึก เหตุการณ์หรือวีรกรรมของผู้สร้างที่ได้ชัยชนะจากสงคราม

โรงอาบน้ำสาธารณะหรือเทอร์มา (Thermae or Bath) Thermae มาจาก Thermos แปลว่า ร้อน ในภาษา Greek ใช้สำหรับเรียกชื่ออาคารสถานที่ที่ใช้สำหรับอาบน้ำกับที่ออกกำลังกายในร่มของชาว Roman เทอร์มาที่สำคัญเป็นของจักรพรรดิคาราคาลา (Bath of Caracalla) สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 211 มีความกว้าง 120 เมตร ยาว 240 เมตรจุคนได้ 1600 คน

สนามกีฬาหรือเซอร์คัส (Circus) ใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของ Roman อีกแห่ง ส่วนใหญ่ใช้แข่งม้า ที่มีชื่อเสียงมากคือสนามกีฬา แมกซิมุส The Circus Maximus

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/1.beginning_to_renaissance.art_history_powerpoint_

Chapter III

บทที่ 3

The Church Triumphant and The Middle Ages

ชัยชนะของศาสนจักร และยุคกลางอันยาวนาน

การเปลี่ยนแปลงสำคัญครั้งต่อมา ที่มีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทิศทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมในโลกตะวันตก เกิดขึ้นหลังจากประสูติการของมหาบุรุษท่านหนึ่ง ในนาม Jesus of Nazareth กับการประกาศศาสนาใหม่ และเผยแพร่จากชายแดนทวีปเอเชียกระจายไปจนทั่วทวีปยุโรป นับเป็นการพลิกโฉมหน้าครั้งสำคัญของศิลปะตะวันตก จากปรัชญาเทพเจ้าธรรมชาติแห่งอารยธรรม Greek-Roman สู่อารยธรรมที่บูชาพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวของคริสเตียน

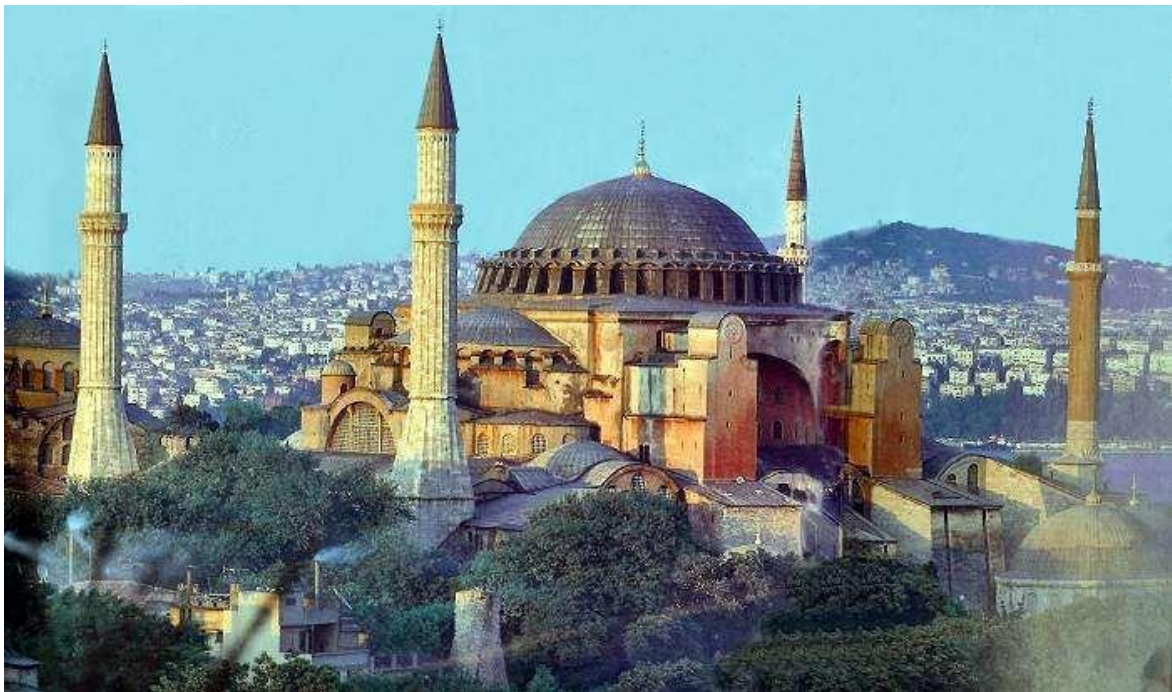
ศิลปะ Byzantine

ศิลปะยุคกลาง (อังกฤษ: Medieval art) “ศิลปะยุคกลาง” ในโลกตะวันตกครอบคลุมเนื้อหาทั้งทางเวลาและภูมิภาคที่ยาวกว่า 1000 ปีของประวัติศาสตร์ศิลปะของยุโรป, ตะวันออกกลาง และ แอฟริกาเหนือ บริบทของศิลปะยุคกลางรวมขอบข่ายทางศิลปะและสมัยศิลปะที่สำคัญๆ ทั้งระดับชาติ, ระดับท้องถิ่น, ประเภทงาน, การฟื้นฟู, งานศิลปะ และ ศิลปินเอง

นักประวัติศาสตร์ศิลป์พยายามที่จะให้ความหมายและนิยามศิลปะยุคกลางออกเป็นสมัยและลักษณะแต่ก็ประสบกับปัญหา โดยทั่วไปแล้วก็จะรวมคริสเตียนยุคแรก, ศิลปะสมัยการโยกย้ายถิ่นฐาน, ศิลปะ Byzantine (ไบแซนไทน์), ศิลปะ Romanesque (โรมาเนสก์) และศิลปะ Gothic (กอธิค) และยังคงรวมไปถึงสมัยอื่นๆ อีกหลายสมัยภายในกลุ่มลักษณะนี้ นอกจากการแบ่งแยกลักษณะไปตามภูมิภาคแล้ว ลักษณะของสังคมโดยทั่วไปในช่วงนี้เป็นสังคมที่อยู่ในระหว่างการสร้างตนเองให้เป็นชาติเป็นวัฒนธรรม และจะมีลักษณะศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เช่นศิลปะ Anglo-Saxon (แองโกล-แซ็กซอน) หรือ ศิลปะนอร์ส งานศิลปะยุคกลางมีหลายรูปแบบแต่สิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ให้เห็นก็ได้แก่งานประติมากรรม, หนังสือจิตร, งานกระจกสี, งานโลหะ และ งานโมเสกซึ่งเป็นงานที่มีความเป็นถาวรภาพมากกว่าจิตรกรรมฝาผนัง งานไม้ หรือ ผ้าและเครื่องแต่งกาย, รวมทั้งพรมแขวนผนัง

ศิลปะยุคกลางในยุโรปวิวัฒนาการมาจากต้นรากของธรรมเนียมนิยมทางศิลปะของจักรวรรดิโรมัน รูปสัญลักษณ์คริสเตียนของสมัยคริสเตียนตอนต้น ลักษณะดังกล่าวมาผสมผสานกับวัฒนธรรมทางศิลปะของ “อนารยชน” จากทางตอนเหนือของยุโรปออกมาเป็นศิลปะอันมีคุณค่าที่เป็นงานศิลปะที่วางรากฐานของศิลปะของยุโรปต่อมา และอันที่จริงแล้วศิลปะยุคกลางก็คือประวัติศาสตร์ของปฏิกริยาระหว่างองค์ประกอบของศิลปะคลาสสิก, คริสเตียนตอนต้น และอนารยชน นอกไปจากลักษณะที่ออกจะเป็น

ทางการของศิลปะคลาสสิกแล้ว ก็เป็นธรรมเนียมนิยมในการสร้างงานที่แสดงสัญนิยมของสิ่งที่สร้างที่จะเห็นได้จากงานศิลปะ Byzantine ตลอดยุคนี้ที่ยังคงมีเหลืออยู่ให้เห็น ขณะเดียวกันกับที่ทางตะวันตกจะผจญหรือบางครั้งก็จะเป็นการแข่งขันกับการแสดงออกที่เกิดขึ้นในศิลปะตะวันตก และ องค์ประกอบของการตกแต่งอันมีชีวิตจิตใจของทางตอนเหนือของยุโรป ศิลปะยุคกลางมาสิ้นสุดลงในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา ที่เป็นสมัยของการหวนกลับมาฟื้นฟูความเชี่ยวชาญและคุณค่าของศิลปะคลาสสิก จากนั้นศิลปะยุคกลางก็หมดความสำคัญลงและได้รับการดูแลต่อมาอีกหลายร้อยปี เมื่อมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ศิลปะยุคกลางก็ได้รับการฟื้นฟูกันขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และเห็นกันว่าเป็นสมัยศิลปะที่มีความรุ่งเรืองเป็นอันมากและเป็นพื้นฐานของการวิวัฒนาการของศิลปะตะวันตกต่อมา

มหาวิหาร Higia Sophia เมือง Istanbul ประเทศ Turkey

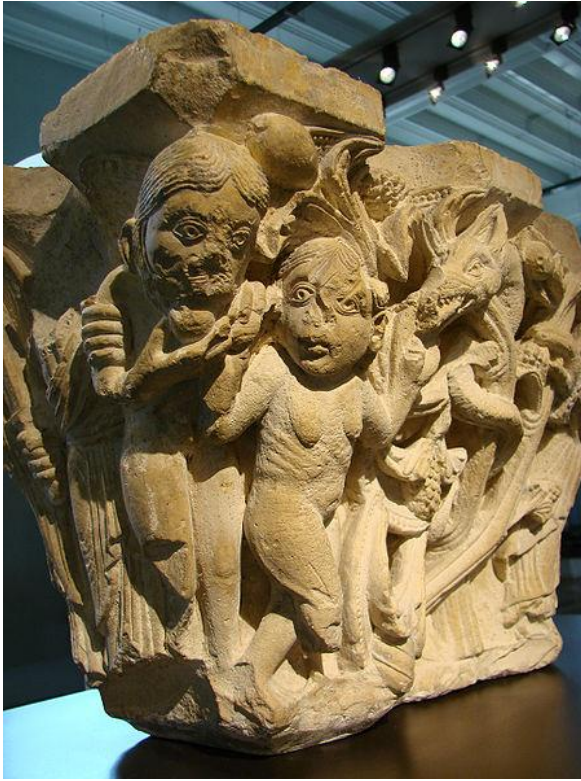
ภาพประดับผนัง Mosaic ภายในมหาวิหาร Higia Sophia เมือง Istanbul ประเทศ Turkey

ศิลปะ Romanesque

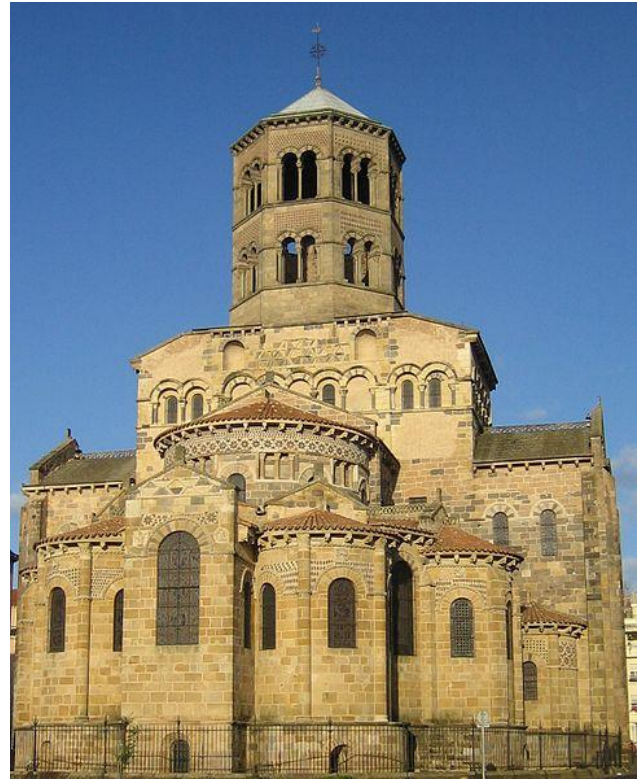
ศิลปะโรมาเนสก์ (Romanesque art) หรือเรียกกันว่า ศิลปะนอร์มัน หมายถึงศิลปะที่เกิดขึ้นในยุโรป ราวคริสต์ศตวรรษที่ 11 ถึงปลายคริสต์ศตวรรษ 12 ศิลปะแบบ Romanesque พื้นฐานของศิลปะกอธิคซึ่งเริ่มมีบทบาทเมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษ 13 การศึกษาเรื่องศิลปะยุคกลาง เมื่อต้นคริสต์ศตวรรษ 19 ทำให้มีการจัดแบ่งศิลปะเป็นสมัยๆ คำว่า Romanesque เป็นคำที่ใช้บรรยายศิลปะตะวันตกโดยเฉพาะสถาปัตยกรรมที่เกิดขึ้นระหว่างคริสต์ศตวรรษ 11 ถึง 12 คำนี้ทั้งมีประโยชน์และทำให้มีความเข้าใจผิด คำนี้มาจากการที่ ช่างปั้นจากประเทศฝรั่งเศสทางใต้ไปจนถึงประเทศสเปนมีความรู้เรื่องอนุสาวรีย์แบบโรมัน แต่ศิลปะแบบ Romanesque ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความคิดของศิลปะแบบโรมัน นอกจากเป็นการฟื้นฟูวิธีการก่อสร้างแบบโรมัน เช่นเสาที่ใช้ในอาราม Saint-Guilhem-le-Désert หัวเสาที่วัดนี้แกะเป็นรูปใบแฉก (acanthus) ตกแต่งด้วยรอบรูปซึ่งจะพบตามอนุสาวรีย์แบบโรมัน อีกตัวอย่างหนึ่งคือเพดานวัดที่ Fuentidueña ประเทศสเปนเป็นแบบโค้งเหมือนถังไม้ (barrel vault) ซึ่งใช้กันทั่วไปในสิ่งก่อสร้างของโรมัน แม้จะเน้นความเกี่ยวข้องกับวิธีการก่อสร้างแบบโรมัน นักประวัติศาสตร์ศิลปะมิได้กล่าวถึงอิทธิพลอื่นๆที่มีต่อศิลปะแบบ Romanesque เช่นศิลปะทางตอนเหนือของทวีปยุโรป และ ศิลปะ Byzantine หรือการวิวัฒนาการของ ศิลปะ Romanesque เอง

พระแม่มารีและพระบุตร (คริสต์ศตวรรษที่ 12) , วัดเซ็นต์โฌน เทรโดส์ ประเทศสเปน

หัวเสาอาดัมกับอีฟ นคริสต์ศตวรรษที่ 12
(พิพิธภัณฑสถานเมืองอาเมียง ฝรั่งเศส)

วัดเซ็นต์ออสเตรมอยน์, อีซัว, ฝรั่งเศส

ศิลปะ Gothic

ศิลปะกอทิก (Gothic art) เริ่มต้นขึ้นประมาณปลายพุทธศตวรรษที่ 17 และมีอิทธิพลอยู่ประมาณ 350 ปีต่อเนื่องมาจากศิลปะ Romanesque พบในศิลปะศาสนาในการสร้างมหาวิหาร (Cathedral) พอถึงต้นพุทธศตวรรษที่ 19 ศิลปะแบบนี้ก็เผยแพร่ไปยังศิลปะในประเทศอื่นในยุโรปตะวันตกที่เรียกกันว่าศิลปะ International Gothic ศิลปะ Gothic นิยมกันมาจนถึงพุทธศตวรรษที่ 20 จึงเริ่มวิวัฒนาการมาเป็น ศิลปะ [สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา] ศิลปะแขนงสำคัญของสมัย Gothic คือ ประติมากรรม งานกระจกสี จิตรกรรมฝาผนัง การเขียนลวดลายในหนังสือจิตร

ศิลปะ Gothic เริ่มต้นจากฝรั่งเศสและแพร่หลายไปยังประเทศอื่น ๆ และมีลักษณะตามภูมิภาคนั้น ๆ ด้วย ลักษณะสำคัญของสถาปัตยกรรมมีผนังเปิดกว้าง มีส่วนสูงเด่นเป็นพิเศษและมีแบบที่ออกมาเป็นลายเส้นอันซับซ้อน ทุกส่วนล้วนประกอบเข้าด้วยกันเป็นสัญลักษณ์นิยม ทางศาสนา โครงสร้างหลังคาเป็นโค้งแหลม ลักษณะต่างๆ เหล่านี้จะหาดูได้จากมหาวิหารในฝรั่งเศส, เยอรมนี และ อังกฤษ เช่น มหาวิหารแซ็ง-เดอนี (Cathédrale de Saint-Denis ฝรั่งเศส) มหาวิหารน็อยง (Cathédrale Notre-Dame de Noyon ฝรั่งเศส) มหาวิหารล็อง (Cathédrale Notre-Dame de Laon ฝรั่งเศส) มหาวิหารอามีแย็ง (Cathédrale

Notre-Dame d'Amiens ฝรั่งเศส) มหาวิหารกลอสเตอร์ (Gloucester Cathedral อังกฤษ) และ มหาวิหารเอ็กซีเตอร์ (Cathedral Church of Saint Peter at Exeter อังกฤษ) เป็นต้น

ศิลปะ Gothic เป็นศิลปะที่เกิดในยุโรปช่วงระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 12-15 มีศูนย์กลางที่ฝรั่งเศส คำว่า " Gothic " เริ่มใช้ครั้งแรกโดยนักวิจารณ์ศิลปะสมัยสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาตอนปลายของอิตาลี เรียก รูปแบบของศิลปะ ที่เกิดในยุโรปในช่วงเวลาดังกล่าวข้างต้น ที่เป็นผลงานของพวกเขา กอท แฟรงก์ ลอมบาร์ด สลาฟ และแซกซัน ซึ่งต่างเป็นชนเผ่าป่าเถื่อน ไร้ความเจริญทางศิลปวิทยาการ ประการสำคัญ เป็นชนเผ่าที่ ทำลายจักรวรรดิโรมันและถึงพร้อมด้านศิลปวิทยาการ

มุขด้านตะวันออกของวิหาร Chartres Cathedral (ราว ค.ศ. 1145) รูปปั้นประกอบสถาปัตยกรรมนี้เป็นประติมากรรมศิลปะ Gothic ตอนต้น ซึ่งแสดงวิวัฒนาการใน รูปแบบเป็นแบบอย่างแก่ประติมากรรุ่นต่อมา

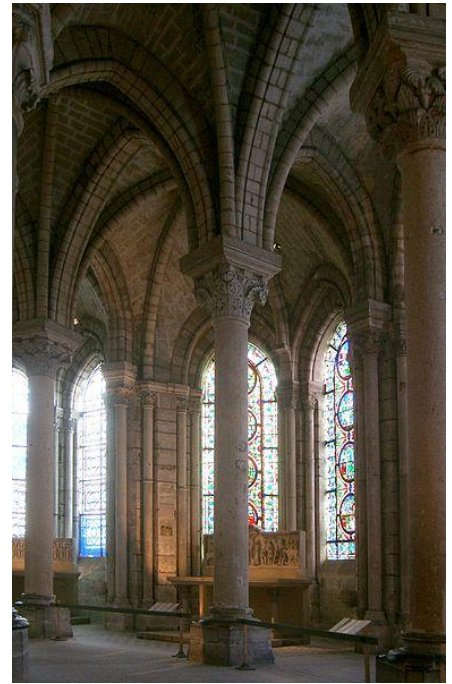
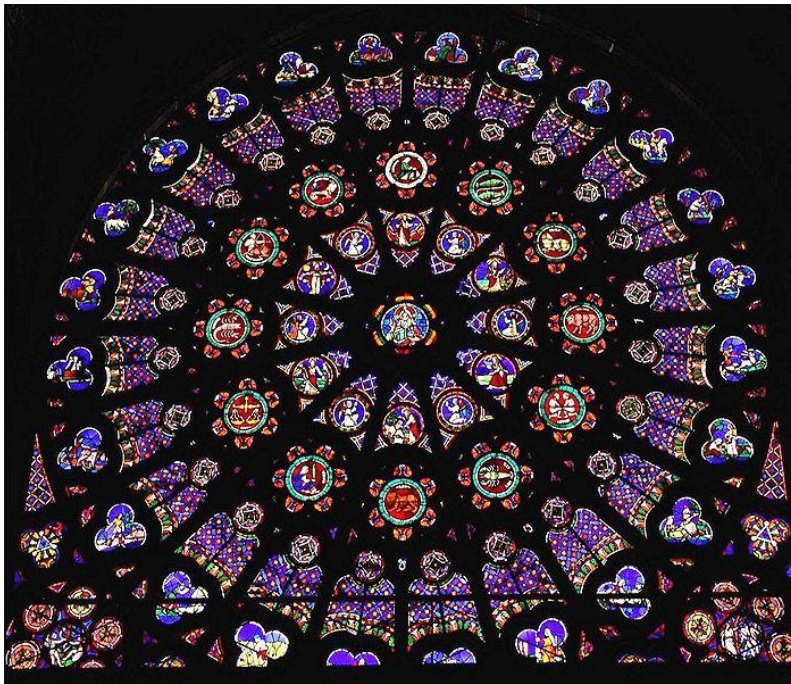
ดังนั้นถ้อยสำเนียงหรือนัยยะ ที่ใช้เรียกว่า "ศิลปะ Gothic " จึงเป็นการเรียกขานที่บ่งบอกไปในทาง เย้ยหยันมากกว่าการชื่นชม เมื่อเปรียบเทียบกับคุณค่าศิลปะแบบกรีก-โรมัน ที่มีกฎเกณฑ์ชัดเจน ซึ่งในสมัย ฟื้นฟูศิลปวิทยาได้รื้อฟื้นกลับมาปรับใช้ในยุคสมัยของตน จนเรียกชื่อยุคของเราเรเนซองส์ หรือฟื้นฟูศิลป วิทยาการ หมายถึงย้อนกลับไปรื้อฟื้นศิลปวิทยาการแบบกรีก-โรมันขึ้นมาอีกนั่น จึงยิ่งส่งผลให้มอง ศิลปกรรมอันเกิดจากฝีมือของผู้ทำลายอาณาจักรโรมันยิ่งดูไร้คุณค่าไร้รสนิยมยิ่งขึ้น จนนักวิจารณ์บางคน ในยุคเรเนซองส์ใช้คำกล่าวหาศิลปะ Gothic ค่อนข้างรุนแรงว่าเป็นศิลปะที่ "ไร้รสนิยม" และ "วิตถาร"

อย่างไรก็ตาม สำหรับชาวยุโรปทั่วไปนอกจากอิตาลีแล้ว มักจะเรียกศิลปกรรม Gothic อย่าง

ยอมรับมากกว่าจะดูแคลน โดยพวกเขาจะเรียกศิลปะกลุ่มนี้เป็นภาษาละตินว่า Opus Modernum หรือ งานสมัยใหม่

Cathédrale de Saint-Denis หรือ
Basilique Saint-Denis, 7th Century
(มหาวิหารแซ็ง-เดอนี) ประเทศ
ฝรั่งเศส

ศิลปกรรม Gothic เป็นศิลปะที่มีคุณค่าในตนเองอีกลักษณะรูปแบบหนึ่งของโลก ส่งผลต่อกระแสวิพากษ์วิจารณ์และการชื่นชมและสร้างงานศิลปกรรม Gothic อีกครั้งในศตวรรษที่ 18 ทั้งในยุโรปและอเมริกา จนกลายเป็นยุคที่เรียกว่า Gothic Revival

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/1.beginning_to_renaissance.art_history_powerpoint_

Chapter IV

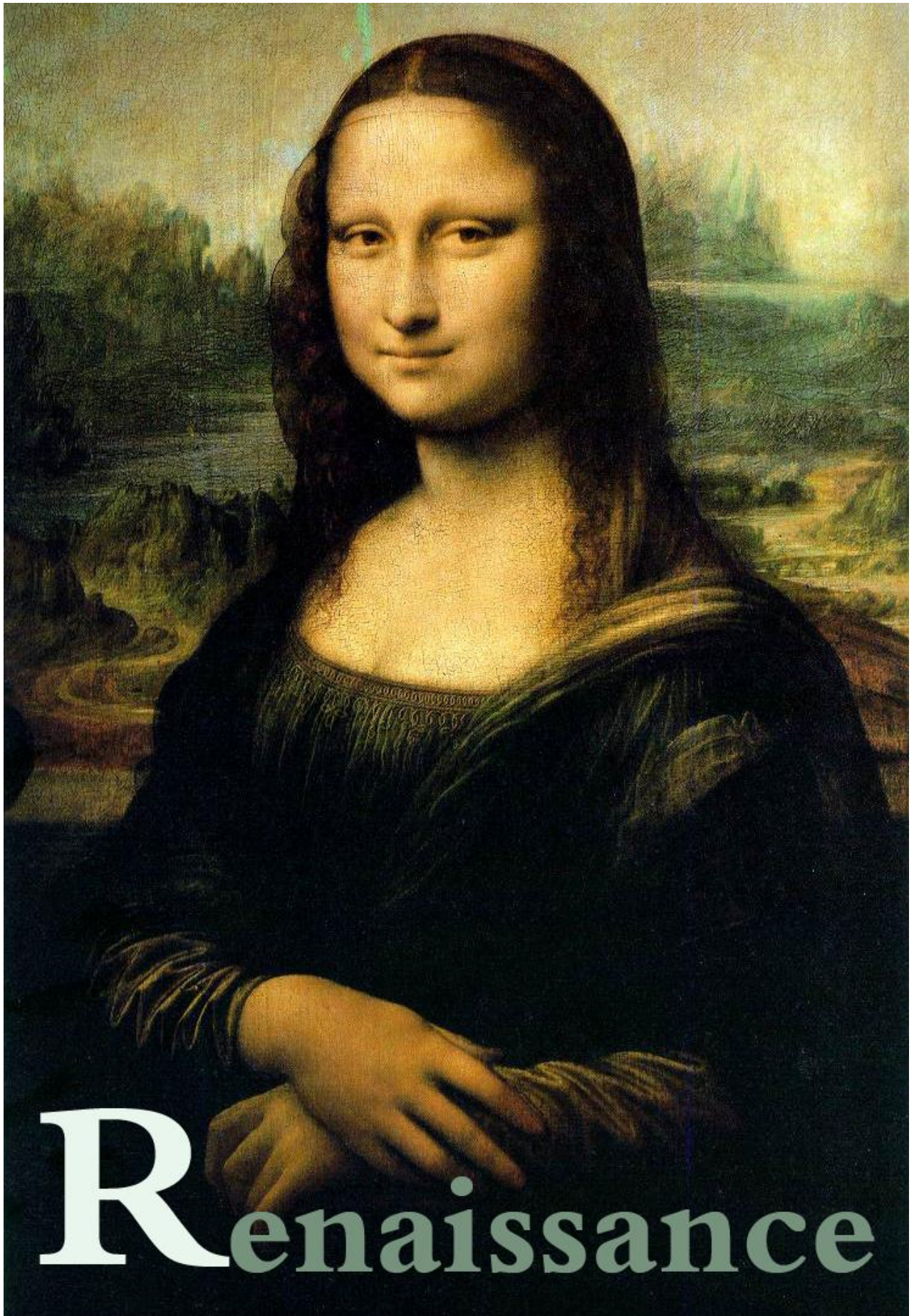
บทที่ 4

Tradition and Innovation

ประเพณีนิยม และมิตินิยามแห่งการสร้างสรรค

Renaissance Art in Italy

หลังจากผ่านช่วงเวลาแห่งยุคกลางอันยาวนาน (Medieval- Middle Ages or Dark Ages) ช่วงเวลาที่เต็มไปด้วยสงคราม (เช่น มหาสงคราม Crusades) ความแตกแยกที่สั่นคลอนความมั่นคงทางการปกครองของแว่นแคว้นใหญ่ๆ และการอุทิศตนทุ่มเทเกือบทั้งหมดของพลังศรัทธา และการสร้างสรรคเพื่อคริสต์ศาสนา เมื่อกาลเวลาดำเนินมาจนเข้าสู่ศตวรรษที่ 15 (1400+) เมื่อศึกสงครามเริ่มสงบลง บ้านเมืองเริ่มกลับเข้าสู่วิถีชีวิตในสภาวะปกติ ก็ถึงเวลาที่กระแสแห่งการสร้างสรรคผลงานศิลปกรรมได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดย เริ่มขึ้นในคราบสมุทรวินิจฉัย ณ เมืองฟลอเรนซ์ (Florence) กลุ่มเมธีและศิลปินรุ่นใหม่ได้ร่วมกันสร้าง Movement ทางศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลกขึ้น ภายใต้ชื่อ "Rinascimento" หรือที่พวกเราคุ้นเคยกันกับชื่อเรียกในอีกสำเนียงหนึ่งว่า "Renaissance" (ซึ่งมาจากรากศัพท์ของคำผสมสองคำ คือ ri- "again" (อีกครั้ง) และ nascere "birth" (การเกิด)) โดยการย้อนกลับไปหารูปแบบ หลักเกณฑ์และเหตุผล ฯลฯ (Form-logic-Rational etc.) ที่บรรพบุรุษได้เคยสร้างสรรคไว้เมื่อครั้งอดีตอันเรืองรอง ในสมัยกรีกและโรมัน กลับมาพิจารณาและสร้างสรรคขึ้นใหม่ในแนวคิดที่แตกต่างไปจากเดิม (ที่นิสิตจะเห็นได้ชัด คือ 1.ศาสนาได้เปลี่ยนไปแล้ว แต่เหล่าเทพเจ้ากรีกมิได้ถูกกำหนดให้เป็นศาสนาของพวกนอกรีตเหมือนในยุคกลางอีกต่อไป หากแต่กลับมาใหม่ในนามของ Mythology หรือแปลงต่างๆว่าเทพนิยายนั่นเอง)

ศิลปะสมัย Renaissance

คำว่า Renaissance มาจากคำในภาษาฝรั่งเศส หรือตรงกับคำศัพท์ในภาษาอิตาลี ว่า “rinascita” มีความหมายว่า “Rebirth(การเกิดใหม่)” เป็นชื่อเรียกยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลงรากเหง้าทางความคิด และศิลปวัฒนธรรมในยุโรป ในศตวรรษที่ 15 และ 16 อันนำมาซึ่งสิ่งที่ขาดหายไปในยุคกลาง(Middle age) และเป็นการรวบรวมคุณค่าขององค์ความรู้ที่เคยมีมาในอดีตที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลกสมัยใหม่

การให้ความสนใจกับการกำเนิดใหม่ของวัฒนธรรม เป็นลักษณะเฉพาะของศิลปะ Renaissance ปราชญ์และนักวิจารณ์ชาวอิตาลีในสมัยนั้น พยายามสร้างสรรค์ให้ยุคสมัยของพวกเขา มีอารยธรรมที่เจริญก้าวหน้าไม่จากพวกอานารยะ (barbarism) ในอดีต และได้รับแรงบันดาลใจอันซึ่งแสดงแนวโน้มไปในทางเดียวกันในอารยธรรมอันรุ่งเรืองของศิลปะกรีกและโรมันในอดีต

Renaissance เป็นชื่อเรียกความเคลื่อนไหวทางประวัติศาสตร์ของยุโรปตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 14 ไปจนถึงปลายศตวรรษที่ 16 เป็นคำมาจากภาษาฝรั่งเศส ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า “Rebirth(การเกิดใหม่)” ซึ่งมีต้นกำเนิดทางความคิดที่อ้างอิงได้ถึงคุณค่าและสุนทรียภาพในรูปแบบของศิลปะคลาสสิกในสมัยดั้งเดิม อันหมายถึง ศิลปะกรีกและโรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในประเทศอิตาลี มีความพยายามมากมายที่จะกำหนดความหมายของ Renaissance เรเนซองส์ เช่น Giovanni Boccaccio ในศตวรรษที่ 14 ให้นิยามไว้ว่าเป็นศิลปะร่วมสมัยของอิตาลีที่พยายามเลียนแบบลักษณะของจินตภาพในรูปแบบของโรมันโบราณ ในปี 1550 นักประวัติศาสตร์ศิลปะ Giorgio Vasari ใช้คำว่า Renasita (Rebirth) ในการบันทึกการปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งของลักษณะของศิลปะโรมันในผลงานจิตรกรรมของ Giotto di Bondone ที่สร้างขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 14

"The kiss of Judas" 1304-1306

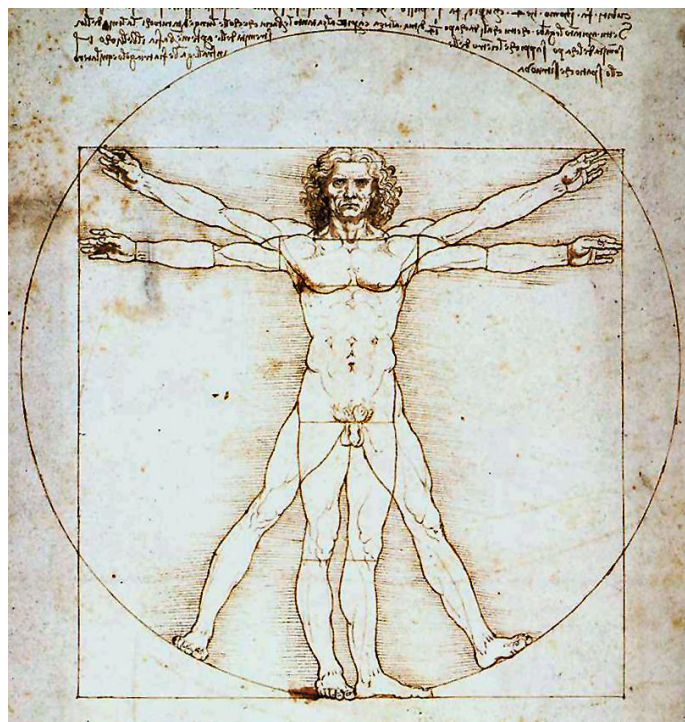
Giotto di Bondone

"Colle di Vespignano" (The Mourning of Christ), 1305

Giotto di Bondone

หลังจากนั้น ความหมายของคำว่า Renaissance ก็เริ่มเกิดขอบเขตที่ชัดเจน Voltaire ในศตวรรษที่ 18 ยกย่องว่า ศิลปกรรม Renaissance ในอิตาลี คือ ช่วงเวลาแห่งความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมของมนุษย์ ในศตวรรษที่ 19 Jules Michelet และ Jakob Burckhardt เผยแพร่แนวความคิดแบบ Renaissance ว่าเป็นยุคสมัยแห่งความแตกต่างที่ประกาศตัวเองอย่างชัดเจนในสมัยใหม่ มีลักษณะเฉพาะที่ก่อสร้างตัวขึ้นจากลักษณะเฉพาะบุคคล การตั้งคำถามและสมมติฐานทางวิทยาศาสตร์ การทดลองสำรวจทางภูมิศาสตร์ และการเติบโตของคุณค่าทางโลกวัตถุในศตวรรษที่ 20 ความหมายของ Renaissance ได้หมายรวมถึงการกลับมาอีกครั้งของศิลปะคลาสสิก เช่น Carolingian Renaissance ในศตวรรษที่ 9 หรือศตวรรษที่ 12 การหยิบยกศิลปะ Renaissance แห่งยุคกลาง จงใจที่จะแสดงให้เห็นถึงความเชื่อในเรื่องของการแสดงออกทางศิลปกรรมที่มีลักษณะเฉพาะตัว และมีคุณค่าที่โดดเด่นของศิลปะ Renaissance ในอิตาลี นักประวัติศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี หรือเศรษฐศาสตร์ บางท่านถึงกับปฏิเสธถึงข้อจำกัดทางด้านเวลาในการกำหนดความหมายของศิลปะ Renaissance เลยทีเดียว แต่ในสมัยปัจจุบันคำว่า Renaissance เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในความหมายของการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ ซึ่งปราชญ์ส่วนมากเข้าใจไปในแนวทางเดียวกันว่า มีความเป็น Renaissance นั้น เกิดขึ้นทั้งในดนตรี วรรณกรรมและศิลปกรรม

"Vitruvian Man"

Leonardo Da Vinci

Renaissance ยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์

ยุคสมัยเกิดขึ้นใน Padua และเมืองใกล้เคียงอื่นๆ ในตอนเหนือของอิตาลีในศตวรรษที่ 14 ที่ซึ่งเหล่านักกฎหมายและผู้มีชื่อเสียงได้พยายามคัดลอกเอกลักษณ์ของอารยธรรมลาตินโบราณ และศึกษาโบราณคดีของโรมัน โดยมี Francesco Petrarca (July 20, 1304 – July 19, 1374, known in English as Petrarch) เป็นผู้นำในการศึกษามรดกทางวัฒนธรรม ผู้ซึ่งใช้เวลาทั้งชีวิตของเขามุ่งมั่นที่จะทำความเข้าใจในวัฒนธรรมโบราณและกระตุ้นความสนใจของพระสันตะปาปา เจ้าชาย และจักรพรรดิ ผู้ซึ่งต้องการเรียนรู้เรื่องราวในอดีตของอิตาลีให้มากยิ่งขึ้น ความสำเร็จของ Petrarch ทำให้นักวรรณคดีมากมายมุ่งหวังที่จะได้ตำแหน่งทางราชการหรือในหมู่ชนชั้นสูงในสมัยนั้น จนกระทั่งรุ่นต่อมา นักศึกษาการใช้ภาษาลาตินและวัฒนธรรมคลาสสิก ที่เป็นที่ยุ้จักกันในนามของกลุ่ม “มนุษยนิยม” หรือ “Humanist” ได้กลายมาเป็นชนชั้นปกครองในนครเวนิซและฟลอเรนซ์ ชูนางในวังของสันตะปาปา หรือผู้ทรงคุณวุฒิในราชวังแห่งอิตาลีตอนเหนือ ทำให้ Renaissance Humanists กลายเป็นภูมิปัญญาหลักแห่งยุคสมัยและเป็นความสำเร็จอันยั่งยืน

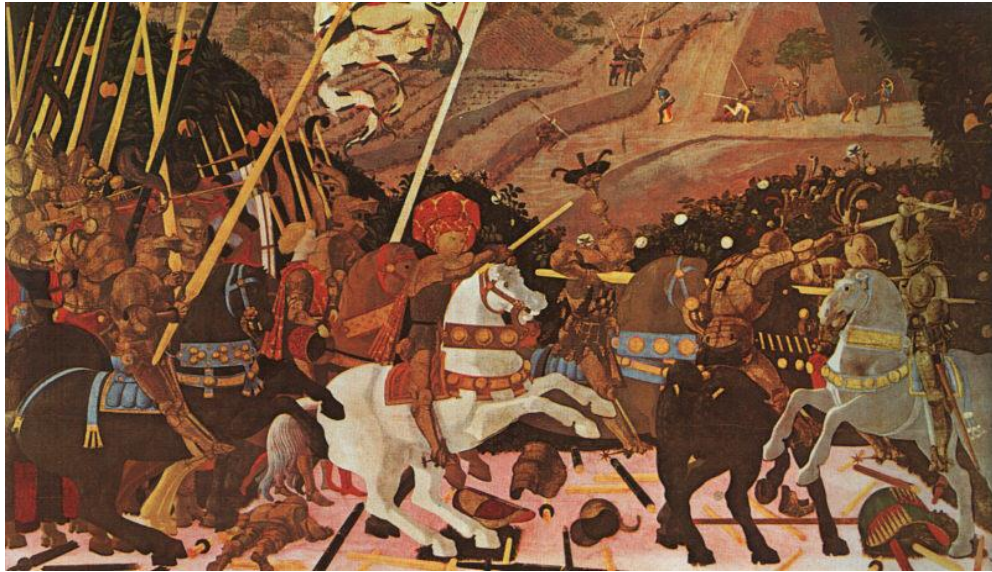
ในศตวรรษที่ 15 การศึกษาอันเข้มข้นในศิลปะกรีก ลาติน รวมถึงศิลปกรรมโบราณและโบราณคดี รวมถึงประวัติศาสตร์ยุคคลาสสิก ทำให้นักปราชญ์ชาว Renaissance ได้เห็นภาพพจน์ที่ชัดเจนขึ้นของคุณค่าวัฒนธรรมโบราณ ซึ่งวัฒนธรรมโบราณถูกมองเป็นอดีต เป็นสิ่งที่น่ายกย่องและเอาเป็นแบบอย่างแต่ไม่เป็นการทำซ้ำอีก

ในหลายๆ แง่มุม ยุคสมัย Renaissance เป็นความเสื่อมถอยในความเจริญรุ่งเรืองในยุคทองของยุคกลาง The black Death (โรคฝีดาษและวัณโรค) ที่ระบาดในยุโรป ในช่วงกลางศตวรรษที่ 14 คร่าชีวิตผู้คนไปถึง 1 ใน 3 ของจำนวนประชากร สร้างความสับสนอลหม่านให้กับสภาวะเศรษฐกิจ แรงงานขาดแคลน อุตสาหกรรมถดถอย เศรษฐกิจหยุดนิ่ง แต่เกษตรกรรมถูกทิ้งร้างเหมือนพื้นดินที่ไม่ต้องการใช้ประโยชน์และขาดการดูแล ประชาชนที่เหลือรอดจาก The Black Death เริ่มกลับคืนสู่สภาวะปกติ ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 14 และในศตวรรษที่ 15 เริ่มมีการก่อสร้างตัวขึ้นใหม่ในหมู่บ้านและเมืองต่างๆ ที่พบเห็นได้ทั่วไป และเริ่มมีการประดับประดาตกแต่งอาคารบ้านเรือนและมีการติดต่อค้าขายทางไกลขึ้นใหม่จากเมืองเวนิซสู่เมืองแถบเมดิเตอร์เรเนียน และ Hanseatic League ในยุโรปเหนือ

วัฒนธรรม Renaissance แห่งอิตาลี เป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นกว่าคู่แข่งที่มีความโดดเด่นทางวัฒนธรรมทั้งหลายในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก ซึ่งแตกต่างจากอังกฤษหรือฝรั่งเศสที่มีเมืองหลวงเป็นแหล่ง

รวบรวมความเจริญทุกแขนงไว้เพียงแห่งเดียว แต่อิตาลีพัฒนาเมืองศูนย์กลางขึ้นหลายเมืองในแต่ละภาค เช่น เมืองมิลาน ในแคว้น Lombardy กรุงโรม ใน Papal State (แคว้นแห่งสันตะปาปา) เมืองฟลอเรนซ์ และ Siena ในแคว้น Tuscany และ Venice ในตะวันออกเฉียงเหนือ ศูนย์กลางขนาดเล็กกว่าก็เช่นเดียวกัน พัฒนาการเองอยู่รอบๆ ความรุ่งเรืองของเมืองศูนย์กลางหลัก เช่น เมือง Ferrara ,Mantua และ Urbino ผู้สนับสนุนคนสำคัญของศิลปกรรม Renaissance ได้แก่ ชนชั้นพ่อค้าในเมือง Florence และ Venice ที่ซึ่งสร้างศิลปกรรมขึ้นเพื่อตกแต่งที่อยู่อาศัยและที่ทำงานของตนจนมีความงามที่โดดเด่น สร้างความเจริญรุ่งเรืองทั้งในส่วนของธุรกิจและทุนอุดหนุนสำหรับคนรุ่นต่อมาในเมือง ซึ่งในเวลาต่อมาศิลปกรรม Renaissance ก็โดดเด่นขึ้นตามการเติบโตของกลุ่มชนชั้นปกครอง และการเพิ่มขึ้นของข้าราชการในเขตปกครองแบบเก็บภาษี และการขยายตัวของแคว้นต่างๆระหว่างช่วงเวลาแห่งความสงบสุขตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 15 ถึงช่วงที่มีการเข้ารุกรานของชาวฝรั่งเศสในปี 1494 อิตาลีได้เกิดมีวัฒนธรรมที่รุ่งเรืองเปี่ยมขึ้นอย่างมากมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน Florence และ Tuscany ภายใต้การสนับสนุนของตระกูล Medici ยุคสมัยแห่งความสำเร็จทางสุนทรียภาพทางศิลปกรรมดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงศตวรรษที่ 16 ในยุคสมัยของ Leonardo da Vinci, Raphael, Titian และ Michelangelo แต่ทว่าอิตาลีก็เริ่มตกอยู่ภายใต้อำนาจของต่างชาติ ความรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมก็เริ่มย้ายไปสู่จุดอื่นๆ ในยุโรป

ในศตวรรษที่ 15 มีบรรดานักศึกษามากมายจากหลายๆประเทศในยุโรป เดินทางมาศึกษาวัฒนธรรม Classic ปรัชญาและวัตถุโบราณที่หลงเหลืออยู่ และในท้ายที่สุดก็นำพาให้อิทธิพลของ Renaissance ขยายตัวไปถึงทางเหนือของเทือกเขา Alps วรรณกรรม และศิลปกรรมอิตาลี แม้กระทั่งเสื้อผ้า และเครื่องเรือนที่ถูกออกแบบอย่างสวยงาม ถูกสร้างเลียนแบบขึ้นในฝรั่งเศส สเปน อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ และเยอรมัน แต่เมื่อ Renaissance เข้ามาสู่ยุโรปเหนือ ได้มีการแปรเปลี่ยนรูปแบบไป นักมนุษยนิยมทางยุโรปเหนือ เช่น Desiderius Erasmus แห่งเนเธอร์แลนด์ และ John Colet(c.1467-1519) แห่งอังกฤษ ได้ปลุกฝังเมล็ดแห่งปัญญาใหม่ เมื่อพวกเขาได้ประยุกต์หลักการที่พัฒนาในอิตาลีสู่การศึกษาพันธะสัญญาใหม่ The New Testament

Niccolo Mauruzi da Tolentino at The Battle of San Romano, 1435-1455

Paolo Uccello

Renaissance ในประเทศอิตาลี

การเกิดใหม่ของศิลปกรรมในประเทศอิตาลี มีความเชื่อมโยงกับการค้นพบหลักปรัชญาอารยธรรม และวิทยาศาสตร์โบราณ รวมถึงการปรับเปลี่ยนวิธีการในการเรียนรู้ในวิชาการเหล่านี้ การเพิ่มจำนวนขึ้นของความตื่นตัวในการศึกษาองค์ความรู้ Classic สร้างสรรค์ให้เกิดแนวทางใหม่ในการศึกษาโดยการสังเกตโดยตรงในโลกแห่งธรรมชาติ หลายนๆ ครั้งการศึกษาเกี่ยวกับโลกธรรมชาติดกลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับศิลปิน และความสนใจในการสร้างของโบราณอันล้ำค่าขึ้นใหม่ นำมาซึ่งเนื้อหาใหม่ที่พบจากประวัติศาสตร์และเทพนิยายกรีกและโรมัน ต้นแบบจากงานก่อสร้างและงานศิลปกรรมโบราณ ได้สร้างแรงบันดาลใจในการพัฒนาวิธีการสร้างสุนทรียภาพแบบใหม่ๆ และความปรารถนาที่จะสร้างสรรค์รูปแบบและเอกลักษณ์ของศิลปกรรม Classic ขึ้นใหม่

ใจความสำคัญในการพัฒนาศิลปกรรม Renaissance คือ ปรัชญาการณที่มีอบบทบาทของผู้สร้างสรรค์ให้กับบรรดาศิลปินที่คนให้ความเคารพ สรรเสริญในการศึกษาและจินตนาการของพวกเขา ศิลปกรรมกลายเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่า ไม่ใช่แค่เพียงเครื่องมือสื่อสารทางศาสนาหรือสังคม มากไปกว่านั้น ผลงานศิลปกรรมถูกตีค่าเป็นงานแสดงออกซึ่งระดับของรสนิยมและสุนทรียภาพเฉพาะบุคคล

แม้ว่าการพลิกประวัติศาสตร์ทางศิลปกรรมครั้งสำคัญของความเคลื่อนไหว Renaissance ในอิตาลี จะมีการพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง แต่นักประวัติศาสตร์ศิลป์ก็ได้แบ่งแยกช่วงเวลาออกได้เป็น 3

ช่วงเวลาหลักๆ คือ Renaissance ยุคเริ่มต้น Renaissance ยุครุ่งเรือง และ Renaissance ยุคสุดท้าย โดยเฉพาะ Renaissance ยุคสุดท้าย กลายมาเป็นหัวข้อที่มีความซับซ้อนและมีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางในสมัยปัจจุบันในการที่จะแปลความหมาย ซึ่งเต็มไปด้วยการแข่งขันและความแตกต่างที่พบได้อย่างมากมาย นักวิชาการบางท่านกำหนดการเริ่มต้นของศิลปกรรม Renaissance ตั้งแต่สมัยของจิตรกร Giotto di Bondone ในตอนต้นของศตวรรษที่ 14 ซึ่งหลายๆ ท่านยกย่องในความสำเร็จของเขาในแง่ของการศึกษาศิลปะจากธรรมชาติที่เป็นปรากฏการณ์ทางศิลปกรรมที่ Giotto เป็นผู้เริ่มขึ้นเป็นคนแรกและอีกหลายๆ ความเห็นที่สอดคล้องกันว่า พัฒนาการของศิลปกรรม Renaissance เริ่มต้นขึ้นจากกลุ่มศิลปินเพียงกลุ่มเดียวที่สร้างความสำเร็จขึ้นในเมือง Florence ในศตวรรษที่ 15

Early Renaissance (Renaissance ยุคเริ่มต้น)

Renaissance ยุคเริ่มต้น นำโดยศิลปินกลุ่มหลักกลุ่มแรก ได้แก่ Donatello ในด้านประติมากรรม Filippo Brunelleschi ในด้านสถาปัตยกรรม และ Masaccio ในด้านจิตรกรรม ที่ซึ่งทั้งหมดเป็นการผสมผสานลักษณะเฉพาะตัวที่หลากหลายของแต่ละบุคคล

"Rendering of the Tribute Money" 1425

Tomasso Masaccio

"David" 1408-1409

Donato di Niccolò di Betto Bardi (Donatello)

Santa Maria del Fiore Dome;

The Florence Dome 1436

Filippo Brunelleschi

โดยใจความหลักๆของพวกเขามีใช่เพียงแต่ความศรัทธาที่มีต่อทฤษฎีพื้นฐานทางศิลปะ หรือความผิดพลาดที่ถูกพัฒนาขึ้นมาเพียงเท่านั้น ทว่าพวกเขาเน้นความสำคัญลงไปที่แก่นแท้ของชีวิต และ ความสำคัญองงานศิลปกรรม ศิลปกรรมยุคโบราณ ถูกนำมาศึกษา ไม่เพียงแต่เป็นแรงบันดาลใจ แต่เป็นการบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่จะนำไปสู่การค้นหาอุปสรรคที่ทำให้บรรดาศิลปินในอดีตไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จทางการสร้างสรรค์เท่าที่ควร โดยพวกเขาตั้งใจที่จะศึกษากระบวนการสร้างสรรค์มากกว่าตั้งใจเพียงจะเลียนแบบผลงานของศิลปกรรมยุคโบราณ กล่าวคือ ศิลปินสมัย Renaissance รุ่นแรก พยายามที่จะสร้างสรรค์รูปแบบศิลปกรรมโดยอาศัยการศึกษาจากสิ่งที่อยู่รอบตัวในโลกแห่งธรรมชาติ รวมไปถึง ประสบการณ์ของพวกเขามีต่อลักษณะเฉพาะตัวและการใช้ชีวิตของคน ความพยายามที่จะแสดงออกอย่างแม่นยำ ทั้งในการให้ความสำคัญกับกลุ่มก้อนของรูปทรงในผลงานประติมากรรม หรือการพยายามให้

ความสำคัญกับสัดส่วนของพื้นที่ว่างและแสงสีในงานจิตรกรรม ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนสำคัญที่พวกเขาพยายามตั้งคำถามและศึกษาอย่างเข้มข้น

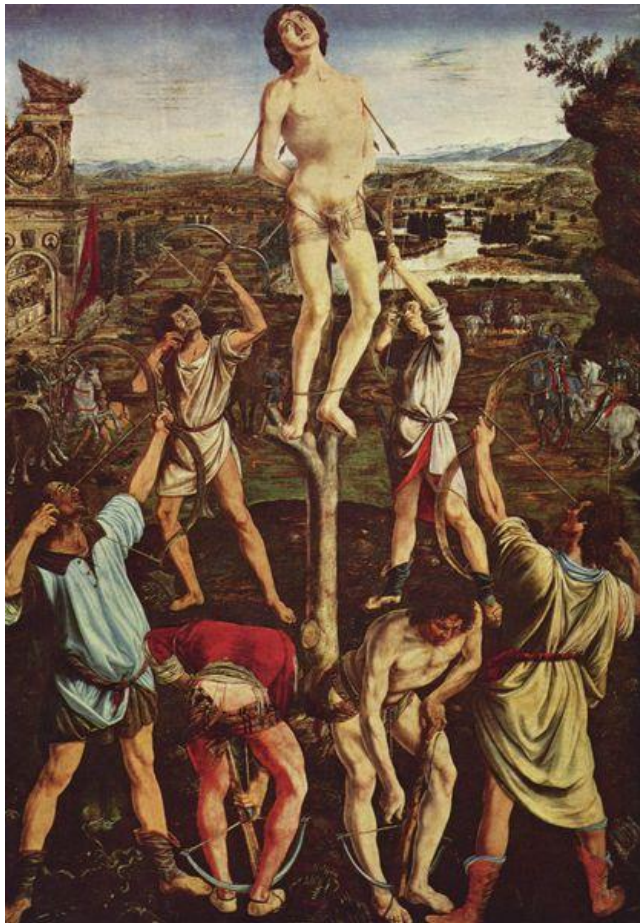
การศึกษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล คือความเชื่อว่าเป็นกุญแจสู่ความสำเร็จ ฉะนั้นความพยายามที่จะศึกษาหากฎเกณฑ์ที่ถูกต้องให้กับสัดส่วนทางสถาปัตยกรรม และการแสดงออกของระบบทางกายวิภาคมนุษย์ และระบบการกำหนดพื้นที่ว่างของงานจิตรกรรมจึงเป็นสิ่งที่ถูกค้นคว้าอย่างเข้มข้น แม้ว่าศิลปินเหล่านี้ จะมีความกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะสังเกตปรากฏการณ์ในธรรมชาติ ขณะเดียวกันพวกเขาก็มีความตั้งใจที่จะค้นหาคำตอบให้กฎเกณฑ์ต่างๆ ในธรรมชาติ และในลักษณะเดียวกัน พวกเขามีความพยายามที่จะทำการศึกษาของพวกเขาให้ไปไกลกว่า การบันทึกความเป็นไปในธรรมชาติเพื่อสร้างสรรค์แก่ผลงานศิลปกรรมด้วยอุดมคติอันสูงค่า เพื่อให้ความงามนั้นแสดงตัวตนให้มากกว่า และยั่งยืนกว่าสิ่งที่พบเห็นอยู่ทั่วไปในธรรมชาติ เอกลักษณ์เหล่านี้ในความพยายามที่จะสร้างสรรครูปแบบอุดมคติมากกว่าการบันทึกและแสดงออกในสิ่งที่เห็น บวกกับแนวความคิดที่ใช้โลกทางวัตถุเป็นเหมือนยานพาหนะหรือรูปร่างที่ยังไม่สมบูรณ์ของแก่นแท้ทางสุนทรียภาพ ทำให้พวกศิลปินเหล่านี้มองธรรมชาติเป็นปัจจัยพื้นฐานของพัฒนาการทางศิลปกรรมใน Renaissance ของประเทศอิตาลี

"Primavera" 1482

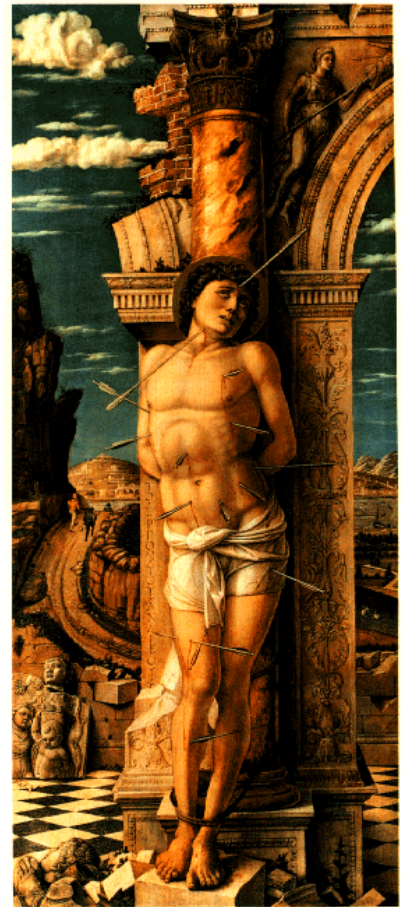
Sandro Botticelli

ความเคลื่อนไหวของศิลปกรรม Renaissance ยุคเริ่มต้น สร้างชีวิตชีวาให้กับวงการศิลปกรรมในยุโรปในศตวรรษที่ 15 เมือง Florence ศูนย์บ่มเพาะของสุนทรียภาพแบบ Renaissance กลายเป็นเมืองศูนย์กลางของวิทยาการสมัยใหม่ ในปี 1450 กลุ่มศิลปินรุ่นใหม่ เช่น Pollaiuolo และ Sandro Botticelli ก้าวเข้าสู่การเป็นศิลปินระดับแนวหน้าของเมือง Florence เมืองอื่นๆ ในประเทศอิตาลี เช่น Milan, Urbino, Ferrara, Venice, Padua และ Naples กลายเป็นคู่แข่งสำคัญในการเผยแพร่กระแสแห่งความเปลี่ยนแปลง

"St. Sebastian"1475

Antonio del Pollaiuolo

"St. Sebastian"1459

Andrea Mantegna

ผลงานของ Leon Battista Alberti ในเมือง Rimini และ Mantua แสดงออกถึงความเจริญก้าวหน้าทางสถาปัตยกรรมของแนวความคิดแบบมนุษยนิยมสมัยใหม่ Andrea Mantegna แสดงระบบทัศนียวิทยาเชิงเส้น และเทคนิคการเขียนภาพแบบเหมือนจริงที่เขาคิดค้นขึ้นมาแสดงในผลงานจิตรกรรมแบบของเขา

และ Giovanni Bellini ซึ่งเป็นกวี Classic แสดงตัวอย่างการเติบโตที่มั่นคงของสกุลช่าง Venice (Venetian School)

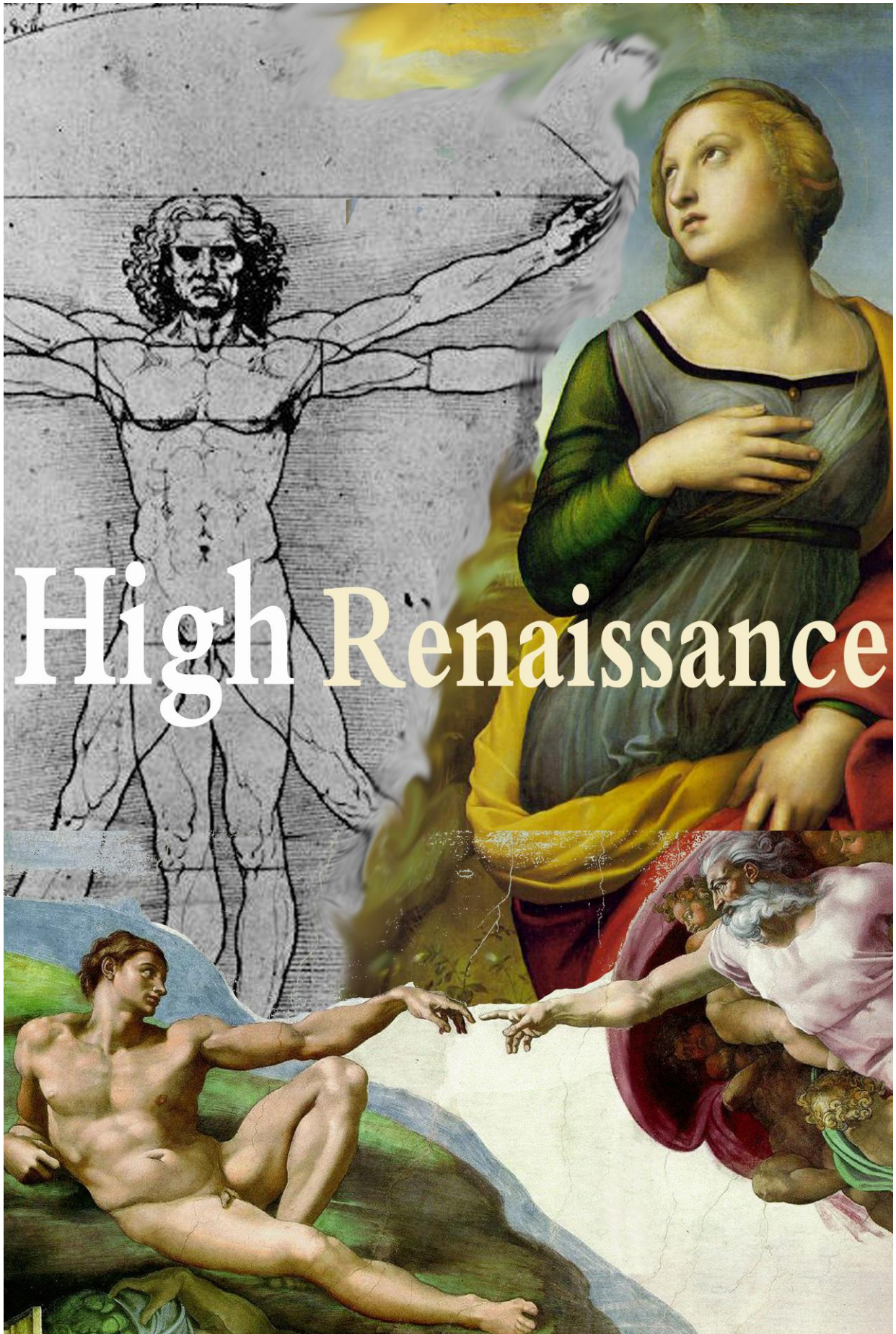

“The façade of Santa Maria Novella, Florence” 1470

Leon Battista Alberti

ในตอนปลายของศตวรรษที่ 15 สิ่งใหม่ๆ ที่ถูกแสดงออกมาเป็นครั้งแรกในความก้าวหน้าของศิลปกรรมแบบ Renaissance ได้นำทางให้ศิลปินรุ่นต่อไปยอมรับถึงความเป็นเหตุเป็นผลของเรื่องสัดส่วน การแสดงกริยาของมนุษย์ในลักษณะต่างๆ อย่างถูกหลักกายวิภาค และระบบทัศนียวิทยาเชิงเส้น เป็นผลให้ศิลปินในรุ่นต่อมาหลายคนเริ่มที่จะค้นหาความหมายของรูปแบบการแสดงออกเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยอาศัยความเชื่อมโยงกับเอกลักษณ์และเทคนิคที่ถูกพัฒนาขึ้นมาเป็นอย่างดี ซึ่งศิลปกรรม Renaissance ยุคเริ่มต้น เป็นแค่รูปแบบศิลปกรรมที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์และเป็นเพียงผลงานที่ขาดความสมบูรณ์

หากแต่เป็นการเตรียมความพร้อมที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับความสมบูรณ์สูงสุดในยุคทองของศิลปกรรม Renaissance และเป็นช่วงเวลาแห่งการแสดงความสามารถที่มาจากพรสวรรค์ที่อยู่ภายในอย่างใดก็ตาม ในบางแง่มุมผลงานจิตรกรรมสมัย Renaissance ตอนต้น อาจดูเหมือนมีข้อผิดพลาดอยู่บ้างในการเขียนภาพสิ่งต่างๆ รวมถึงการแสดงออกของอารมณ์ความรู้สึกของคนซึ่งดูเหมือนเป็นเพียงรูปแบบมากกว่าความเหมือนจริง หรือมากกว่านั้น คือ อิทธิพลของการแสดงออกในรูปแบบเฉพาะของแต่ละบุคคลถูกให้ความสำคัญจนทำให้องค์ประกอบโดยรวมไม่ได้สัดส่วน

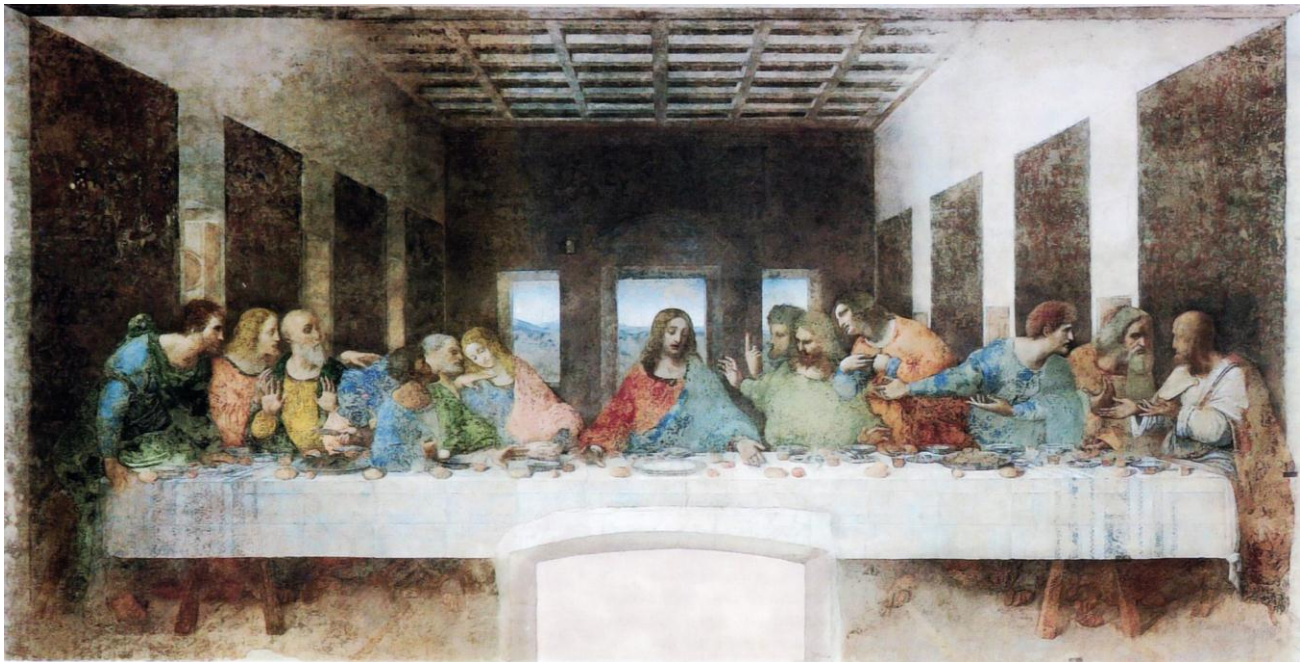

High Renaissance

High Renaissance (ยุคทองของศิลปะ Renaissance)

ศิลปะ Renaissance ในยุครุ่งเรือง เป็นการค้นหาเอกภาพในผลงานจิตรกรรม หรือองค์ประกอบในงานสถาปัตยกรรม ที่วิวัฒนาการด้วยพลังในการแสดงออกทางกายภาพและความรู้สึกในงานศิลปกรรมที่ทั้งแสดงพลังในตัวตนของงานศิลปกรรม และสร้างการควบคุมความสมดุลเพราะแก่นแท้ของรูปลักษณะของศิลปกรรมยุคทองของ Renaissance คือ เอกภาพและดุลยภาพที่เป็นมาตรฐานที่ขึ้นไปไกลกว่าหลักการที่เป็นเหตุเป็นผลหรือความชำนาญทางด้านเทคนิค ซึ่ง

ศิลปกรรมในยุคทองได้เดินทางมาถึงจุดสิ้นสุดในขณะที่มีความโดดเด่นได้เป็นที่ยอมรับของทุกคน

The Last Supper, 1495–1498

Leonardo da Vinci (1,452 - 1,519)

Tempietto, San Pietro in Montorio, Rome 1502

Donato Bramante

The Last Judgment, 1535-1541

Michelangelo (1475 - 1564)

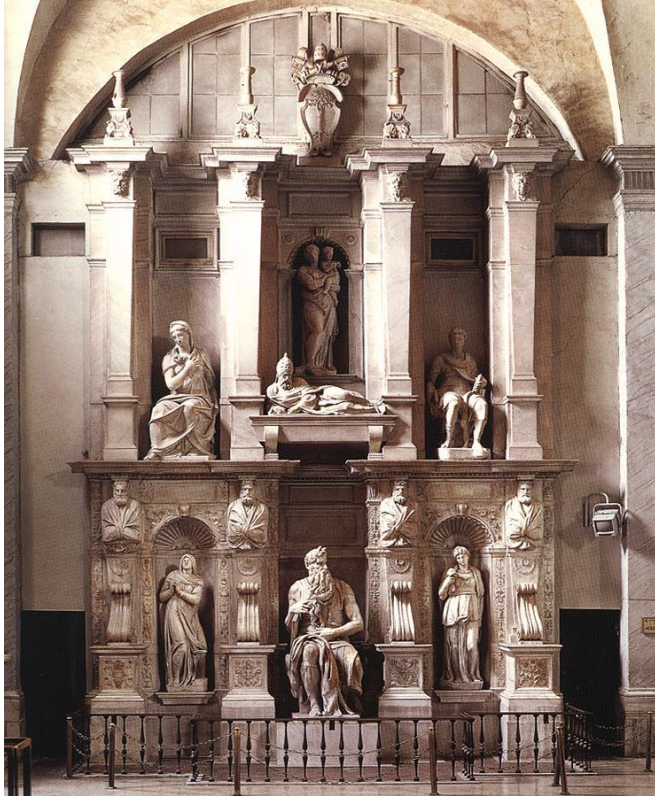
ศิลปะ Renaissance ยุครุ่งเรือง มีประวัติศาสตร์ค่อนข้างสั้น คือตั้งแต่ปี 1495-1520 และถูก
สร้างสรรค์ขึ้นโดยศิลปินเพียงไม่กี่คน อันได้แก่ Leonardo da Vinci Donato Bramante, Michelangelo ,
Raphael และ Titian ผลงาน "Adoration of the Magi" ที่เป็นผลงานจิตรกรรมที่ยังทำไม่เสร็จของ
Leonardo da Vinci เป็นเหมือนต้นฉบับของการสร้างเอกภาพในองค์ประกอบของงานจิตรกรรมและในเวลา
ต่อมา Da Vinci ก็แสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์แบบในผลงานจิตรกรรมชื่อ "The Last Supper" (1495-1497
; Santa Maria della Grazie : Milan) Da Vinci เป็นเหมือนเพชรเม็ดงามในหมู่นักคิดในสมัย
Renaissance กับความสามารถในทุกๆ ด้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏในผลงานศิลปะของเขา คือ ความ
กระตือรือร้นในการค้นหาคำตอบอันไม่รู้จบ ที่ซึ่งนำมาซึ่งความสำเร็จในการค้นพบกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้
อธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ นานาในธรรมชาติ

The School of Athens, 1509–1510

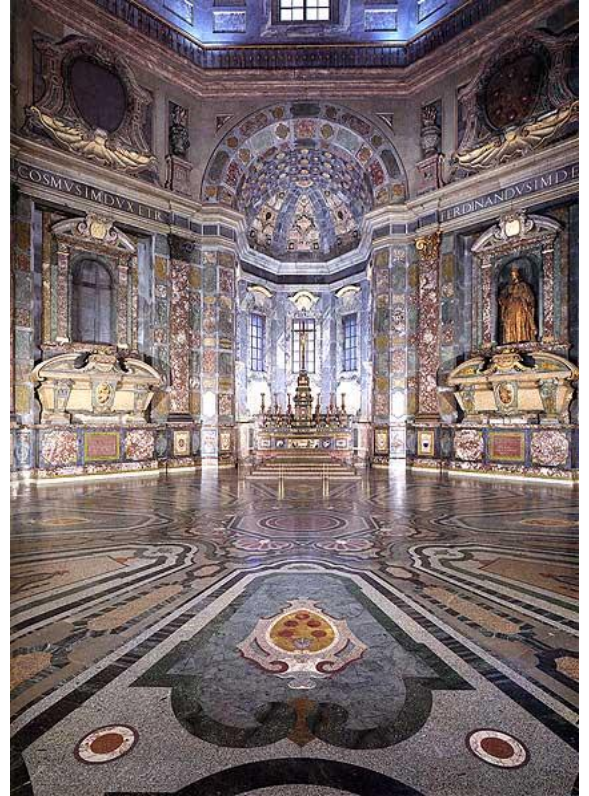
Raphael Sanzio

ในแนวทางที่แตกต่างกัน Michelangelo เป็นตัวอย่างของความพยายามของศิลปินที่อยากหาคำอธิบายในความเป็นอัจฉริยะภาพของเขา พระสวรรค์อันไร้ขีดจำกัดของเขาสามารถเห็นได้จากผลงานการออกแบบ “The tomb of Julius II” (c.1510-1515) ที่ San Pietro ใน Vincoli กรุงโรม หรือ “Medici Chapel (c.1519-1534) ที่ Florence ภาพเขียนบนเพดาน Sistine Chapel และภาพจิตรกรรม “The Last Judgement(1536-1541) ที่กรุงโรม และหลังคาโค้ง (Cupola) ของ Saint Peter’s Basilica (เริ่มต้นในปี 1546)

The tomb of Julius II, San Pietro 1510-1515

Michelangelo Buonarroti

Medici Chapel, Florence 1519-1534

Michelangelo Buonarroti

Saint Peter's Basilica, started by 1546

Michelangelo Buonarroti

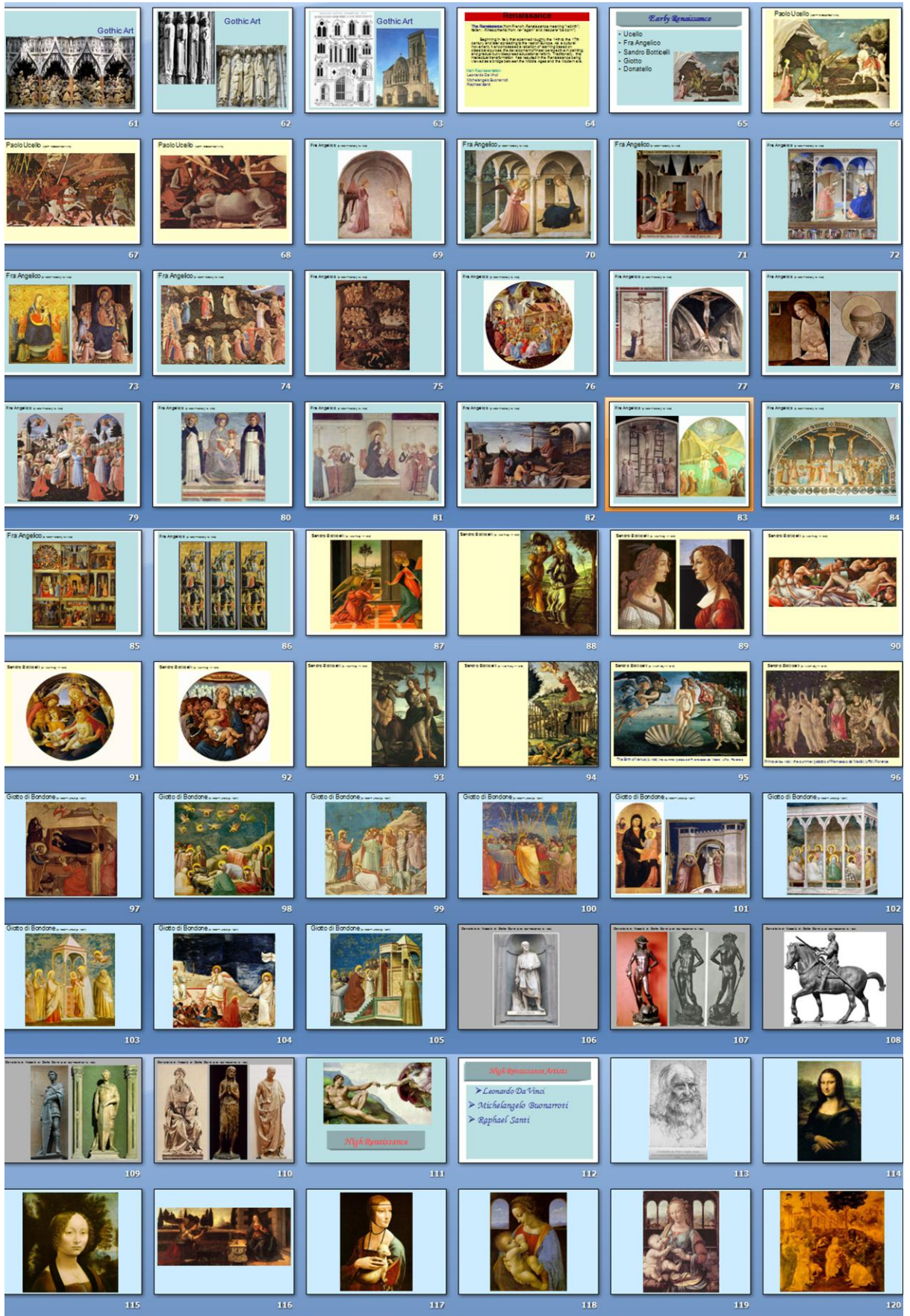
The ceiling of the Sistine Chapel, started by 1508-1512

Michelangelo Buonarroti

ผลงานที่ Michelangelo Buonarroti เหล่านี้ได้แสดงออกถึงความสามารถที่ไม่สามารถเลียนแบบได้ ในการสร้างสรรค์งานศิลปกรรมหลักหลายด้านทั้งประติมากรรม จิตรกรรม และสถาปัตยกรรม Raphael ศิลปินผู้ซึ่งมีอารมณ์อันอ่อนไหวและตื่นตัวในผลงานจิตรกรรม “Madonas” และภาพเขียน “Frescoes” ของเขาที่ไม่ได้แสดงออกด้วยอารมณ์ที่ท่วมท้นไปด้วยพลังในการแสดงออกแต่กลมกลืนอย่างน่าอัศจรรย์ อ่อนหวาน และเต็มไปด้วยความคิดอย่างบทกวี และการแสดงออกถึงสุนทรียภาพอันสมบูรณ์

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/1.beginning_to_renaissance.art_history_powerpoint_

Renaissance Art in Northern Regions

สงครามหยุดยั้งความงามทุกรูปแบบ และทำลายล้างทุกสิ่งแม้แต่มนุษย์ และเมื่อสงครามสงบลงก็เป็นวาระอันเหมาะสมที่ศิลปวัฒนธรรมจะมีโอกาสเบ่งบานอีกครั้ง ในช่วงปลายศตวรรษที่ 14 ต่อเนื่องศตวรรษที่ 15 มิเพียงแต่ในคาบสมุทรอิตาลีเท่านั้นที่มีการปลุกเร้าความสนใจในศิลปะและวิทยาการต่างๆแขนง ให้คืนชีพขึ้นอีกครั้ง ขยับขึ้นไปทางตอนเหนือของยุโรป ในแถบอาณาจักร Flanders (ปัจจุบัน คือ ประเทศเนเธอร์แลนด์ เบลเยียม ลักซ์เซมเบิร์ก และบางส่วนของเยอรมัน) ดินแดนแห่งเรื่องเล่าและนิยายปรัมปราในสมัยกอทิก (Gothic) ความเคลื่อนไหวทางการฟื้นฟูศิลปวิทยาการก็เปล่งประกายแห่งสีสันไม่แพ้กัน โดยมีเมือง Antwerp (แอนทเวิร์ป /Dutch : Antwerpen, ปัจจุบันอยู่ในประเทศเบลเยียม) เป็นเมืองศูนย์กลางทางศิลปกรรม ภายในนามที่รู้จักกันในการศึกษาประวัติศาสตร์ศิลปะว่า International Gothic หรือนักประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่อาจจะเรียกให้สอดคล้องกับช่วงเวลาที่เกิดอีก Movement ในคาบสมุทรอิตาลีก็เรียก Northern Renaissance

อย่างที่นิสิตทางกันเป็นอย่างดีแล้วว่าศิลปกรรมแต่ละท้องถิ่นเกิดขึ้นจากการหล่อหลอมทางความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม รสนิยม การยอมรับความงาม รวมถึงรูปแบบการแสดงออกทางศิลปกรรมของบรรพบุรุษของตน ฯลฯ รวมเข้าด้วยกันจนเกิดเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม (อย่างที่พวกเรานำมาศึกษาในภายหลังสามารถเรียกเป็นชื่อนั้นชื่อนี้ได้) และในกลุ่ม Northern Renaissance ก็เช่นกันหล่อหลอมรูปแบบศิลปกรรมขึ้นจากภูมิหลังของพวกเขาเอง แม้จะถูกเรียกโดยนักประวัติศาสตร์ภายใต้ชื่อ Renaissance เหมือนกัน แต่มีลักษณะมากมายหลายประการที่แตกต่างออกไปจากรูปแบบ Renaissance ในอิตาลีที่เน้นที่หลักเกณฑ์ (Rational) แบบ Classical style เป็นหลัก หากแต่กลุ่ม Northern Renaissance เติบโตด้วยความพิศดาร ประณีต ประคิดประดาอลวยละเอียด ละลานตาจนน่าพิศวง เช่น ผลงานของ Jan Van Eyck ลักษณะเด่นด้านความละเอียดของภาพนี้เป็นด้านที่นิสิตน่าจะสังเกตได้ง่ายที่สุดในการแยกแยะระหว่างศิลปกรรมแบบ Renaissance ใน Italy และ Northern Region ที่ซึ่งยังมีด้านอื่นๆอีกมากมายที่นิสิตสามารถสังเกตความแตกต่างของศิลปกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่คาบเกี่ยวกันทั้งสองกลุ่มนี้ได้ เช่น เนื้อหาเรื่องราวที่แสดงออกในผลงานใน Northern Region จะมีเนื้อหาหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวในศาสนาคริสต์ บุคคลสำคัญ วิถีชีวิตชาวบ้านพื้นถิ่น หรือภาพสัตว์ สถาปัตยกรรมในจินตนาการที่ดูแปลกประหลาด เช่นในผลงานของ Hieronymus Bosch เป็นต้น หากแต่ผลงานใน Italy ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องบุคคลสำคัญในศาสนา หรือวรรณกรรมเท่านั้น

หรืออีก 1 ตัวอย่างที่นิสิตอาจสังเกตได้ไม่ยากนักเช่นกัน คือ การแสดงออกที่เน้นความเป็นจริงในเหตุการณ์จนเกินขีดจำกัดของคำว่า “Classical” ตามแบบฉบับของ Renaissance ในประเทศอิตาลี (Classic = Perfect – Relax, สมบูรณ์-ผ่อนคลาย) เช่นภาพจิตรกรรมการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ของ Matthias Grunewald ที่ร่างกายของพระคริสต์เต็มไปด้วยบาดแผลจากการถูกลงทัณฑ์ ทรมารจนดูน่ากลัว

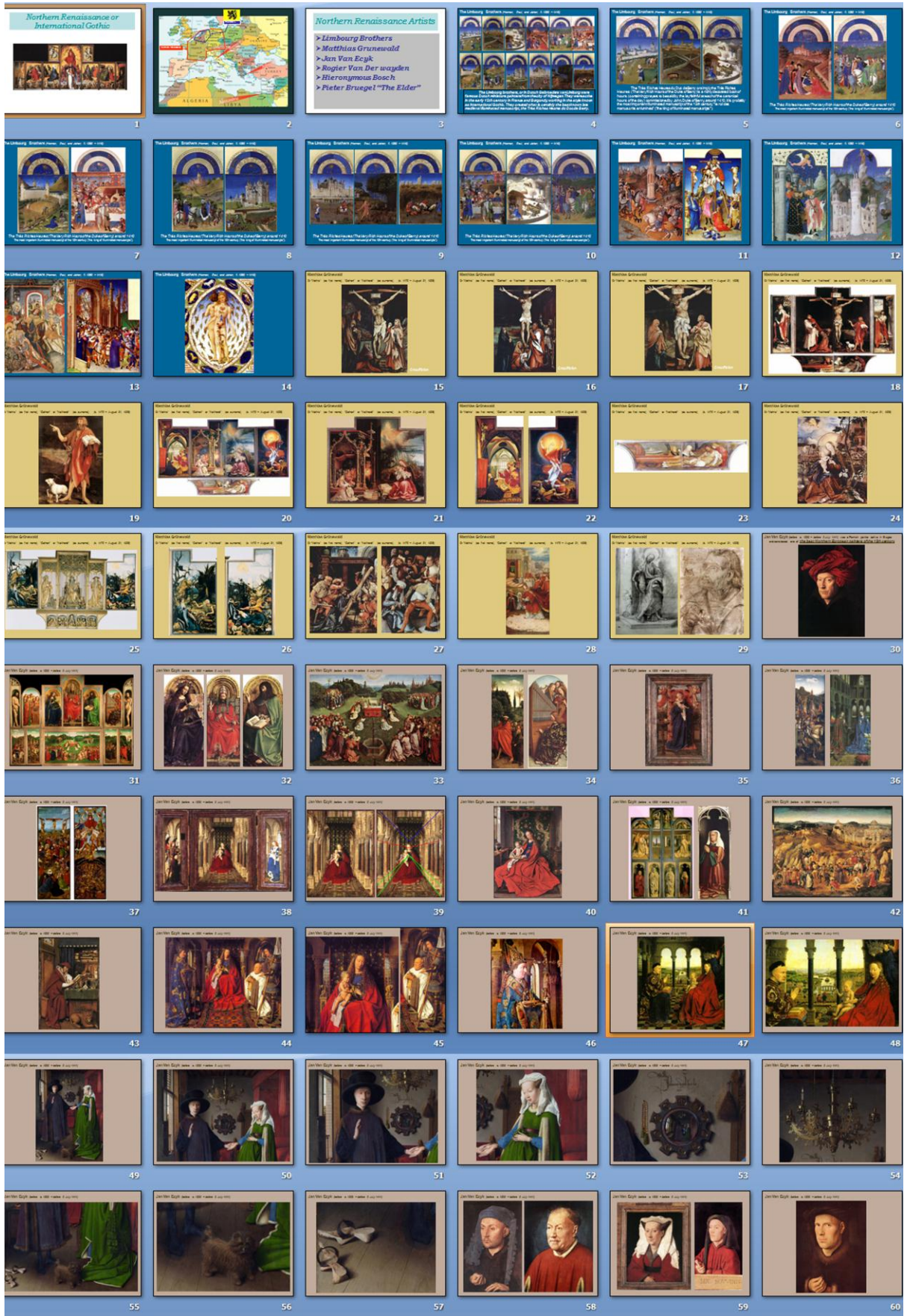
นำหน้าหู้ ในขณะที่ภาพจิตรกรรมตอนเดียวกันนี้ถูกแสดงออกอย่างหมดจด ละการแสดงบาดแผล ตามอุดมคติความงามแบบ Classic เป็นต้น

ศิลปินในกลุ่ม Northern Renaissance ส่วนใหญ่เป็นชาว Flemish ที่มีชีวิตอยู่ในเขตประเทศ Flanders ในขณะนั้น คนสำคัญมีรายนามดังต่อไปนี้

1. Limbourg Brothers (Herman, Paul, and Johan; fl. 1385 – 1416)
2. Matthias Grunewald (c. 1470 – August 31, 1528)
3. Jan Van Eyck (before c. 1395 – before 9 July 1441)
4. Rogier Van Der wayden (1399 or 1400 – 18 June 1464)
5. Hieronymous Bosch (c. 1450 – 9 August 1516)
6. Pieter Bruegel “The Elder” (c. 1525 – 9 September 1569)

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/2.north_renaissance_to_mannerism.art_history_power

This block contains a grid of 180 numbered thumbnails of Western art history works. The thumbnails are arranged in 10 rows and 18 columns. Each thumbnail is numbered from 121 to 180. Some thumbnails include text boxes with descriptions or artist information. The works shown include various paintings, portraits, and architectural drawings.

Key works and artists visible in the thumbnails include:

- 121-126: Various landscape and scene paintings.
- 127-132: Landscapes and scenes with figures.
- 133-138: Figures in various settings, including a group of people and a figure in a landscape.
- 139-144: Religious and historical scenes, including a crucifixion and a large group of people.
- 145-146: Religious scenes with figures and animals.
- 147-148: Religious scenes with figures and animals.
- 149-150: Religious scenes with figures and animals.
- 151-152: Religious scenes with figures and animals.
- 153-154: Religious scenes with figures and animals.
- 155-156: Religious scenes with figures and animals.
- 157-162: Portraits and religious scenes.
- 163-168: Portraits and religious scenes.
- 169-174: Portraits and religious scenes.
- 175-180: Portraits and religious scenes.

Chapter V

บทที่ 5

Light and Colors : The New Learning Spreads and The Crisis of Art

แสงและสี : การกระจายตัวของการศึกษาแนวใหม่และวิกฤตแห่งศิลปะ

Late Renaissance (Renaissance ยุคสุดท้าย) หรือ Mannerism Art

จากความประสบความสำเร็จอย่างสูงทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งของ 3 ปราศู์ทางศิลปกรรมผู้ยิ่งใหญ่ในช่วง High Renaissance -Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti, Raphael Sanzio จนศาสนจักร สถาปนการปกครอง รวมถึงคนในสังคมในสมัยนั้นต่างยอมรับยกย่องความเป็นเลิศในการสร้างสรรค์ผลงานของทั้งสามท่าน ปรากฏการดังกล่าวทำให้เกิดสภาวะที่อาจเรียกได้ว่าเกิด "ต้นแบบ" หรือมาตรฐานคุณค่าทางศิลปกรรม หรือกล่าวให้เข้าใจง่ายขึ้นคือผลงานที่ถูกสร้างขึ้นในช่วงเวลาร่วมสมัย หรือช่วงเวลาต่อมามักถูกอ้างอิงหรือเทียบเคียงคุณค่าทางศิลปกรรมกับผลงานชั้นเลิศของศิลปินทั้ง 3 ท่าน

ปรากฏการดังกล่าวในแง่หนึ่งต้องยอมรับว่าทั้งสามท่านได้สร้างคุณูปการให้กับวงการศิลปกรรมอันหาค่ามิได้ แต่ถ้าลองคิดในอีกแง่หนึ่งจะเห็นได้ว่าแนวโน้มที่เกิดขึ้นในวงการศิลปกรรมสมัยนั้นมีส่วนผลักดันให้ศิลปินในทุกๆแขนง พยายามที่จะสร้างรูปแบบใหม่ทางศิลปกรรมเพื่อให้หลุดพ้นจากเงาที่เปรียบเสมือนเป็นร่มไม้ใหญ่ของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามท่าน และนั่นคือที่มาของการเกิดขึ้นของ Movement ใหม่ในช่วง Late Renaissance (เฮอเนสซของค์ช่วงสุดท้าย) ราวๆปลายศตวรรษที่ 16 ภายใต้ชื่อ Mannerism <Mannerism มีรากศัพท์มาจากคำว่า maniera ในภาษาอิตาลี = manner (กิริยาท่าทาง) หรือ style (รูปแบบ) ในภาษาอังกฤษ > จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วทำให้ Movement นี้มีรูปแบบการแสดงออกที่หลากหลาย บ้างก็เน้นการแสดงออกเรื่องสี, perspective หรือรูปแบบ โดยบางส่วนก็ Focus ไปที่ผลงานบางชิ้นของ Michelangelo ที่มีรูปแบบค่อนข้างหือหว่าจนบางครั้งดูน่าเกรงขาม (Sense of Sublime) ซึ่งมีข้อแตกต่างออกไปจาก de Vinci และ Raphael ฯลฯ แม้จะ Movement นี้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆแต่เป็นสิ่งยืนยันถึงความมุ่งมั่นในการสร้างพัฒนาการทางศิลปกรรมตะวันตกได้อย่างชัดเจน และเป็นที่ยกย่องและถูกกล่าวขานถึงเสมอในสมัยต่อมา

ปัจจัยสำคัญที่เป็นจุดเปลี่ยนของพัฒนาการของศิลปกรรม Renaissance ในประเทศอิตาลี คือเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในกรุงโรม ในปี 1527 ที่ซึ่งทำให้การปกครองหยุดนิ่งลงชั่วคราว ทำให้ศิลปินไม่ได้รับความอุปถัมภ์ และต้องกระจัดกระจายจากไปสู่เมืองต่างๆ ทั้งในประเทศอิตาลีเองและใน

ประเทศอื่นๆ เช่น ฝรั่งเศส และสเปน อีกทั้งความเคลื่อนไหวต่อต้านศิลปกรรม Classic (Anticlassical Movement) ก็เริ่มประกาศตัวขึ้นในวงการศิลปกรรมก่อนการเสียชีวิตของ Raphael ในปี 1520 อีกด้วย แนวร่วมทางความคิดที่เรียกตัวเองว่า Mannerism ในกลุ่มแรกๆ ประกอบไปด้วย Jacopo Carucci Pontorno, Parmigianino และ Rosso Fiorentino ที่มีส่วนสนับสนุนในการพัฒนารูปแบบทางศิลปกรรม จนการแสดงออกทางอารมณ์สูงสุดในผลงานของ Giorgio Vasari และ Giovanni da Bologna

Madonna Enthroned with Four Saints, 1522
Rosso Fiorentino (1495-1540)

ศิลปกรรมแบบ Mannerism เป็นความเคลื่อนไหวทางสุนทรียภาพที่ต้องการท่วงท่าลีลาที่ถูกคัดสรรอย่างละเอียดอ่อน และพิถีพิถัน ความคลั่งไคล้ในความสวยงาม และการให้ความสำคัญกับเอกลักษณ์และรูปแบบของผลงาน ล้วนเป็นสิ่งที่บ่งบอกความหมายของศิลปกรรม Mannerism ได้เป็นอย่างดี แม้ว่าศิลปกรรม Renaissance ยุคสุดท้ายจะมีรูปลักษณะพื้นฐานที่แตกต่างกันไปตามแต่เอกลักษณ์เฉพาะของศิลปินหลายๆ คน ที่เน้นไปที่สุนทรียภาพเฉพาะตัวบุคคล และคุณค่าที่ได้รับการพิสูจน์ในผลงานชุดหลังๆ ของ Michelangelo การแสดงออกถึงอัจฉริยภาพเฉพาะตัวบุคคลกลายมาเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสุนทรียภาพซึ่งปลุกให้เกิดกระแสการแข่งขันขึ้นมากมายในการแสดงออกถึงลักษณะเฉพาะตัว การมุ่งความสนใจสู่ตัวตนของตนเองของศิลปิน Mannerist กับความพยายามของพวกเขาที่จะพยายามสร้างความสำเร็จให้เทียบเท่าหรือเหนือกว่าอัครศิลปินที่มีชีวิตและสร้างสรรค์ผลงานไว้ในสมัย Renaissance ยุค

รุ่งเรืองเป็นสิ่งที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการพัฒนาแบบแหกกฎและไปไกลเกินไปจากแนวความคิดที่เคยประสพ และเป็นแนวคิดที่เป็นความหมายของคำว่าศิลปกรรม Renaissance

The battle of Marciano-Scannagallo

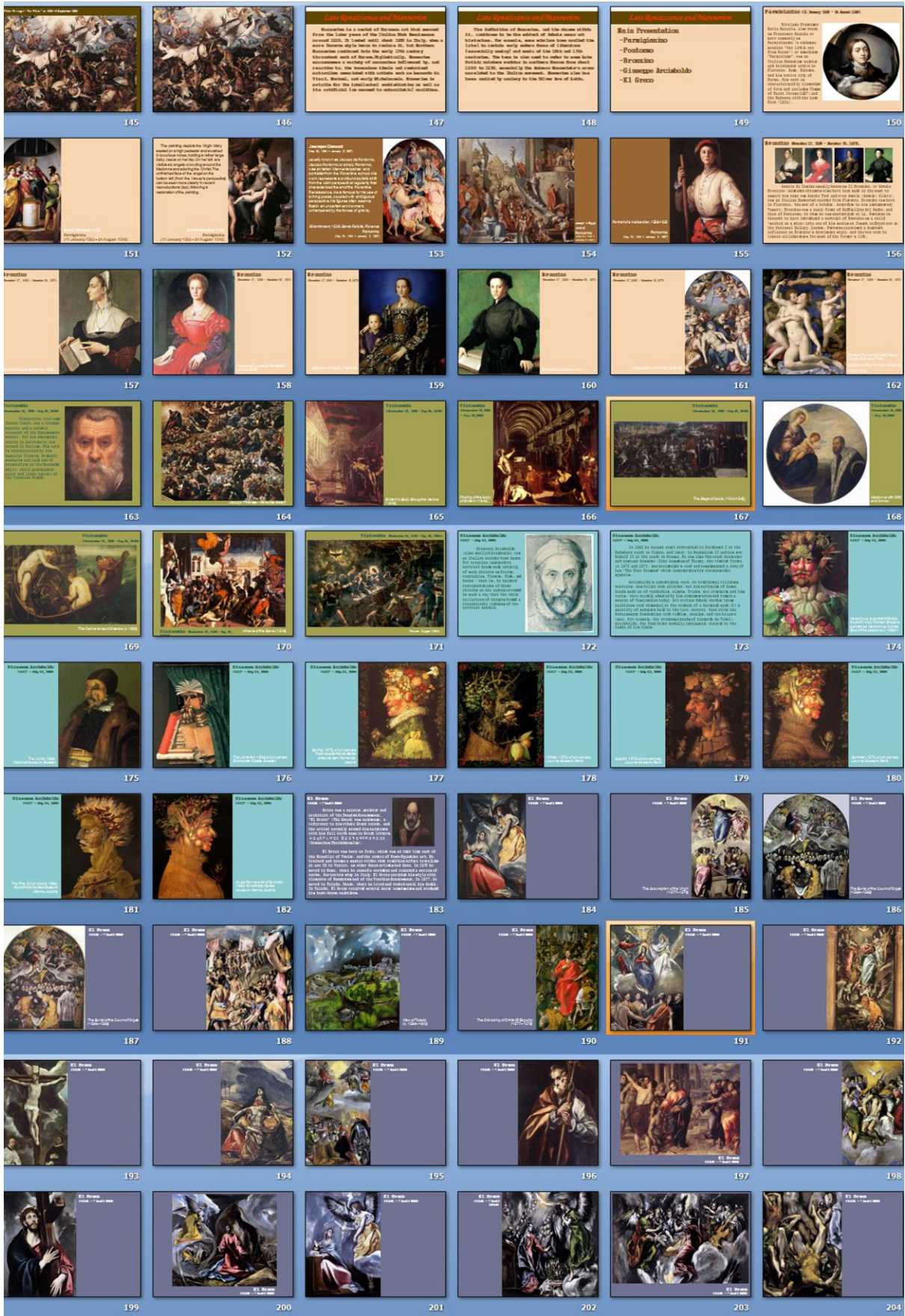
Giorgio Vasari(1511-1574)

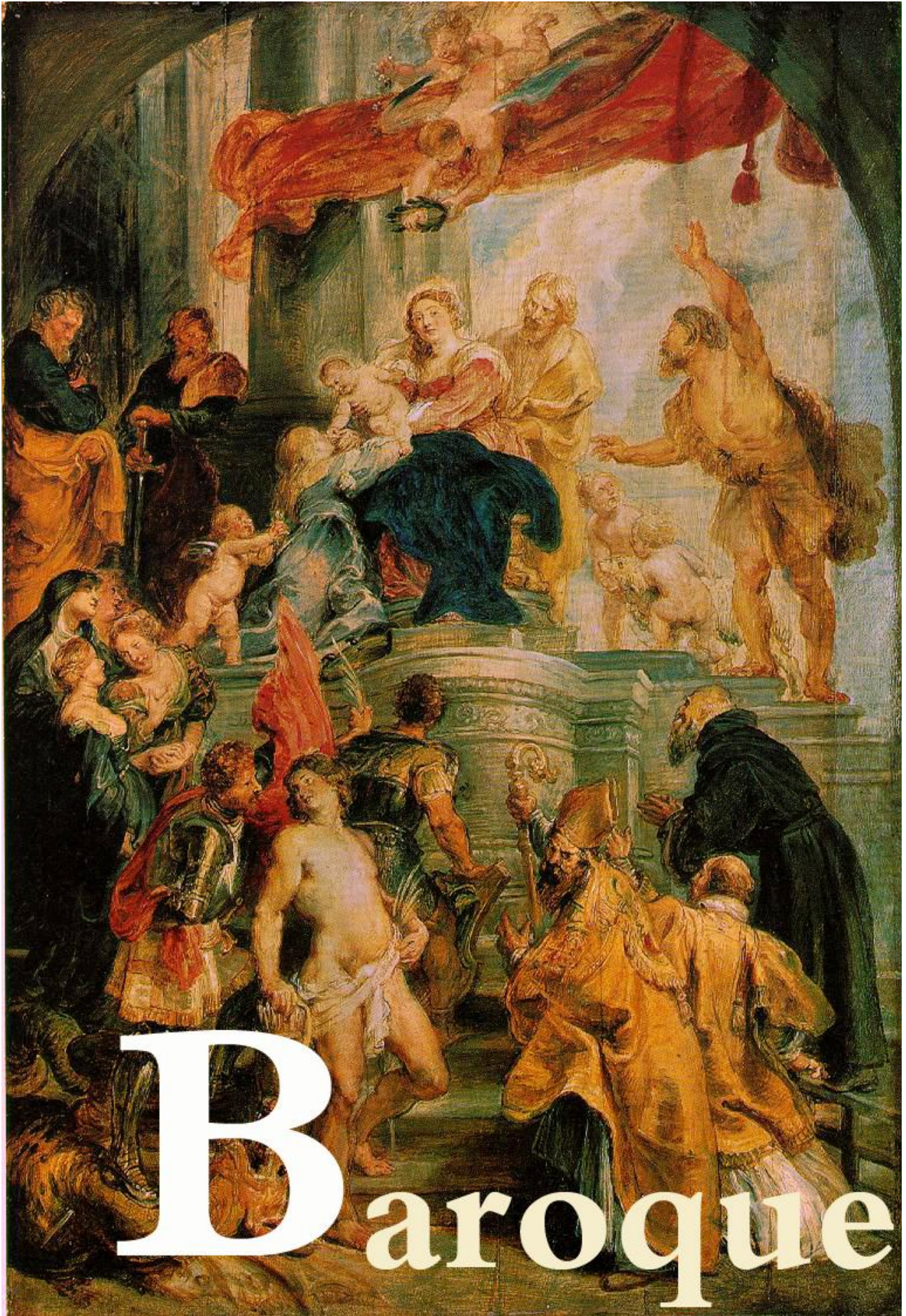
Rape of Sabines,1583

Giovanni da Bologna (1524-1608)

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ http://issuu.com/wutt/docs/2.north_renaissance_to_mannerism.art_history_power

Baroque

Baroque (บาโรค)

จากสภาวะบ้านเมืองที่สงบ ปราศจากสงครามใหญ่ๆมาเป็นเวลานาน ทั้งในเขตประเทศอิตาลี และทั่วไปในยุโรปทำให้การเมืองการปกครองมีความเป็นปึกแผ่น มั่นคง ในขณะที่เดียวกันก็เปิดโอกาสให้ชนชั้นปกครองสะสมกำลังอำนาจทั้งด้านการเงินและการปกครอง จนก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 17 ชนชั้นปกครองเหล่านั้นเริ่มก้าวเข้ามามีบทบาทผู้อุปถัมภ์วงการสร้างสรรค์ศิลปกรรม แทนที่ศาสนจักรที่เคยเป็นผู้อุปถัมภ์หลักในศตวรรษก่อน

แน่นอนว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลต่อแนวโน้มทางศิลปกรรมในศตวรรษนี้ นอกเหนือไปจากอิทธิพลด้านรูปแบบอันสืบเนื่องมาจาก Mannerism Movement ช่วงปลายศตวรรษที่ 16 และมีอาจ ปฏิเสธไปได้เลยว่าบรรดาผู้มีอำนาจทางสังคม/การเงินเหล่านั้นมีส่วนสำคัญในการอุปถัมภ์ หรือบางครั้งชี้แนะให้เกิดรูปแบบใหม่ๆทางศิลปกรรม อาจกล่าวได้ว่าศิลปกรรมที่เคยทำหน้าที่รับใช้ศาสนจักรเกือบจะเพียงฝ่ายเดียว เริ่มแปรเปลี่ยนหน้าที่ไปสู่อำนาจกลุ่มใหม่ คือเหล่ากษัตริย์ เจ้าเมือง หรือขุนนางต่างๆ ภายใต้ชื่ออันแฝงเร้นไปด้วยปริศนาและมนต์ขลัง “Baroque”

เมื่ออำนาจการอุปถัมภ์เปลี่ยนมือไป แนวโน้มในการแสดงออกก็แปรเปลี่ยนไปตาม เริ่มปรากฏเห็นภาพบุคคลสำคัญๆถูกเขียนขึ้นอย่างมากมาย แทนที่จะเป็นภาพที่แสดงออกถึงความศรัทธาในคริสตศาสนา หรือความภาคภูมิใจในวรรณกรรมสมัยคลาสสิกอย่างในศตวรรษก่อน ผลงานศิลปกรรมที่เคยมีหน้าที่บอกเล่าเรื่องราวทางศาสนาตามโบสถ์หรือวิหารต่างๆ เริ่มแสดงบทบาทใหม่เพื่อการตกแต่งปราสาทราชวังของกษัตริย์ ขุนนาง และแน่นอนต้องมาพร้อมกับความโอ้อ่า หูหრა อลังการ สมฐานะทางสังคมอันยิ่งใหญ่ และมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆจนถึงขีดสุด.....

ศิลปกรรมสมัยบาโรค(Baroque)กำหนดอย่างหยาบๆได้ว่ามีอายุอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 17 ในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก ปรากฏขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอิตาลีในช่วงตอนปลายของศตวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่16 ในขณะที่บางพื้นที่เช่น ประเทศเยอรมัน และเขตอาณานิคมของสหราชอาณาจักรในอเมริกาใต้ ยังไม่ความเคลื่อนไหวอย่างชัดเจนจนกระทั่งศตวรรษที่18 ลักษณะของผลงานศิลปกรรมในสมัยบาโรค อาจกล่าวได้ว่ามีรูปแบบที่ซับซ้อนหรือขัดแย้งกันในตัวเอง โดยทั่วไปจะแสดงออกถึงความปรารถนาที่จะกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกโดยการใช้ลักษณะแนวทางการแสดงออกแบบนาฏลักษณะ(Dramatic ways) ซึ่งแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนการปรากฏขึ้นของศิลปกรรมรูปแบบนี้ คุณค่าทางความงามที่มีทิศทางร่วมในรูปแบบของศิลปกรรมบาโรคคือ การแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ สง่างาม ความหูหრა ร่ำรวย ลักษณะของ

นาฏลักษณะอย่างละคร ความมีชีวิตชีวา ความเคลื่อนไหว ความตึงเครียด อารมณ์ที่ฟุ้งฟู และแนวโน้มในการละลายความแตกต่างระหว่างศิลปกรรมหลายๆแขนง

ความหมายของคำว่า “Baroque (บาโรค)” ในทางศิลปกรรม ทั้งทางด้านประวัติศาสตร์และการวิจารณ์ถูกใช้ทั้งในความหมายของคำนามและคำขยายความซึ่งความหมายของคำว่า “Baroque (บาโรค)” นี้ความหมายที่ยืดยาวซับซ้อนและมีข้อขัดแย้งกันทางประวัติศาสตร์ (มีความเป็นไปได้ว่าเป็นคำมาจาก ภาษา โปรตุเกส ที่แปลว่า “ไข่มุกที่บิดเบี้ยวไม่ได้รูปทรง” และจนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 19 คำนี้ถูกใช้โดยทั่วไปเพื่อเปรียบเทียบลักษณะผลงานศิลปะที่แปลกประหลาดผิดปกติหรือดูไร้เหตุผล) แต่ในภาษาอังกฤษความหมายของ Baroque (บาโรค) อาจแบ่งได้ 3 ความหมายหลักๆ

- โดยพื้นฐานมีความหมายถึงผลงานศิลปกรรมที่มีลักษณะเฉพาะที่มีความโดดเด่นในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตกที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาระหว่างศิลปะ Mannerism (แมนเนอริซึม) กับศิลปะ Rococo (รอกโคโค) ที่ซึ่งเกิดขึ้นในกรุงโรม ควบคู่ไปกับการปฏิรูปทางคริสตศาสนานิกายคาทอลิก (Catholic Counter-Reformation) ด้วยรูปลักษณะที่สะดุดตา โฉมหน้า เปิดเผยและเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวที่แข็งแรง เพื่อตอบสนองการแสดงออกถึงความมั่นใจในตนเองและแก่นแท้แห่งอำนาจบารมีของอาณาจักรคาทอลิก ที่ซึ่งศิลปกรรม Baroque มิได้มีความหมายเป็นศิลปะทางศาสนาเพียงอย่างเดียว หรือในบางแง่มุม ศิลปะ Baroque ยังปรากฏในรูปแบบของผลงานที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงอารมณ์ความรู้สึกหรือความหมายใดๆ เช่น เส้นสายอันเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวในงานจิตรกรรมหุ่นนิ่งของชาวดัตช์ (Dutch still-life paintings)

- ความหมายที่สอง ใช้ในความหมายของการใช้ชื่อเรียกโดยทั่วไปของยุคสมัยทางศิลปะและวิทยาการที่เฟื่องฟูในศตวรรษที่ 17 และ 18 ดังเช่น วลีที่พบบ่อยๆ “ยุคสมัยบาโรค” “การปกครองแบบบาโรค” “วิทยาศาสตร์บาโรค” และอื่นๆ

- ความหมายที่สาม บาโรค (ส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษใช้โดยไม่ได้ขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ baroque) ใช้ในการกำหนดหรืออธิบายลักษณะของศิลปะยุคใดหรือจากที่ใดก็ได้ที่แสดงออกถึงความรู้สึกเคลื่อนไหวอันกระฉับกระเฉง แข็งแรง และมีการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกที่เข้มข้น ซึ่งใกล้เคียงกับการแสดงออกและความหมายของศิลปะ Baroque ในศตวรรษที่ 17-18 เช่น ประติมากรรมแบบ Hellenistic ของศิลปกรรม Greek อาจสามารถอธิบายลักษณะได้ว่ามีความเป็น baroque

ในขณะเดียวกัน ความหมายดั้งเดิมของคำที่ใช้เป็นการเปรียบเทียบความไม่สมบูรณ์ ความฟุ่มเฟือย หรือความพิถีพิถันจนเกินงาม ก็ยังมีการใช้ในความหมายดังกล่าวในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ในงานศิลปะวิจารณ์ ที่ไม่ค่อยเป็นทางการมากนัก

Holy Women at the Tomb of Christ(detail)

Oil on canvas;The Hermitage, St. Petersburg

Annibale Carracci's

Caravaggio และ Annibale Carracci เป็นศิลปินผู้นำสองคนสำคัญของความเคลื่อนไหวใน ประเพณีนิยมแบบบาโรกที่สร้างความชัดเจน เข้มแข็งในกับวงการจิตรกรรมของประเทศอิตาลี ซึ่งในหลายๆครั้งเป็นการสร้างรูปแบบและปรากฏการณ์ใหม่ทางศิลปกรรมในตอนปลายศตวรรษที่16 ดังที่พวกเขาได้พยายามพิจารณาถึงผลงานศิลปกรรมในอดีตที่จะสืบต่อความสง่างาม ทรงเกียรติ และความผสมกลมกลืนของผลงานศิลปะ High Renaissance แต่ทว่าในผลงานของ Annibale Carracci เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา และลักษณะที่เป็นตัวของเขาเองอย่างแท้จริง ในขณะที่ Caravaggio ก็สร้างสรรค์ผลงานที่ฉีกกระเปาะแบบแผนและเต็มไปด้วยความรู้สึกทางกายภาพอันบริสุทธิ์สุดโต่ง

Gianlorenzo Bernini's "Ecstasy of St. Teresa"

(1647-52)

Santa Maria della Vittoria, Rome.

Marble, 11' 6" high.

ศิลปะ Baroque ได้ผสมผสานความรู้สึกเคลื่อนไหวและการแสดงออกทางอารมณ์อันเกรี้ยวกราด อันเป็นอิทธิพลทางศิลปกรรมรูปแบบ Mannerism เข้ากับความมั่นคงและสง่างามของศิลปะ Renaissance จนเกิดเป็นรูปแบบใหม่ที่เต็มไปด้วยการแสดงออกถึงความเคลื่อนไหวอย่างมีพลัง เช่น Gianlorenzo Bernini กับความสามารถและพลังการสร้างสรรค์อันไร้ขอบเขต ผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะอันยิ่งใหญ่ตระการตาและเต็มไปด้วยจิตวิญญาณของศิลปะ Baroque ทำให้รูปแบบของศิลปะ Baroque นั้นมีความชัดเจนและโดดเด่นมากในหน้าประวัติศาสตร์ จนบางครั้งสามารถเรียกได้ว่าเป็นช่วง “High Baroque” (C.1625-1675) ซึ่งต่อมาไม่นานนัก Andrea Pozzo ก็แพร่กระจายรูปแบบและทิศทางอันเจริญสูงสุดของศิลปะ Baroque ในประเทศอิตาลี จนได้รับความนิยมอย่างล้นหลามไปในหลายๆประเทศในยุโรป

Gianlorenzo Bernini's "Tomb of Pope Urban VIII"

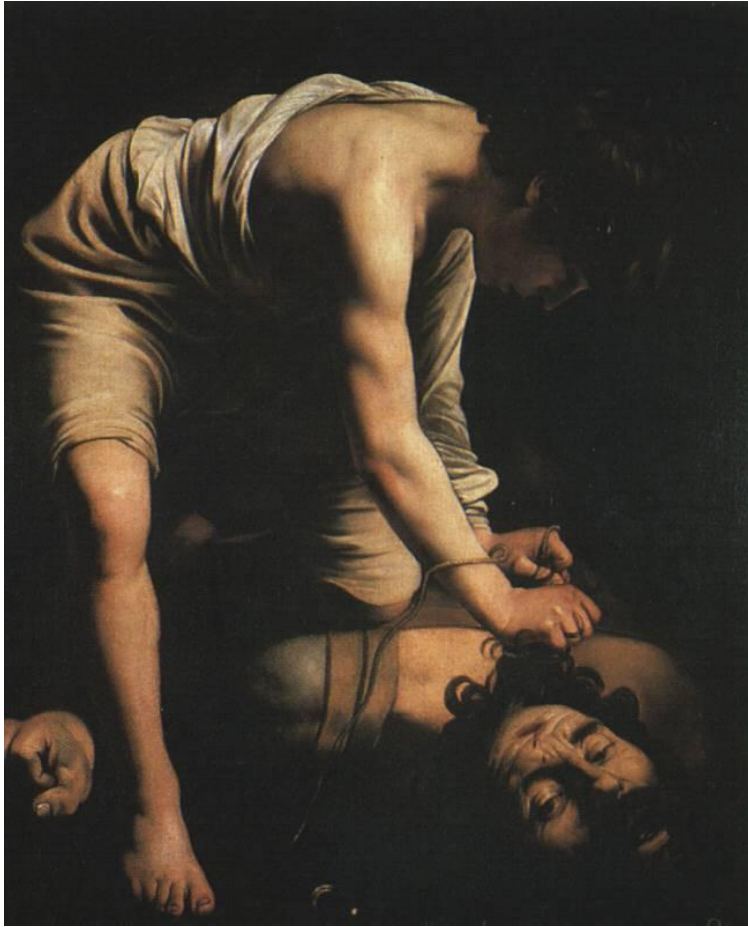
(1627-47)

Golden bronze and marble, figures larger than life-size

Basilica di San Pietro, Vatican

ในศตวรรษที่ 17 กรุงโรมมีฐานะเป็นเมืองหลวงทางศิลปวัฒนธรรมของทวีปยุโรป และในไม่ช้า ศิลปะ Baroque ก็แพร่ความนิยมออกไปในหลายๆประเทศโดยมีการดัดแปลงให้เข้ากับประเพณีนิยมของแต่ละประเทศ ที่ซึ่งขึ้นอยู่กับรสนิยม ความคุ้นเคย และผสมผสานกับรูปแบบอันเป็นประเพณีนิยมดั้งเดิมของประเทศนั้นๆ เช่น ในบางประเทศศิลปะ Baroque เพิ่มความเกรี้ยวกราดในการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก (ตัวอย่างเช่นในประเทศที่มีบรรยากาศเร้าร้อนอย่างในสเปน หรืออเมริกาใต้) หรือในประเทศอื่นๆซึ่งการแสดงออกมีทิศทางที่สงบลงเพื่อให้เข้ากับรสนิยมแบบอนุรักษนิยมมากขึ้น ในสังคม Catholic Flanders เป็นประเทศหนึ่งที่ศิลปะ Baroque ประสบความสำเร็จสูงสุด โดยมีรูปแบบที่ละเอียดอ่อนและดูรุ่งเรืองงดงามดังเช่นผลงานของ Peter Paul Rubens แต่ในประเทศเพื่อนบ้านอย่าง Holland ที่ซึ่งคริสตศาสนานิกาย โปรเตสแตนต์ มีอำนาจต่อความคิดของคนมาก ในเชิงเปรียบเทียบศิลปะ Baroque ดูเหมือนเป็นส่วนเกินหรือผู้บุกรุกในประเทศอังกฤษก็เช่นกันศิลปะ Baroque ไม่สามารถหยั่งรากฐานที่มั่นคงได้ ในประเทศฝรั่งเศสศิลปะ Baroque ได้บรรลุถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่รับใช้สถาบันกษัตริย์มากกว่าศาสนา พระเจ้า Louis ที่ 14 เห็นความสำคัญของศิลปะเป็นเหมือนสื่อโฆษณาในการสื่อแนวคิดและความสำเร็จทางการเมืองการปกครองของพระองค์ ตัวอย่างเช่นพระราชวัง Versailles กับความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในการผสมผสานกันของศาสตร์ทางด้าน สถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม งานศิลปะตกแต่งภายในและงานศิลปะชิ้นเล็กๆที่มีความหรูหรา เป็นตัวอย่างหนึ่งแห่งความสำเร็จของการผสมผสานของศิลปะ Baroque (Baroque Fusion) ที่ได้ผลงานอันน่าประทับใจอย่างล้นเหลือ (ในประเทศเยอรมัน ความหมายของ “Gesamtkunstwerk” หรือ “total work of art” (การใช้รูปแบบทั้งหมดของศิลปกรรม) ก็ใช้แนวคิดเดียวกันนี้) ในฝรั่งเศสและหลายๆประเทศศิลปะ Baroque มีพัฒนาการและผสมผสานกับรูปแบบศิลปะแบบ Rococo ในเวลาต่อมา

Caravaggio, Michelangelo Merisi da

Caravaggio's "David and Goliath"
undated; Oil on canvas; Prado, Madrid

Caravaggio (1573-1610) ศิลปินที่มีแนวทางการแสดงออกในการปฏิวัติมากที่สุดคนหนึ่งในยุคสมัยของเขา Caravaggio เป็นศิลปินชาวอิตาลีผู้ซึ่งหันหลังให้กับกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ศิลปินในสมัยก่อนหน้าเขาได้ให้แนวทางที่ซึ่งเป็นการแสดงรูปแบบของมนุษย์และเรื่องราวทางศาสนา ออกมาในรูปแบบอุดมคตินิยม

Michelangelo Merisi เกิดในวันที่ 28 กันยายน 1573 ที่เมือง Caravaggio ประเทศอิตาลี เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่เขาเป็นที่รู้จักในชื่อ "Caravaggio" ซึ่งเป็นชื่อเมืองเกิดของเขา Caravaggio ต้องกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุได้ 11 ปี และได้มาฝึกฝนทักษะทางจิตรกรรมกับ Simone Peterzano แห่งเมือง Milan เป็นเวลา 4 ปี ในระหว่างปี 1588 ถึงปี 1592 หลังจากนั้นเขาได้เดินทางไปกรุงโรม และทำงานเป็นผู้ช่วยจิตรกรให้กับจิตรกรผู้หนึ่งที่มีทักษะฝีมือทางจิตรกรรมไม่ค่อยจะดีนัก ต่อมาในปี 1595 เขาเริ่มขายผลงานของเขาได้ โดยผ่านทางนักค้างานศิลปะ และในเวลานั้นเองที่ผลงานของเขาได้รับความสนใจจากพระ Cardinal นามว่า Francesco del Monte

“The Inspiration of Saint Matthew” 1602

Oil on canvas, 9' 8 1/2" x 6' 2 1/2"; Contarelli

Chapel, Church of San Luigi dei Francesi, Rome

จากการแนะนำของ Cardinal Caravaggio ได้ถูกว่าจ้างให้สร้างผลงานจิตรกรรมภายในโบสถ์ San Luigi dei Francesi และภายในหอสวดมนต์ Contarelli Chapel นั้นเองที่เขาได้เขียนภาพที่แสดงออกแบบเหมือนจริงตามธรรมชาติ (realistic naturism)¹ ฉากสำคัญ 3 ฉากในชีวิตประวัติของ St. Matthew ที่ทำให้ผู้ชมต้องตกตะลึงและ เกิดกระแสต่อต้าน ถึงกระนั้นก็ตาม กระแสต่อต้านเหล่านั้นก็เกิดขึ้นจากรูปแบบที่แสดงความเป็นจริงและ ท่วงท่าอย่างการแสดงละคร(dramatic nature) นั้นเอง

ถึงแม้ว่าจะถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง แต่เกียรติยศชื่อเสียงของ Caravaggio เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว และนั่นเองเป็นเหตุให้เขาเป็นที่อิจฉาริษยา และถูกปองร้าย ซึ่งเขาต้องเผชิญหน้ากับการถูกกล่าวหาและถูกคุมขังหลายครั้ง ในระหว่างการใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงโรม ข้อหาที่ร้ายแรงที่สุดครั้งหนึ่งที่เขาถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าฆ่าคู่แข่งของเขา ในระหว่างการโต้เถียงกันเรื่องการขานคะแนนในเกมสเทนนิส ซึ่งข้อ

¹ รูปแบบ realistic naturism แตกต่างจากรูปแบบ classical idealism ในแง่ของการแสดงออกถึงความเหมือนจริงตามตาเห็น กับถูกตกแต่งให้สมบูรณ์แบบตามอุดมคติ ที่เป็นที่ยอมรับและคุ้นเคยของคนในสมัยนั้น

กล่าวหานี้ทำให้ Caravaggio ต้องหลบหนีออกจากกรุงโรมและเร่ร่อนไปที่ต่างๆ จนกระทั่งต้นปี 1607 เขาก็มาถึงเมือง Naples ที่ซึ่งเขาได้สร้างผลงานจิตรกรรมขึ้นมาจำนวนหนึ่งระหว่างการพักอาศัยอยู่ที่เมืองนี้ เพื่อรอกการอภัยโทษจากองค์สันตปาปา ผลงานจิตรกรรมชุดนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความสิ้นหวังและ การแสดงออกที่กล้าหาญอย่างไม่คิดชีวิต อันเกิดมาจากความรู้สึกในจิตใจ ที่เห็นได้จากงานจิตรกรรมที่ให้บรรยากาศที่มืดและ แสงสว่างจัดอย่างกระทันหัน

“Judith Beheading Holofernes”

c. 1598; Oil on canvas, 56 3/4 x 76 3/4 in;

Galleria Nazionale dell'Arte Antica, Rome

ประมาณต้นปี 1608 Caravaggio เดินทางไปที่เมือง Malta และได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติในฐานะศิลปิน แต่ทว่าความกังวลในการถูกตามล่าก็ยังคงมีอยู่ ซึ่งเขายังคงต้องหลบๆซ่อนๆอยู่ต่อมาอีก 2 ปี ซึ่งผลงานจิตรกรรมในช่วงนี้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นชุดที่ดีที่สุดในชีวิตของเขาเลยทีเดียว หลังจากนั้นการอภัยโทษจากองค์สันตปาปาก็มาถึง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ถูกจับกุมและคุมขังอีกจนได้เป็นเวลา 2 วัน จากกรณีที่เขาใจผิดกัน เป็นเหตุให้เรือโดยสารไปกรุงโรมจากไปพร้อมกับสัมภาระทั้งหมดของเขา จากความสิ้นหวังใน

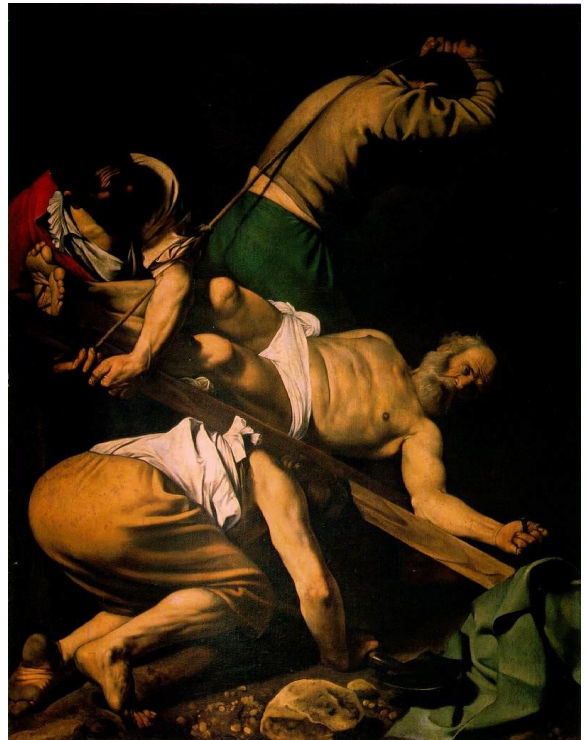
โชคชะตา ความอ่อนล้าในชีวิต และอาการป่วยที่รุนแรง ที่ได้แต่มองเรือโดยสารจากไปโดยปราศจากตัวเขา
Caravaggio ล้มลงบนชายหาดและ เสียชีวิตในอีกสองสามวันต่อมา ที่เมือง Malta แห่งนี้เอง

"The Incredulity of Saint Thomas" 1601-02;

Oil on canvas, 42 1/8 x 57 1/2 in;

Neues Palais, Potsdam

"The Crucifixion of Saint Peter" 1600-01;

Oil on canvas, 90 1/2 x 70 in;

Cerasi Chapel, Santa Maria del Popola, Rome

Rubens, Peter Paul

Self-Portrait

1628 (10 Kb), Oil on canvas, Uffizi

Peter Paul Rubens (June 28th 1577-May 30th 1640) เป็นจิตรกรชาว Flemish แห่งอาณาจักร Flander ที่ประสบความสำเร็จสูงสุดในยุโรปเหนือในสมัยนั้นและเป็นที่รู้จักในฐานะจิตรกรที่ดีที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก

กับความสำเร็จในความผสมผสานศิลปะประเพณีนิยมแบบเหมือนจริงของจิตรกรชาวFlemish กับจินตนาการอันไร้ขอบเขตบนพื้นฐานการแสดงออกแบบ Classic ของจิตรกรรมRenaissance ในอิตาลี กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ Rubens เป็นผู้ให้ชีวิตใหม่และแนวทางใหม่ในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมในยุโรปเหนือ

“The Apotheosis of Henry IV and the Proclamation of the Regency of Marie de Medicis on May 14, 1610” 1610 Musee du Louvre, Paris

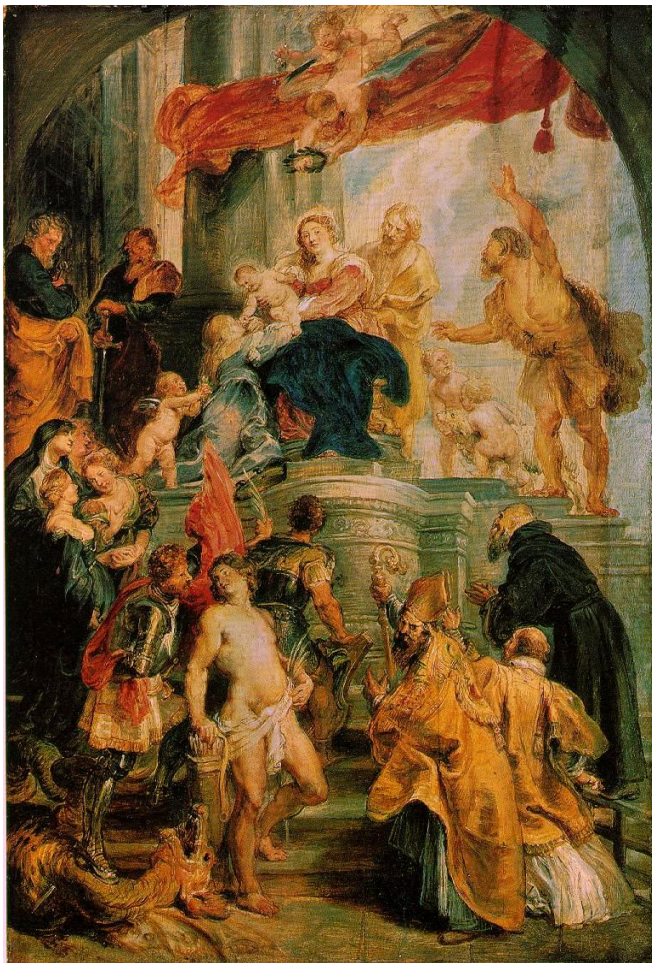
Rubens สะท้อนภาพความขัดแย้งอันเข้มข้นทางศาสนาในยุคสมัยของเขาออกมาในผลงานจิตรกรรม เป็นหลักสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานในชีวิตของเขา บิดาของเขาเป็นนักกฎหมายที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในเมืองAntwerp ซึ่งในปี 1568 ได้ลี้ภัยทางศาสนาไปที่ประเทศเยอรมัน จนกระทั่งเสียชีวิตในปี 1587 ครอบครัวของเขาก็ได้ย้ายกลับมาที่เมือง Antwerp อีกครั้ง ที่ซึ่ง Rubens ได้ถูกเลี้ยงดูในแบบครอบครัว Roman Catholic และได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานของการเป็นจิตรกรและข้าราชการสำนักในเวลา

เดียวกัน จนกระทั่งอายุ 21 ปี เขาในฐานะจิตรกรที่มีสุทธภาพพลภาพพจน์ในทางศาสนา สิ่งเหล่านี้ทำให้เดินทางไปที่อิตาลีและศึกษาศิลปะจนสำเร็จ ในการมาถึงเมือง Venice ในปี 1600 ทำให้เขาตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดของสีสันและรูปแบบอันสง่างาม ในผลงานจิตรกรรมของ Titian ซึ่งเป็นอิทธิพลสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานของ Rubens ในช่วงเวลา 8 ปี ในฐานะจิตรกรประจำราชสำนักของ Duke of Mantua เขาได้ศึกษาค้นคว้าในองค์ความรู้ทางศิลปะจากศิลปินคนสำคัญในสมัย Renaissance คนอื่นๆ และในปี 1603 เขาเดินทางไปที่ประเทศสเปน ที่ซึ่งการไปเยือนสเปนในครั้งนี้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่มีผลต่อพัฒนาการของศิลปะบาโรคในสเปนเป็นอย่างมาก และเขาได้ใช้ระยะเวลากระยะหนึ่งในกรุงโรมที่ซึ่งเขาสร้างงานจิตรกรรมบนแท่นบูชา (Altarpieces) ในโบสถ์ Santa Croce di Gerusalemme (1602 ; ปัจจุบันถูกเก็บรักษาอยู่ที่ Hopital du Petit-Paris, Grasse, France) และ Chiesa Nuova (1607; ปัจจุบันถูกเก็บรักษาอยู่ที่ Musee de Peinture et Sculpture, Grenoble, France) ซึ่งเป็นผลงานชิ้นแรกของเขาที่ได้รับการยอมรับและ ยกย่องว่าเป็นชิ้นงาน Masterpieces หลังจากนั้นชื่อเสียงและเกียรติยศของเขาก็เพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งในปี 1608 เขาก็เดินทางกลับสู่เมือง Antwerp เนื่องจากการถึงแก่กรรมของมารดา ซึ่งในเวลานั้นเขาก็กลายเป็นศิลปินที่โดดเด่นที่สุดคนหนึ่งใน Spanish Netherlands อย่างรวดเร็ว

“Battle of the Amazons”
1618

ในบางช่วงของการทำงานในชีวิตของ Rubens เขาได้ดำเนินการสร้างผลงานด้วยตัวเองสลับกับการทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการทำงานของเหล่าศิลปินผู้ช่วยที่กระจายกันทำงานในแต่ละพื้นที่ของผลงาน ในฐานะ Roman Catholic ที่เคร่งครัดบังคับกาลให้งานจิตรกรรมทางศาสนาของเขาเต็มไปด้วยอารมณ์อันเข้มข้นของการปฏิรูป (Catholic Counter-reformation) ซึ่งทัศนคติอันเข้มข้นนี้กับพันธะทางสังคมที่ห้อมล้อมตัวเขา ทำให้ผลงานของเขาจะออกมาในแนวอนุรักษนิยมและตอบสนองสังคม ซึ่งแตกต่างอย่างชัดเจนจากผลงานของจิตรกรเอกร่วมสมัยของเขาอย่าง Rembrandt ผู้ซึ่งมีอิสรภาพส่วนตัวและการแสดงออกในทางโลกมากกว่า แต่ทว่าอย่างที่ทราบว่ารากฐานการศึกษาศิลปะของ Rubens เป็นแบบ Italian Renaissance และในเหตุผลแบบ Roman Catholic Rubens พยายามหลีกเลี่ยงที่จะทำซ้ำในรูปแบบเดิมโดยใส่ความหรูหราอลังการจนเกือบจะเป็นพลังอันบ้าคลั่ง การเร่งความเข้มและสดของสีที่เพิ่มมากขึ้น และแสดงระยิบระยับที่กระจายอยู่ท่ามกลางแสงไฟและผ้า幔ที่บิดเป็นเกลียว รวมกันจนเป็นบรรยากาศที่เหวี่ยงไปมาไม่หยุดนิ่ง ตัวอย่างเช่น ผลงาน “The descent from the Cross” (1611 ; Antwerp Cathedral) ที่ซึ่งแสดงองค์ประกอบอันเคลื่อนไหวและทรงพลังในแบบของจิตรกรรมบาโรคอย่างแท้จริง

“Virgin and Child enthroned with saints”

c. 1627-8; Sketch for a large altar painting

Oil on wood, 80.2 x 55.5 cm;

*Gemaldegalerie, Staatliche Museen,
Berlin*

"Isabella Brandt"

1625-26 Oil on canvas, Uffizi

Rubens ได้รับการว่าจ้างให้สร้างผลงานจิตรกรรมอย่างมากมาย และได้ผลตอบแทนอย่างงดงาม เขาได้ตั้ง studio ขึ้นเคียงข้างกับ studio ของกลุ่มจิตรกรชาว Italians และ Rubens ได้คัดเลือกจิตรกรฝีมือดี ๆ หลายคนจากกลุ่มนี้มาขยายผลงาน Master Sketch² ซึ่งมีผลงานมากกว่า 2000 ชิ้นงานผลิตออกมาจาก studio แห่งนี้ โดยการควบคุมของเขา ซึ่งในบรรดาผู้ช่วยของเขาก็มียิตรกรหลายคนที่มีพัฒนาฝีมือขึ้นมาจนมีชื่อเสียงโด่งดังในเวลาต่อมา เช่น Anthony Van Dyck และ Frans SNYDERS

² ผลงานภาพร่างของศิลปินเอก ที่พร้อมจะนำไปขยายเป็นผลงานจริงที่มีขนาดใหญ่กว่า ซึ่งในบางครั้งก็ถูกขยายโดยตัวศิลปินเอง หรือเป็นผู้ควบคุมการทำงาน

Anthony Van Dyck's "Self Portrait"

Oil on canvas; Pinakothek, Munich

Anthony Van Dyck's "Charles I of England"

c. 1635; Oil on canvas, 266 x 207 cm.

Musée du Louvre, Paris

การทำงานศิลปะของ Rubens ถูกรบกวนอยู่หลายครั้งจากหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากราชสำนักในฐานะศิลปินประจำราชสำนัก เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ไกล่เกลี่ยสงครามที่เป็นกรณีพิพาทระหว่าง Spanish Netherlands และ Dutch หรือในกรณีประเทศอังกฤษกับสเปน ซึ่งในครั้งนั้นทำให้พระเจ้า ชาลส์ Charles I แห่งประเทศอังกฤษ ประทับใจผลงานจิตรกรรมของ Rubens เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เขาได้พยายามสืบทอดความงดงามละเอียดอ่อนของงานจิตรกรรม Flemish และได้ถูกว่าจ้างให้สร้างงานจิตรกรรม “The Allegory of war and Peace” (ในปี 1629 ; Banqueting House, Whitehall Palace, London)

Photo © The National Gallery, London.

“The Allegory of war and Peace”

1629-1630, National Gallery, London

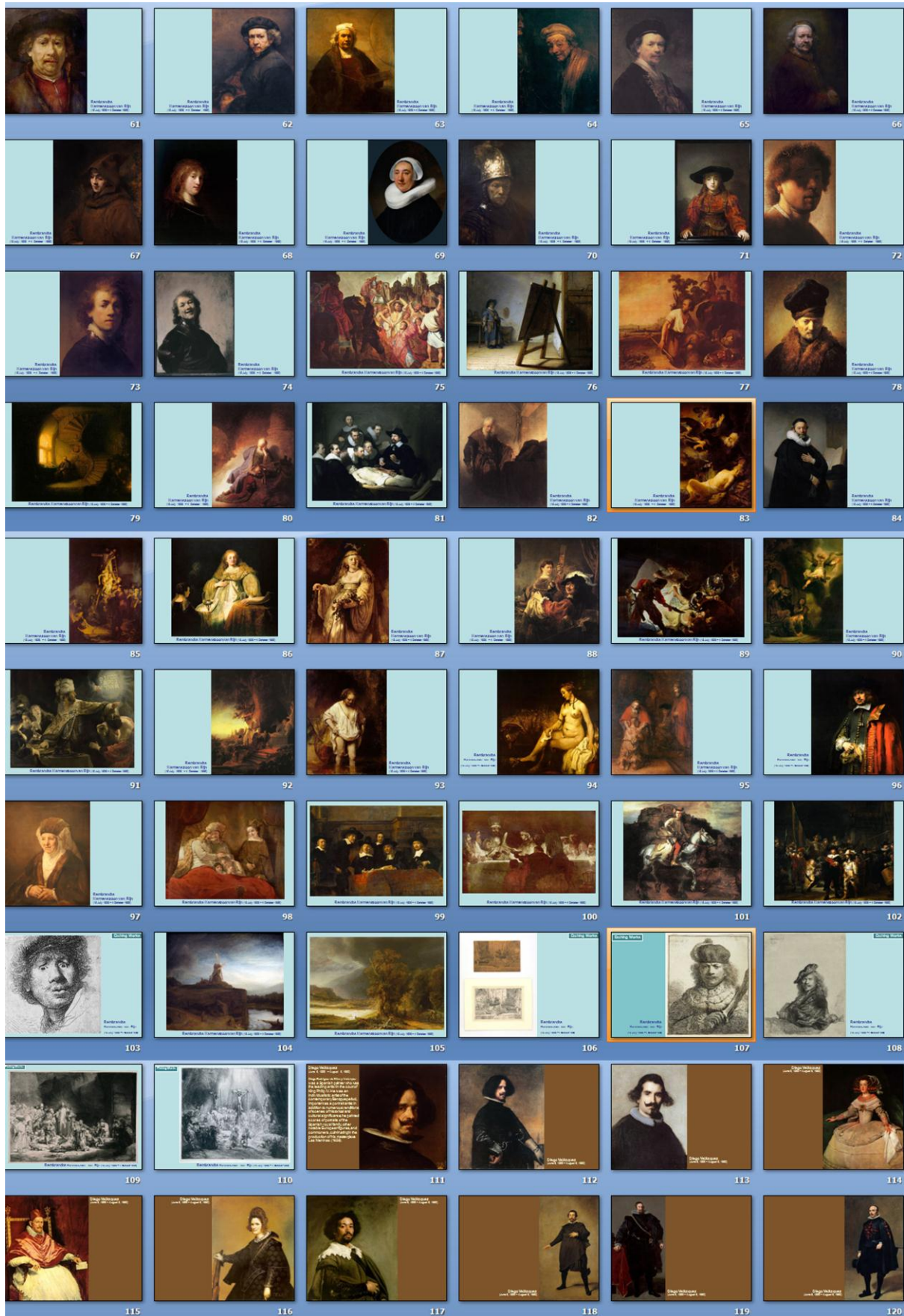
"The Village Fête"

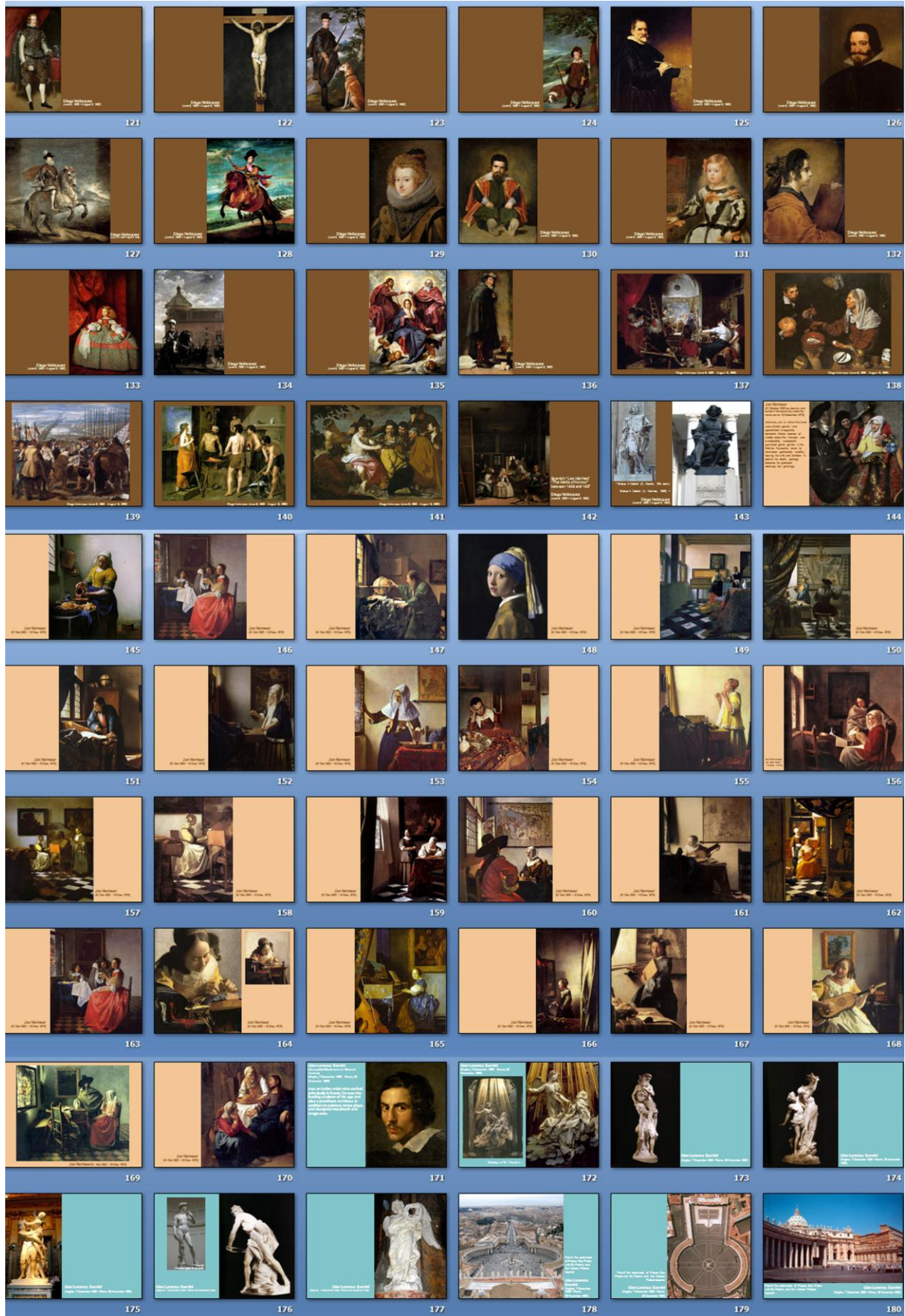
1635-38 ; Oil on wood, Louvre

ในช่วงทศวรรษสุดท้ายของ Rubens เขาหันมาให้ความสนใจในการเขียนภาพ portrait และภาพ Landscape มากขึ้นเรื่อยๆ ตัวอย่างเช่นผลงานชื่อ 'Chateau of Steen (1636 ; National Gallery, London) ถึงแม้ว่าผลงานชิ้นนี้จะไม่ได้แสดงออกถึงความหรูหรา อลังการ อย่างในผลงานที่ผ่านมา แต่มันเต็มไปด้วยความชำนาญในด้านเทคนิค การให้รายละเอียดอย่างพิถีพิถัน วาระสุดท้ายของ Peter Paul Rubens ถึงแม้ว่าจะเผชิญกับโรคไขข้ออักเสบ แต่เขาก็ยังคงสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมออกมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเขาใช้ชีวิตส่วนใหญ่ออยู่ที่ Chateau of Steen นั่นเอง

นอกจากจิตรกรที่ได้ยกตัวอย่างเหล่านี้แล้ว ในสมัย Baroque ยังมีจิตรกรและนักออกแบบที่มีผลงานโดดเด่นอีกหลายท่าน เช่น Rembrandts, Diego Velázquez, Jan Vermeer, Gian Lorenzo Bernini ฯลฯ
ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ http://issuu.com/wutt/docs/3.baroque.art_history_powerpoint_compatibility_mo

<p>Baroque Period</p> <p>The Baroque is a period and the style that was developed in Europe, particularly in Italy, in the late 16th and early 17th centuries. It was characterized by dramatic, highly emotional and theatrical images of light and shadow. The style spread from Italy to France, Spain, Portugal, and elsewhere in Europe.</p> <p>The Baroque style was used in architecture, painting, sculpture, music, and literature. It was a highly decorative and dramatic style, characterized by strong contrasts of light and shadow, and by a sense of movement and drama.</p> <p>The Baroque style was used in architecture, painting, sculpture, music, and literature. It was a highly decorative and dramatic style, characterized by strong contrasts of light and shadow, and by a sense of movement and drama.</p>	<p>Baroque Period</p> <p>According to the Oxford English Dictionary, the word "baroque" is derived from the Portuguese word "barroco", which means "irregular, twisted, or twisted". It was used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period.</p> <p>The word "baroque" was used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period. It was used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period.</p>	<p>Baroque Period</p> <p>In general usage, the word "baroque" (and closely related to the Baroque style of the Baroque and Rococo periods) is used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period.</p> <p>The word "baroque" was used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period. It was used to describe the highly decorative and dramatic style of the Baroque period.</p>	<p>Baroque Artists</p> <ul style="list-style-type: none"> • Peter Paul Rubens • Rembrandt • Diego Velázquez • Jan Vermeer • Gian Lorenzo Bernini 	<p>Micrographs: Bernini (ca. 1600-1680) was an Italian Baroque sculptor, architect, and painter. He was a leading figure in the Baroque style, and his work is characterized by dramatic, highly emotional and theatrical images of light and shadow.</p> 	
1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36
37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54
55	56	57	58	59	60

Chapter VI

บทที่ 6

The Age of Reason : The Break in Tradition and Permanent Revolution

ยุคสมัยแห่งเหตุผล : ความเปลี่ยนแปลงแห่งประเพณีนิยมและปฏิวัติวัฒนธรรม

ในศตวรรษที่ 17-18 นับเป็นช่วงเวลาแห่งการสะสมความมั่งคั่งในวังหลวงและเจ้านขุนนาง และที่สำคัญ การอุปถัมภ์วงการศิลปกรรมสู่ความรุ่งโรจน์ หุหร่า อารามเรือง อลังการ ตอบสนองความพึงพอใจของผู้อุปถัมภ์จากวังหลวงจนถึงขีดสุด เสริมความสำราญ ถึงขั้นมีวเมากับการเสพสุขในวังหลวงให้เพิ่งขึ้นๆ จนถึงขีดสุด ในขณะที่ชีวิตของชาวบ้านกลับสวนทาง ต้องพบกับความลำบากยากแค้นแสนเข็ญ จนเกิดสะสมเป็นปมปัญหากระทั่งนำไปสู่ความโกรธแค้นในสมัยต่อมา เมื่อช่องว่างของความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจและสังคมเริ่มถืบตัวห่างกันออกไปทุกทีๆ จนกระทั่งปลายศตวรรษสัญญาณแห่งความเปลี่ยนแปลงสู่แนวโน้มทางสังคมใหม่ก็เริ่มก่อตัวในหมู่ชาวบ้าน นักคิด ผู้นำมวลชน ฯลฯ และนำสังคมสู่ศตวรรษใหม่แห่งการปฏิวัติและการสร้างบ้านแปงเมือง (Period of Revolution and Restoration) ๔

ก้าวเข้าสู่ครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 สิทธิ เสรีภาพ เริ่มกลับมาเป็นของประชาชนอีกครั้ง รวมทั้งวงการศิลปกรรมด้วย ในขณะที่รูปแบบศิลปกรรม Baroque และ Rococo ที่เคยเป็นที่ชื่นชมในวังหลวงในศตวรรษก่อน ถูกนำมาชำระใหม่ เพราะถูกมองว่าได้ก้าวออกไปไกลกว่าพิภพแห่งความงามมากเกินไปเสียแล้ว และพวกเขาได้พยายามค้นหาพิภพ กฎเกณฑ์และความหมายของคำว่า "ความงาม" จนในที่สุดได้ประกาศพิภพแห่งความงามขึ้น โดยย้อนกลับไปนำหลักเกณฑ์ที่เคยยึดถือปฏิบัติกันมาเมื่อครั้งอดีตที่รุ่งเรือง ทั้งในรูปแบบศิลปกรรม Greek, Roman หรือ Renaissance มาเป็นบรรทัดฐานเพื่อการสร้างสรรคขึ้นใหม่ ในแนวคิดที่ไม่เหมือนเดิม ภายใต้ชื่อ Neoclassicism

** ในศตวรรษที่ 18 มีนักคิด นักเขียน คนสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ เกิดขึ้นอย่างมากมาย จนถูกขนานนามว่า Age of Enlightenment หรือ The Age of Reason คำว่า "การเรืองปัญญา" (enlightenment) ยังใช้ในความหมายจำเพาะเพื่อเจาะจงถึงขบวนการทางปัญญาที่ใช้ชื่อว่า "The Enlightenment" ซึ่งหมายถึงการใช้เหตุผลเพื่อสถาปนาอำนาจหน้าที่ทั้งในทาง จริยศาสตร์ สุนทรียศาสตร์ และความรู้ เหล่าผู้นำของขบวนการนี้มองตนเองว่าเป็นอภิชนผู้ดำรงไว้ซึ่งปัญญาและความกล้าหาญ ซึ่งจะนำโลกไปสู่ความก้าวหน้าโดยข้ามพ้นช่วงเวลาอันยาวนานของความไร้เหตุผล ความเชื่อโชคลาง และทฤษฎี ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในยุคที่ผู้นำเหล่านั้นเรียกว่ายุคมืด ขบวนการนี้เป็นต้นเค้าความคิดซึ่งนำไปสู่การปฏิวัติอเมริกาและฝรั่งเศส รวมทั้งการเติบโตขึ้นของทุนนิยมและการถือกำเนิดของสังคมนิยมด้วย

Neoclassicism และ Romanticism Movement

ผลจากการปฏิวัติการเมือง การปกครอง รวมถึงองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และความเชื่อต่างๆ ในศตวรรษก่อน “Age of Enlightenment” ทำให้สังคมก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 19 พร้อมกับลัทธิ เสรีภาพ ที่มาเป็นของประชาชนมากยิ่งขึ้น ปรากฏการณ์นี้ส่งผลต่อวงการศิลปกรรมอย่างชัดเจน อย่างที่ได้ปรากฏขึ้นแล้ว คลื่นลูกที่ 1 “The Neoclassicism” ที่มีจุดมุ่งหมายในการนำศิลปกรรมกลับสู่พิกัดทางความงาม ชำระรูปแบบที่อาจจะ “เกินงาม” ที่ปฏิบัติกันมาอย่างต่อเนื่องในสมัย Baroque โดยการศึกษาค้นคว้าและนำรูปแบบศิลปกรรม ปรัชญาองค์ความรู้ต่างๆ ในสมัย Greek, Roman มาใช้เสมือนเป็น ระเบียบแบบแผน กฎเกณฑ์หรือมาตรฐานคุณค่าทางศิลปกรรม

อย่างที่กล่าวไปแล้วว่าศตวรรษที่ 19 นี้ เป็นช่วงเวลาที่ลัทธิ เสรีภาพด้านความคิดเป็นของฝ่ายประชาชน การที่ทิศทางการศิลปกรรมจะมุ่งไปในแนวทางเดียวอย่างในศตวรรษก่อนหน้านี้นี้กำลังเข้าสู่การพลิกโฉมหน้าสู่การสร้างสรรค้อย่างเสรี เช่นในสมัยปัจจุบัน

หลังจาก Neoclassic Movement ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม กับการนำระเบียบแบบแผนโบราณมาใช้เพื่อปรับพิภพความงามในการแสดงออกทางศิลปกรรมให้เข้ารูปเข้ารอย (ตามแนวคิดของพวกเขา) ความสำเร็จนี้มีส่วนในการกระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวครั้งสำคัญที่เป็นเหมือน คลื่นลูกที่ 2 ของสมัยนี้ ที่มีแนวคิดโต้แย้งกับแนวคิดในการนำแบบแผนอย่างศิลปกรรมในอดีตกลับมายึดถือกันอย่างเคร่งครัดอีก กับคำประกาศที่พวกเขาได้ว่าไว้ ซึ่งอาจกล่าวสรุปเป็นประโยคสั้นๆ ได้ว่า “Art is an Expression of Feelings - ศิลปะคือกิจกรรมการแสดงออกทางอารมณ์” ที่ได้สร้างจุดเริ่มต้นในการพลิกโฉมหน้าครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ศิลปกรรมตะวันตก ในชื่อกลุ่มหรือลัทธิ “Romanticism” ที่มีเป้าหมายในการนำรูปแบบทางศิลปกรรม มุ่งสู่การแสดงออกทางอารมณ์ การเข้าถึงแก่นแท้ธรรมชาติของมนุษย์ และสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวความเพ้อฝันและจินตนาการอย่างไร้ขีดจำกัด

ความหมายของคำว่า Classicism

หลักสุนทรียภาพและจุดมุ่งหมายของความงาม อยู่บนพื้นฐานของวัฒนธรรม ศิลปะ และวรรณกรรมของกรีกและโรมันโบราณ มีลักษณะที่เน้นไปที่รูปแบบ ความเรียบง่าย สัดส่วนที่เหมาะสมและอารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างสงบ สุขุม

Classicism และ Neoclassicism ในทางศิลปกรรม ประเพณีนิยมที่สืบทอดกันมาหรือหลักสุนทรียภาพ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของกรีกและโรมันโบราณ โดยในบริบททางประเพณีนิยม Classicism มีความหมายที่กล่าวอ้างถึงทั้งในงานศิลปะที่ถูกสร้างขึ้นในยุคโบราณหรือ ในยุคต่อมาที่ได้รับแรงบันดาลใจจากศิลปะโบราณเหล่านั้น อย่างไรก็ตามความหมายของ Classicism และ Neoclassicism มักจะถูกใช้ในบทบาทที่สลับกันไปสลับกันมาได้

ในบทบาทเหล่านั้น ถ้าจะทดลองเปรียบเทียบคำว่า “Classic” และ “Classical” ที่มีการใช้กันใน ความมุ่งหมายที่หลากหลาย (และสับสนอยู่บ่อยๆ) ในประวัติศาสตร์และการวิจารณ์ผลงานศิลปกรรม ใน ความรู้สึกพื้นฐานที่สุด คำว่า “Classicism” มีความหมายตรงกันข้ามกับ “Romanticism” ซึ่งมีลักษณะที่ ยึดมั่นในการสร้างสุนทรียภาพในอุดมคติ ที่ถูกให้ความสำคัญเหนือการแสดงออกเฉพาะบุคคล แต่นั่นก็ยัง ไม่ใช้ส่วนที่จำเป็นที่สุดในแนวความคิด และสิ่งที่สืบเนื่องมาจากบริบทแบบนั้น คำๆ นี้อาจหมายถึงความ มุ่งมั่นที่จะแสดงออกในสิ่งที่มากกว่าอุดมคติที่เคยมีมา คืออาจมีการแสดงออกอย่างชัดเจนขึ้น หรือการ อนุรักษ์นิยมแบบยึดหยุ่นได้บ้าง ในบริบทของศิลปกรรมกรีก ความหมายของ “Classical” มีความหมายที่ ละเอียดอ่อนและแน่นอนมากขึ้น คือการอ้างถึงยุคสมัยทางศิลปกรรมระหว่างรูปแบบ Archaic จนถึง Hellenistic ซึ่งเป็นสมัยที่ยอมรับกันว่าเป็นช่วงเวลา ศิลปกรรมก้าวเข้าไปสู่จุดที่เปี่ยมบานและเจริญสูงสุด ส่วนความหมายของ “Classic” ถูกใช้โดยอ้างอิงถึงผลงานที่ดีที่สุดหรือผลงานที่แสดงความชัดเจนได้มาก ที่สุดของการแสดงออกทางศิลปกรรม ในที่ใดหรือสมัยใดก็ได้ เช่น การที่ Wölfflin ให้ความหมายไว้ โดยการ ตั้งชื่อหนังสือ “Classic Art” โดยที่เนื้อหาของหนังสือนั้นก็เกี่ยวกับ Italian High Renaissance ซึ่งตัวอย่าง ดังกล่าวใช้คำว่า Classic กับศิลปะ Renaissance ก็ฟังดูสมเหตุสมผลดี แต่ในบางกรณีคำว่า “Classic” อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งและสับสนมาก ถ้ามีการนำไปใช้ ในกรณีเช่น “Delacroix เป็น Classical Romantic artist” (เพราะในความหมายขั้นพื้นฐานคำว่า Classic มีความหมายตรงกันข้ามกับ Romantic) เป็นต้น คำทั้งสามคำ “Classic” “Classical” และ “Classicism” นั้นมักจะถูกกล่าวอ้างถึงในการบอก คุณค่าหรือหลักสุนทรียภาพของผลงานศิลปกรรม หรือในบริบทอื่นๆ โดยมีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบเป็น เหตุเป็นผลและมีความแม่นยำในการตรวจสอบบริบททางประวัติศาสตร์ และการตัดสินความคุณค่าที่ สะท้อนออกมาในแนวคิด (ที่มีพัฒนาการมาเป็นเวลานับร้อยปี) ที่ซึ่งศิลปกรรมกรีกและโรมันได้สร้าง มาตรฐานไว้และถูกนำมาใช้เปรียบเทียบในการกำหนดคุณค่าของผลงานศิลปะทั้งหมดในยุคต่อๆ มา คำว่า “Classical” ถูกหยิบยกขึ้นมาใช้อีกคำหนึ่ง เพื่อขจัด (บางทีก็เพิ่ม) ความสับสน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นคำที่มี ความหมายยุ่งเหยิงสักหน่อย โดยมีความหมายถึง แนวความคิดที่อิงอยู่กับต้นแบบในโลกยุคโบราณแต่ไม่ มีความหมายรวมไปถึงการตัดสินหรือกำหนดคุณภาพของผลงาน

Discobolos

c. 450 BC Roman marble copy after the bronze original by Myron: height 155 cm

Museo Nazionale Romano, Rome

Jacques – Louis David (1748-1825)

จิตรกรฝรั่งเศสผู้ซึ่งเป็นผู้นำคนสำคัญคนหนึ่งในกลุ่ม Neoclassicism

David ได้รับการศึกษาทักษะทางจิตรกรรมเป็นครั้งแรกกับ Boucher (บูเชอร์) ญาติห่างๆ ของเขา แต่เมื่อผ่านไปได้ระยะหนึ่ง Boucher เห็นว่า David นั้นมีทิศทางในการแสดงออกที่ตรงกันข้ามกับเขา และเกรงว่าจะสอน David ให้เก่งไม่ได้ ด้วยความหวังดีจึงส่ง David ไปศึกษากับ Vien หลังจากนั้นในปี 1776 David ได้เดินทางไปกรุงโรมเนื่องจาก Vien ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งคณบดีที่สถาบันศิลปกรรมแห่งประเทศฝรั่งเศส ณ กรุงโรม และที่นั่นเอง David ชนะเลิศรางวัล “The Prix de Rome” (พีรี-เดอ-โรม)

ในอิตาลี David พุ่มเทความสนใจและหลงใหลในผลงานแบบเก่าๆ และเริ่มเข้าร่วมกับกลุ่มจิตรกรผู้ริเริ่มแนวคิดที่จะสร้างศิลปกรรมแบบ Classical ขึ้นใหม่ ในที่นี้รวมไปถึง Gavin Hamilton ในปี 1780 เขาเดินทางกลับมากกรุงปารีส และบทบาทและตำแหน่งทางสังคมของเขาก็เริ่มมั่นคงขึ้น โดยเขาเป็นผู้นำทางด้านสังคมศิลปกรรมที่เป็นปฏิริยาต่อต้านความเสื่อมค่าทางศิลปวัฒนธรรมของกลุ่ม Rococo

The Lictors Bring to Brutus the Bodies of His Sons Paris 1789

Oil on canvas, 323 x 422 cm Musee du Louvre, Paris

เขาไม่ลดละความพยายามที่จะจำกัดการใช้สี และมุ่งที่จะสร้างรสนิยมใหม่อันเข้มข้น ก่อตัวขึ้นเป็นแนวทางการสร้างสรรค์ที่มีทิศทางไปในการแสดงออกของสังคมและวัฒนธรรมใหม่ที่เต็มไปด้วยความดิ้นรน ความสงบ มุ่งมั่น อดทน ทุ่มเทให้กับหน้าที่ความรับผิดชอบ ความสัตย์ และเคร่งครัดในกฎระเบียบ ไม่บ่อยครั้งนักที่เห็นผลงานของ David ปรากฏออกมาในรูปแบบที่แสดงความรู้สึกที่เหนือจากเหตุผลและกฎระเบียบที่เคร่งครัด เช่น ผลงาน "The oath of the Horatii (Louvre, Paris 1784) Brutus and his Dead son (Louvre, Paris 1789) ซึ่งผลงานเหล่านี้ได้รับความชื่นชมจากบรรดานักวิจารณ์และสาธารณชนทั่วไป และมีนักวิจารณ์บางท่านเปรียบเทียบผลงานจิตรกรรม "The Death of Socrates" กับภาพจิตรกรรมบนเพดาน Sistine Chapel ของ Michelangelo หรือ "Stanze" ของ Raphael และได้รับการยกย่องโดย Salon³ ว่าเป็นผลงานที่สมบูรณ์แบบในทุกๆ ด้าน (in every sense perfect)

The Death of Socrates 1787

Oil on canvas, 129.5 x 196.2 cm; The Metropolitan Museum of Art, New York

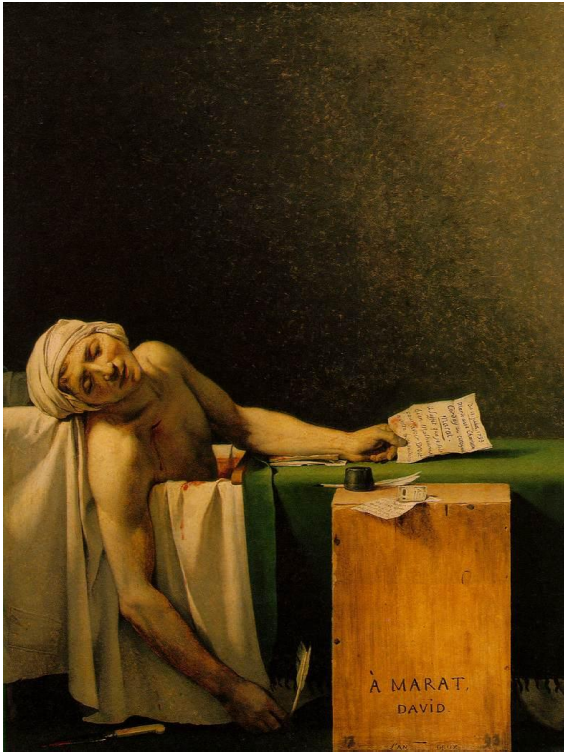
David มีความกระตือรือร้นอย่างมากในการดำเนินการปฏิวัติทางศิลปะจนกลายเป็นผู้นำกลุ่ม และยังร่วมสนับสนุนให้ประหารชีวิตพระเจ้า Louis XVI ด้วย ผลงานจิตรกรรม 3 ชิ้น ที่แสดงออกถึงแนวทางใหม่ของงานจิตรกรรมที่เป็นภาพ Portrait ที่แสดงเรื่องราวโศกนาฏกรรมอันมีชื่อเสียงไปทั่วโลก อัน

³ Salon เป็นสมาคมทางศิลปกรรม ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นแหล่งรวมของผลงานศิลปะทั้งรูปแบบเก่าและใหม่ มีการจัดแสดงผลงานศิลปกรรมที่ได้คัดสรรมาแล้วอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังมีบรรดานักวิจารณ์มากหน้าหลายตา ผ่านเข้ามาในสมาคมนี้ นับได้ว่าเป็นสมาคมที่มีบทบาทสำคัญและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดแห่งหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก

ได้แก่ “The Death of Lepeletier (เลอ-เปอล-เลอ-ทึ-เยร์)” The Death of Marat (มา-ราห์) และ The Death of Bara (บารา) หลังการสิ้นสมัยของ Robespierre (โร-เบส-ปี-แยร์) ในปี 1794 เขาต้องถูกคุมขัง แต่ก็ได้รับการอภัยโทษโดยการอุทธรณ์ของภรรยาของเขาที่ซึ่งอันที่จริงแล้วได้แยกทางกับเขาไปแล้ว เนื่องจากความเคลื่อนไหวในการปฏิวัติของเขา (เนื่องจากเธอเป็นเชื้อพระวงศ์) พวกเขาได้แต่งงานกันใหม่อีกครั้งในปี 1796 ผลงาน “Intervention of the Sabine Women” (Louvre, 1794-99) ถูกเริ่มเขียนขึ้นในขณะที่เขายังถูกคุมขังอยู่ ว่ากันว่าเขาเขียนขึ้นเพื่อเป็นเกียรติให้เธอ ที่แสดงให้เห็นว่าความรักมีพลังเหนือกว่าความขัดแย้งใดๆ ที่ซึ่งผลงานชิ้นนี้ถูกตีความเช่นนี้แม่นยำในยุคสมัยของเขาก็ตาม อีกทั้งผลงานชิ้นนี้ยังเป็นเหมือนการใกล้เคียงความขัดแย้งของมวลชนซึ่งครั้งนั้นประเทศฝรั่งเศสได้รับความเสียหายมากหลังจากการปฏิวัติ และผลงานชิ้นนี้ก็เหมือนการเรียกความสำเร็กลับมามากอีกครั้ง ให้กับอนาคตของ David และทำให้เขาอยู่ในความสนใจของ Napoleon ที่ซึ่งต่อมาได้ว่าจ้างเขาเป็น จิตรกรประจำราชสำนัก

The Sabine Women Enforcing Peace by Running Between the Combatants
(detail), 1794-99 Louvre

Marat Assassinated 1793

Oil on canvas, 165 x 128.3 cm ;

Musees Royaux des Beaux-Arts de Belgique

เมื่อสิ้นสมัย Napoleon David ถูกเนรเทศไปที่เมือง Brussels ผลงานของเขาก็ดูอ่อนกำลังลง ความพยายามที่จะแสดงออกซึ่งหลักสังคมและศีลธรรมก็ดูล่าถอยไป (โดยทั่วไปผลงานในช่วงสุดท้ายของเขาถูกปฏิเสธในวงการศิลปะวิจารณ์แต่คุณภาพและความละเอียดอ่อนในการแสดงออกยังคงชนะใจผู้ชมอยู่มาก) ซึ่งเขายังคงเป็นนักเขียนภาพเหมือนบุคคล (Portraitist) ที่มีความโดดเด่น ถึงอย่างนั้นก็ตาม David ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ได้อีกเหมือนในวันที่ผ่านมา เช่น 1 ใน 4 ของผลงาน ชื่อ “Napoleon Crossing the Alps (Kunsthistorisches Museum, Vienna, 1800) หรือ ภาพเขียนที่แสดงออกอย่างน่ารักๆ เช่น “Madame Recamier (เร-กา-มิ-แยร์)

Napoleon in His Study

1812 ; Oil on canvas, 203.9 x 125.1 cm ;The National Gallery of Art, Washington, D.C.

Napoleon at St. Bernard ,1800

อย่างไรก็ดี ผลงานของ David ก็ได้ก่อให้เกิดอิทธิพลสำคัญให้กับพัฒนาการของงานจิตรกรรม ในประเทศฝรั่งเศสรวมถึงทวีปยุโรปและนักเรียนของเขาซึ่งต่อมาก็เติบโตขึ้นเป็นจิตรกรที่สำคัญแห่งยุคสมัย เช่นกัน ตัวอย่างเช่น Gros (โกส์) และ Ingres (แองกรอส์)

Ingres, Jean-Auguste-Dominique (ฌอง – ออกุส- โดมินิค-แองกรอส)

Jean-Auguste-Dominique Ingres (1780-1867) เป็นจิตรกรชาวฝรั่งเศส เกิดที่เมือง Montauban เป็นบุตรชายของจิตรกร-ประติมากร ชื่อ Jean – Marie- Joseph Ingres (1755-1814)

หลังจากเขาได้รับการฝึกฝนทักษะทางจิตรกรรมที่ Toulouse Academy เขาก็เดินทางไปปารีสเพื่อศึกษาและพัฒนาทักษะทางศิลปะที่ Studio ของ Jacques-Louis David โดยมี Antoine-Jean Gros (ฌอง-ตวน-ฌอง-โกรส) เป็นเพื่อนร่วม Studio ในเวลานั้น จากนั้นเขาก็ชนะเลิศรางวัล “Prix de Rome” ในปี 1801 ที่ซึ่งหลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้รับรางวัลใดๆ เลยในระหว่างที่อาศัยอยู่ที่กรุงโรมเนื่องจากในช่วงที่ฝรั่งเศสต้องประหยัดการใช้จ่าย ในเวลาระหว่างนั้นเขาได้เริ่มสร้างงานจิตรกรรม Portrait ขึ้นเรื่อยๆ ที่ซึ่งผลงานชุดนี้แบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ ภาพ Portrait ของตัวเขาเองและเพื่อนๆ ที่เข้าใจกันว่าเป็นการแสดงออกในจิตวิญญาณแบบ Romantic กับอีกประเภทหนึ่งเป็น Portrait ที่เขียนขึ้นเพื่อลูกค้าอย่างละเอียดอ่อนและมีลักษณะการแสดงออกโดยเส้นสายที่ดูบริสุทธิ์และสีสันที่ดูเงางามเช่นภาพ Mlle Riviere (Louvre, Paris 1805) ซึ่งภาพ Portrait ของเขาเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นด้วยเส้นสายที่บรรจงและรูปร่างอย่างชัดเจนแน่นอน มีความอิมเพ็บบงดงามในตัวเอง และไปไกลกว่าประโยชน์ของภาพเหมือนที่เป็นที่นิยมเพียงการบรรยายภาพ ซึ่งรูปแบบเช่นนี้เป็นรูปแบบที่เป็นแกนหลักในผลงานจิตรกรรมของ Ingres ตลอดชีวิตของเขา

Mademoiselle Riviere, 1805; Louvre, Paris

ในระหว่างปีแรกของเขาที่กรุงโรมเขาสร้างสรรค์ผลงาน Portrait ของเขาอย่างต่อเนื่องและเริ่มงานจิตรกรรม “Bathers” ซึ่งเป็นเนื้อหาที่กลายเป็นหนึ่งในเนื้อหาที่เขาชื่นชอบที่สุดในการเขียนภาพในชีวิตของเขาในช่วงต่อมา และหลังจากที่ทุนในการศึกษาหมดลง เขายังอยู่ที่กรุงโรมต่ออีก 4 ปี โดยช่วงเวลานี้เขาหารายได้หลักจากการเขียนภาพ Portrait ให้กับสมาชิกของสหภาพฝรั่งเศสด้วยดินสอ ในขณะที่เดียวกันก็ได้รับงานจิตรกรรมต่างๆ รวมถึงผลงานจิตรกรรมตกแต่ง 2 ชิ้น ที่พระราชวังของ Napoleon ในกรุงโรม (Triumph of Romulus over Acron, Ecole des Beaux-Arts(เอกอล เด โบ-ซา), Paris 1812 และ Ossian's Dream, Musée Ingres 1813) ในปี 1820 เขาย้ายไปอยู่ที่เมือง Florence ที่ซึ่งเขาทำงานที่นี่ได้ 4 ปี โดยงานหลักๆ แล้วเขาทุ่มเทเวลาให้กับการสร้างผลงาน Raphaellesque Vow of Louis XIII สำหรับ Cathedral of Montauban (มหาวิหารแห่ง มอนทัวบัน) ผลงานของ Ingres บ่อยครั้งถูกนำขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์ในปารีสในแง่ของการบิดเบือนและปรับเปลี่ยนรูปแบบศิลปะ Gothic และเมื่อเขาได้เดินทางไปเยือน Salon ในปี 1824 เขาก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเขาและผลงานของเขาถูกจัดให้เป็นผู้นำขององค์ความรู้ที่อยู่ตรงกันข้ามกับรูปแบบ Romanticism ที่เกิดขึ้นใหม่ (Massacre of Chios ของ Delacroix ที่แสดงอยู่ในที่เดียวกัน)

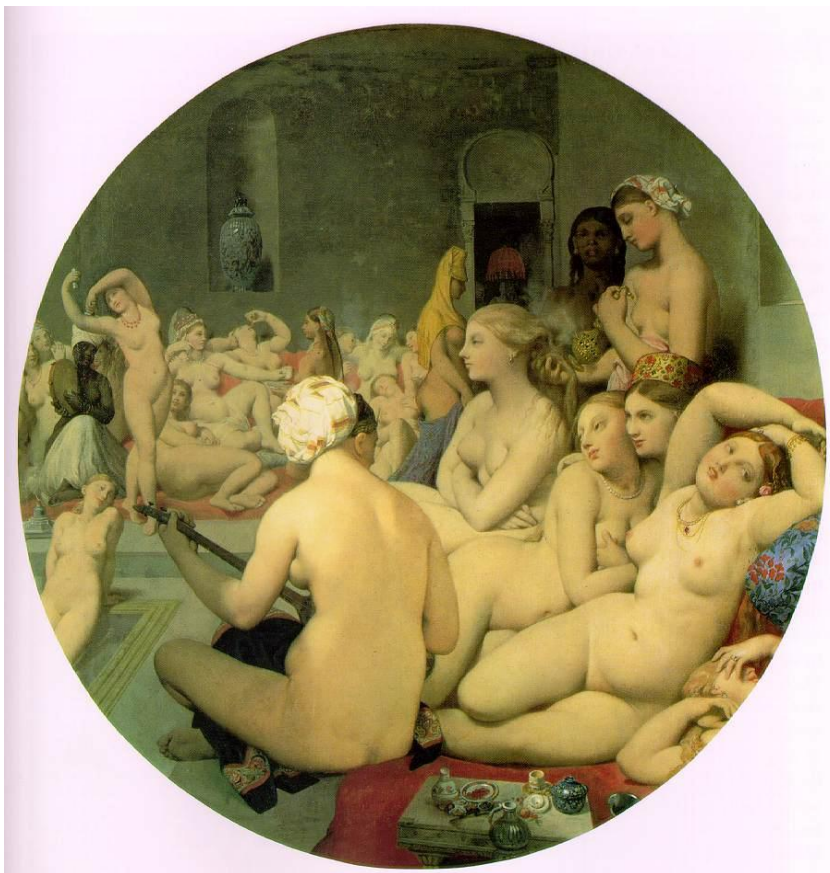

The Valpincon Bather 1808 ;

Oil on canvas, 146 x 97.5 cm;

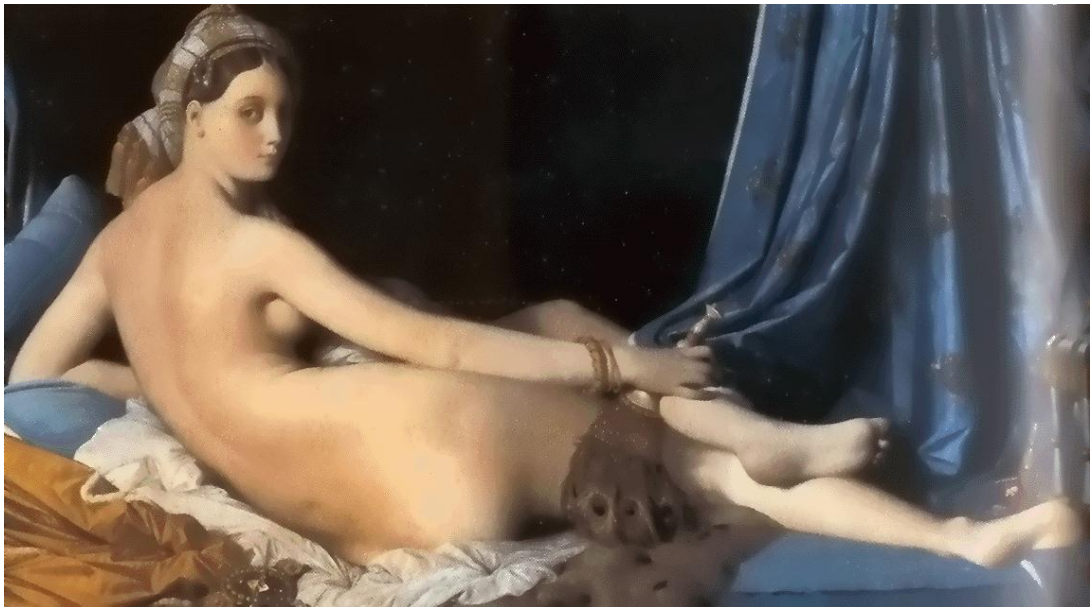
Louvre, Paris

Ingres อาศัยอยู่ที่ปารีสต่อเป็นเวลา 10 ปี ซึ่งระหว่างนั้นเขาประสบความสำเร็จทางหน้าที่การงาน และเกียรติยศมากอย่างที่เขาราวธนาอยู่เสมอมา และในระหว่างนี้ที่เขาทุ่มเทเวลามาเกือบทั้งหมดให้กับ การสร้างผลงานชิ้นใหญ่ 2 ชิ้น “The Apotheosis of Homer” ที่เพดาของพิพิธภัณฑท์ Louvre (ติดตั้งในปี 1827) และ The Martyrdom of St Symphorian (Salon 1834) สำหรับมหาวิหารแห่ง Autunที่ซึ่งผลงาน ชิ้นหลังได้รับการตอบรับไม่ค่อยจะดีนัก แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ได้รับตำแหน่งเป็นผู้บริหารของสถาบันศิลปะ แห่งประเทศฝรั่งเศส ที่กรุงโรมที่ซึ่งเขาต้องกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นอีก 7 ปี ซึ่งระหว่างนั้นเขารับผิดชอบทั้งใน ด้านบริหาร การสอน และพัฒนาสาธารณูปโภคในสถาบันได้เป็นอย่างมาก แต่ทว่าเขามีเวลาสร้างผลงาน จิตรน้อย ซึ่งมีผลงานสำคัญๆ สำเร็จออกมาเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้น ในปี 1841 เขาย้ายกลับไปฝรั่งเศส และ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เขาได้รับความสำเร็จและยกย่องในด้านคุณค่าทางด้านศิลปะแบบประเพณีนิยม จากนั้น ภรรยาของเขาก็ถึงแก่กรรมในปี 1849 ซึ่งทำให้เขาเสียใจมากแต่ในปี 1852 เขาก็แต่งงานใหม่อีกครั้ง และ เขาได้สร้างผลงานจิตรกรรมอย่างต่อเนื่อง ด้วยพลังที่ไร้ขีดจำกัดจนถึงอายุ 80 ปี เช่นผลงานชิ้นหนึ่งที่ถูกยกย่องอย่างสูง ในความอิมเพ็บบงดงามอย่างหาที่เปรียบได้ยากชื่องาน “Turkish Bath” (Louvre 1863) ซึ่งทำ เสร็จในปีสุดท้ายของชีวิตของเขา ผลงานจิตรกรรมหลายชิ้นรวมถึงงาน Drawing มากกว่า 4,000 ชิ้น ได้ถูก นำกลับไปที่บ้านเกิดของเขาที่เมือง Montauban และสมัยปัจจุบันผลงานเหล่านั้นถูกเก็บไว้ที่พิพิธภัณฑท์ ที่ ใช้ซึ่งเกี่ยวกับชื่อของเขา

The Turkish Bath 1862
Oil on canvas on wood,
Diameter 108 cm
Musee du Louvre, Paris

Ingres เป็นศิลปินคนหนึ่งที่มีความหน้าพิศวงที่ซึ่งตลอดชีวิตการทำงานของเขาเต็มไปด้วยความขัดแย้ง แม้ในในชีวิตของจิตรกรส่วนใหญ่แล้วจะสร้างสรรค์ผลงานออกมามีเนื้อหาเรื่องราวที่หลากหลาย และมักจะย้อนกลับมาสร้างงานในเนื้อหาซ้ำๆ เดิมอีกครั้งแล้วครั้งเล่า ต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี อย่างที่ว่ากันว่าเขาเป็นชนชั้นกลาง ที่มีข้อจำกัดทางความคิดของชนชั้นกลาง แต่ Baudelaire (โบลด-แลร์) ให้ข้อสังเกตว่า ผลงานชิ้นที่ประณีตที่สุดของเขาแสดงออกด้วยความรู้สึกเป็นธรรมชาติอันอิมเพ็บบอย่างลึกซึ้ง ความขัดแย้งหลักในผลงานของเขาอาจพิจารณาได้จาก กรณีเขาได้รับการศึกษาและฝึกฝนทักษะมาโดยผู้ฝึกสอนที่มีความเคร่งครัดในกฎระเบียบและการรับรู้แบบ Classical แต่ทว่าสิ่งที่อยู่ในจิตใจและความเป็น Mannerism ในการแสดงออกของเขาต่างหากที่ทำให้เขาเป็นจิตรกรที่ยิ่งใหญ่ ในขณะที่ทักษะฝีมือทางด้านจิตรกรรมของเขานั้นไม่มีที่ติ ดังนั้นเขาได้พูดไว้ว่างานจิตรกรรมที่ดีควรจะมีการเรียบเรียง “เหมือนผิวของหอมหัวใหญ่” อย่างไรก็ตามเขาก็มักจะถูกโจมตีอยู่เสมอในแง่ของการแสดงออกที่บิดเบือนกฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างที่นักวิจารณ์หลายท่านกล่าวถึงผลงานจิตรกรรม “La Grande Odalisque” (ลากรองดู-โอดาลิสค) (Louvre, 1814) (ที่เป็นภาพผู้หญิงที่มีแผ่นหลังยาวเป็นพิเศษ) ว่ามีข้อกระดูกสันหลังเพิ่มขึ้นอีก 3 ข้อ เป็นต้น

La Grande Odalisque ;Louvre, 1814

แต่โชคไม่ดีที่อิทธิพลของ Ingres ส่งต่อไปในจิตรกรรมสมัยต่อมาได้ไม่นานนัก ก็อ่อนท่าที่ลงไป และกลายมาเป็น จุดที่เด่นชัด ของความเป็นจิตรกรรมชั้นลงของสถาบันศิลปะ เขามีศิษย์หลายคน แต่ว่า Chasseriau (ชาเชรีโย) คนเดียวเท่านั้นที่สืบทอดแนวทางการแสดงออกของเขาในฐานะอัจฉริยภาพในการสร้างผลงาน Calligraphy(อักษรภาพ) มากกว่าจิตรกรแต่ความสำเร็จที่แท้จริงของศิษย์ของเขาไปอยู่ที่ศิษย์อีก 2 คน ได้แก่ Degas และ Picasse นั่นเอง

Gros, Antoine – Jean (ออง-ตวน-ฌอง โกรส์)

Antoine-Jean Gros (1771-1835) จิตรกรชาวฝรั่งเศส ได้รับการฝึกฝนทักษะทางศิลปะกับบิดาของเขาซึ่งเป็นนักวาดภาพ Miniature⁴ และต่อมาได้มาศึกษากับ Jacques – Louis David แม้ว่า Gros จะเคารพ David และเป็นนักเรียนที่เขาชื่นชมมากแต่ Gros ก็มีธรรมชาติส่วนตัวที่ความหลงใหล ในการใช้สีและความสั่นไหวในผลงานของ Rubens และกลุ่มจิตรกรชาวเวนิช มากกว่าความเป็น Neoclassicism อย่างบริสุทธิ์ของอาจารย์ของเขา

Napoleon Bonaparte on Arcole Bridge

(Gros' copy of the 1797 painting)

Oil on canvas

The Hermitage, St. Petersburg

ในปี 1793 Gros ได้เดินทางไปอิตาลี และเขาได้พบกับ Napoleon และได้ถูกว่าจ้างให้เป็นจิตรกรประจำราชสำนักและตอบรับในการเขียนภาพสงครามซึ่งเป็นภาพขนาดใหญ่เช่นภาพ “The Battle of Eylau” (Louvre, Paris 1808) ซึ่งเป็นภาพที่มีความโดดเด่นภาพหนึ่งในยุคสมัยของ Napoleon เมื่อเปรียบเทียบกับการแสดงออกในงานจิตรกรรมของ Goya การแสดงออกของงานชิ้นนี้ดูเหมือนอุปการที่มีเสน่ห์ ที่ถูกเขียนขึ้นด้วยทักษะการจัดทำทางในแบบการแสดง ถึงแม้ว่าจะไม่มีการแสดงออกอย่างน่าสยดสยองของสงครามแต่เป็นที่น่าพึงพอใจในแนวทางของตนเอง

⁴ ภาพเขียนชิ้นเล็กๆ ที่เหมือนภาพย่อส่วนที่เขียนขึ้น โดยมีรายละเอียดและส่วนประกอบอื่นๆ ที่ละเอียดอ่อนมากๆ

Napoleon on the Battlefield of Eylau (detail)
1808 : Louvre

เมื่อ David ต้องถูกเนรเทศไปพร้อมกับการสิ้นสมัยของ Napoleon Gros ได้สืบทอด Studio ของเขาต่อมา และมีความพยายามมากขึ้นที่จะสานต่อแนวทางของ Neoclassicism แต่ทว่าเขาไม่สามารถประสบความสำเร็จได้เหมือนครั้งที่เขียนภาพการรบของ Napoleon อีก (แม้ว่าเขาจะเขียนภาพ Portrait ดีๆ ขึ้นหลายชิ้น) นั่นทำให้เขาจมอยู่ในความรู้สึกล้มเหลว สุดท้ายก็ตัดสินใจจบชีวิตตนเองที่แม่น้ำ Seine

Gros ถูกยกย่องให้เป็นผู้นำคนหนึ่งของการพัฒนาการการแสดงออกแบบ Romantic สีสันและการแสดงออกอย่าง drama ของเขาส่งอิทธิพลให้ Gericault (ฌอร์ฌ) Delacroix (เดอลาคัวว์ซ์) และศิษย์ของเขาเอง Bonington และจิตรกรอื่นๆ อีกมากมาย

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/4.neoclassicism.age_of_enlightenment..period_of_re

The Age of Enlightenment or the Age of Reason

18th Century

1

18th Century: The Age of Enlightenment

The Age of Enlightenment, or the Age of Reason, was an intellectual movement in the 18th century that emphasized reason, science, and individualism. It was a reaction against the traditional authority of the church and monarchy. Key figures include Voltaire, Rousseau, and Kant.

2

18th Century: Period of Romanticism and Idealism

Neoclassicism - Romanticism - Realism

3

Age of Enlightenment / Neoclassicism

Neoclassicism is the resurgence in Platonism, a revival of the classical Greek and Roman art and architecture. It was a reaction against the traditional authority of the church and monarchy. Key figures include David and Ingres.

4

Neoclassicism Artists

Jacques Louis David
Jean Auguste Dominique Ingres

5

Jacques Louis David

Jacques Louis David (1748-1825) was a French neoclassical painter. He is known for his portraits of the French Revolution and his emphasis on classical ideals. Key works include "The Oath of the Tennis Court" and "Antoine Lavoisier and Marie-Anne Lavoisier in their Laboratory".

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

Jean Auguste Dominique Ingres

Jean Auguste Dominique Ingres (1780-1867) was a French neoclassical painter. He is known for his portraits of the French Revolution and his emphasis on classical ideals. Key works include "The Oath of the Tennis Court" and "Antoine Lavoisier and Marie-Anne Lavoisier in their Laboratory".

54

55

56

57

58

59

60

Romanticism

ความเคลื่อนไหวทางสุนทรียภาพและภูมิปัญญาที่ก่อตัวขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 โดยเน้นไปที่การแดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกที่มากกว่าปกติวิสัย จินตนาการ และอิสระภาพ จากความถูกต้องและกฎระเบียบแบบ Classical รวมไปถึงการพลิกกฎระเบียบต่อต้านธรรมเนียมของสังคม

แนวคิดแบบ Romanticism มีปรากฏให้เห็นมากมายทั้งในผลงานวรรณกรรม จิตรกรรม ดนตรี สถาปัตยกรรม ศิลปวิจารณ์ และศิลปะการแสดงในอารยธรรมตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ถึงกลางศตวรรษที่ 19 Romanticism คือปฏิกิริยาต่อต้านการยอมรับในกฎเกณฑ์ ความสงบ ความกลมกลืน สมดุล อุดมคตินิยมและเหตุผลแบบ Classicism โดยทั่วไปหรือกล่าวโดยเฉพาะเจาะจงคือความเคลื่อนไหวของกลุ่ม Neoclassicism ในศตวรรษที่ 18 รวมถึงแนวความคิด Enlightenment (การรู้แจ้ง) Rationalism (เหตุผลนิยม) และ Physical Materialism (วัตถุนิยม) ศิลปะ Romanticism เน้นที่การแสดงออกเฉพาะบุคคล ที่เป็น Subjective ไม่มีเหตุผล จินตนาการ ความเป็นธรรมชาติ อารมณ์ มโนภาพ ที่อยู่นอกเหนือธรรมชาติ

ท่ามกลางรูปลักษณะต่างๆ แบบ Romanticism ที่ได้กล่าวมาแล้วนำไปสู่ทิศทางที่แสดงออกถึงความเต็มใจในความงดงามในธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง การให้ความสำคัญกับอารมณ์เหนือเหตุผล ความรู้สึกเหนือสติปัญญา หันไปให้ความสนใจกับความสำคัญของความรู้สึกเฉพาะบุคคลทั้งด้านอารมณ์และระบบความคิด การลุ่มหลง ในอัจฉริยภาพของวีรบุรุษ เน้นไปที่การแสดงออกถึงความต้องการเฉพาะบุคคลและพลังภายใน ภาพพจน์ใหม่ของศิลปินที่ยกย่องให้เป็นบุคคลพิเศษ ให้ความสำคัญกับจิตวิญญาณของการสร้างสรรค์เหนือกฎเกณฑ์ใดๆที่เคยมีมาและกระบวนการต่างๆ แบบประเพณีนิยม เน้นจินตนาการที่เชื่อว่าเป็นประตูสู่ประสบการณ์เหนือธรรมชาติและจิตวิญญาณที่แท้จริง ความสนใจในวัฒนธรรมพื้นบ้าน ต้นกำเนิดของวัฒนธรรมและจริยธรรม วัฒนธรรมสมัยกลาง ความพยายามหาสิ่งที่แปลกใหม่ ความผิดปกติหรือแม้กระทั่งความวิปริต อัมพิตอันน่าสยดสยอง (Satanic)

Goya (Y Lucientes), Francisco (José) de

Francisco de Goya (March 30th -1746, Fuendetodos, Spain – April 16th 1828, Bordeaux, France) ศิลปินชาวสเปนผู้ซึ่งมีผลงานจิตรกรรมอันหลากหลายรูปแบบ รวมถึงผลงานวาดเส้นและภาพพิมพ์โลหะ ที่สร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับยุคสมัยและให้อิทธิพลสำคัญในทิศทางของจิตรกรรมในศตวรรษที่ 19 ถึง 20 Goya เป็นจิตรกรประจำราชสำนักของสเปน ซึ่งผลงานชิ้นที่ดีที่สุดของเขาถูกสร้างขึ้นโดยแยกออกจากหน้าที่การงานของเขา Goya เป็นที่รู้จักกันดีจากผลงานจิตรกรรมที่แสดงออกด้วยความรุนแรง โดยเฉพาะผลงานที่แสดงผลกระทบที่เกิดจากฝรั่งเศส บุกเข้ายึดครองสเปน เช่น ผลงานภาพพิมพ์โลหะกัดกรวด (etching) ชุด “Los desastres de la Guerra (The Disasters of war 1810-4) สะท้อนภาพอันน่าสยดสยองของการบุกโจมตีของ Napoleon เขามีผลงานชิ้น Masterpieces หลายชิ้น เช่น “The Naked Maja” และ “The Clothed Maja” (1800-05) และเขายังสร้างผลงาน Portrait ที่มีเสน่ห์หลายชิ้น เช่น Senora Sabasa Garcia

The Naked Maja/ The Clothed Maja ; 1800-05

โดยเทคนิคการแสดงออกอันกล้าหาญในงานจิตรกรรม การเสียดสีอันดูน่าขนลุกในงาน Etchings ของเขา และสิ่งที่ Goya เชื่ออยู่เสมอว่า มุมมองของศิลปินนั้นมีความสำคัญกว่าประเพณีนิยม Goya จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปินสมัยใหม่คนแรก จากความพยายามมุ่งมั่นที่จะพรรณนาความรู้สึกออกมา เป็นภาพของเขาเป็นจุดเริ่มต้นของความเคลื่อนไหว Realism ในศตวรรษที่ 19

Francisco Jose de Goya y Locientes เกิดวันที่ 30 มีนาคม 1746 ที่ Fuendetodos หมู่บ้านแห่งหนึ่งในตอนเหนือของสเปน ต่อมาครอบครัวของเขาก็ย้ายไปอยู่ที่เมือง Saragossa ที่ซึ่งบิดาของเขาประกอบอาชีพเป็นช่างกลึงอยู่ที่นั่น เมื่ออายุได้ 14 ปี เขาได้ฝึกฝนทักษะทางศิลปะกับจิตรกรพื้นบ้านชื่อ Jose Luzan หลังจากนั้นเขาก็เดินทางไปศึกษาที่อิตาลี ในการเดินทางกลับมาที่ Saragossa ในปี 1771 เขาได้สร้างงานจิตรกรรม Frescoes ที่วิหารแห่งหนึ่งที่นี่ ซึ่งผลงานเหล่านั้นสร้างขึ้นในแบบประเพณีนิยมของศิลปะตกแต่ง Rococo ที่ซึ่งทำให้ชื่อเสียงทางด้านศิลปกรรมของเขามีเพิ่มมากขึ้น ในปี 1773 เขาแต่งงานกับ Josefa Bayeu น้องสาวของศิลปินชื่อ Francisco Bayeu แห่ง Saragossa ซึ่งเขามีบุตรด้วยกันหลายคน แต่มีเพียงบุตรชาย Xavier คนเดียวที่มีชีวิตรอดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้

ในปี 1775 ถึง 1792 Goya ออกแบบภาพการ์ตูน สำหรับเป็นลายสิ่งทอให้กับโรงงานของ ราชสำนักที่กรุง Madrid ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดในพัฒนาการทางศิลปะและความงามของเขาในฐานะนักออกแบบลวดลายสิ่งทอ ซึ่ง Goya สร้างผลงานจิตรกรรมในรูปแบบเฉพาะตัว หรือเป็นฉากของการใช้ในชีวิตประจำวัน

"The Shootings of May 3rd 1808" 1814 ; Oil on canvas, 104 3/4 x 136 in;

Museo del Prado, Madrid

จากประสบการณ์ทำให้เขาเป็นคนที่กระตือรือร้นในการสังเกตพฤติกรรมต่างๆ ของคนอื่นทั้งเขายังได้รับอิทธิพลจากกลุ่ม Neoclassicism ที่ได้รับความนิยมเหนือศิลปะ Rococo ในสมัยนั้น เขาได้เข้าไปศึกษาผลงานอันอิสระและเต็มไปด้วยความเป็นธรรมชาติของงานจิตรกรรมของ Velázquez ในราชสำนัก ในปี 1792 เขาล้มป่วยอย่างหนัก ซึ่งพิษไข้ในครั้งนั้นทำให้เขากลายเป็นคนหูหนวก และอาการหูหนวกซึ่งทำให้เขาเหมือนถูกตัดออกจากโลกภายนอก ทำให้ Goya ยิ่งเพิ่มความใส่ใจกับโลกแห่งจินตนาการการสร้างสรรค์ภาพที่เกินจริง อีกทั้งยังให้ความสนใจกับการวิเคราะห์การเสียดสี ในพฤติกรรมต่างๆ ของคน เขาสร้างผลงานที่กล้าและมีความอิสระในการแสดงออกจนใกล้เคียงกับภาพล้อเลียนบุคคล ในปี 1799 เขาได้ตีพิมพ์ "Caprichos" ภาพชุดที่เสียดสีเย้ยหยันความโง่เขลาและอ่อนแอของคน โดยทั้งหมดสร้างโดยเทคนิค Etching ที่ซึ่งภาพ Portrait ที่ปรากฏนั้นถูกเน้นลงไปทีละลักษณะเฉพาะของบุคคล เผยให้เห็นภาพพจน์ภายในในมุมมองของ Goya ส่วนในงานจิตรกรรมฝาผนัง Fresco ที่เป็นเรื่องราวทางศาสนาเขาแสดงออกอย่างอิสระ และมีรูปแบบแสดงภาพความเป็นจริงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในศิลปะทางศาสนา

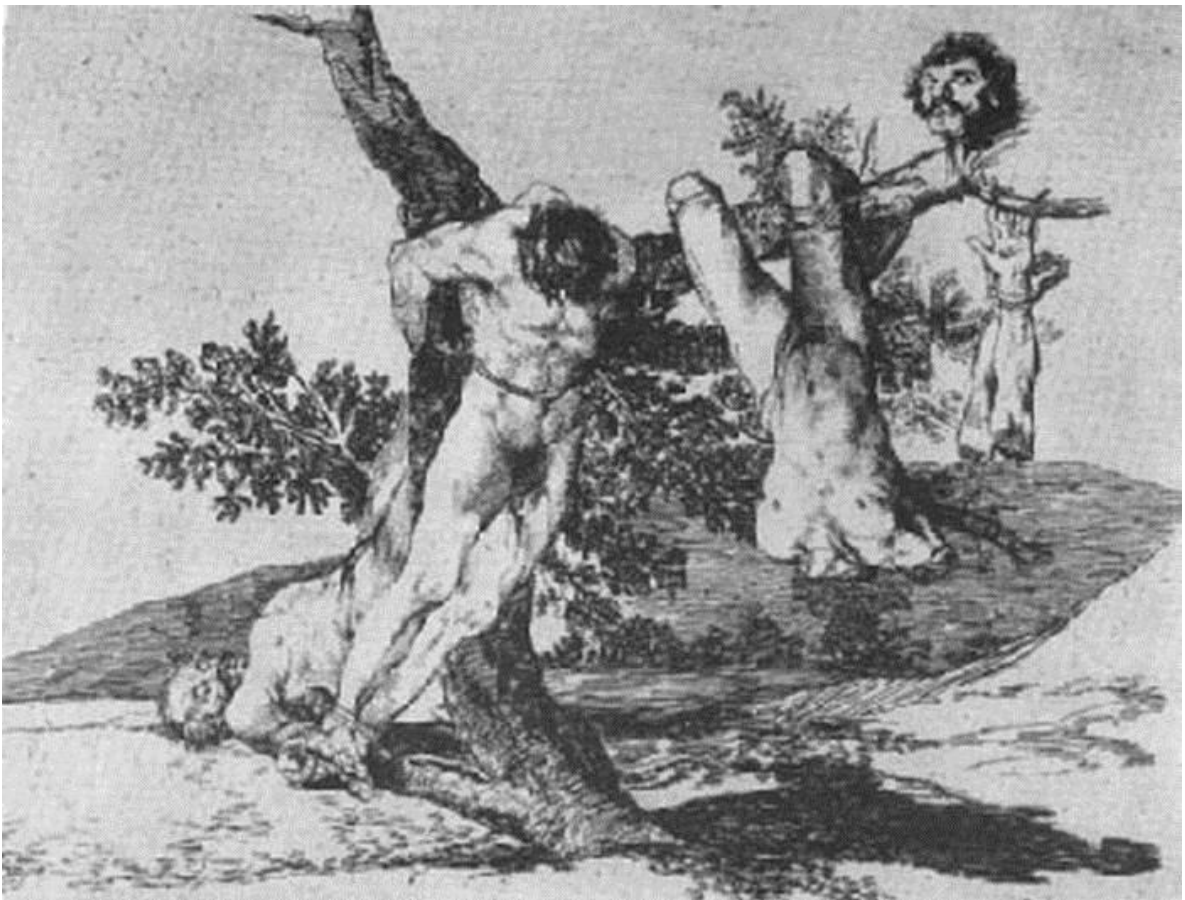

The Incantation 1797-98;

Oil on canvas, 16 1/2 x 11 3/4";

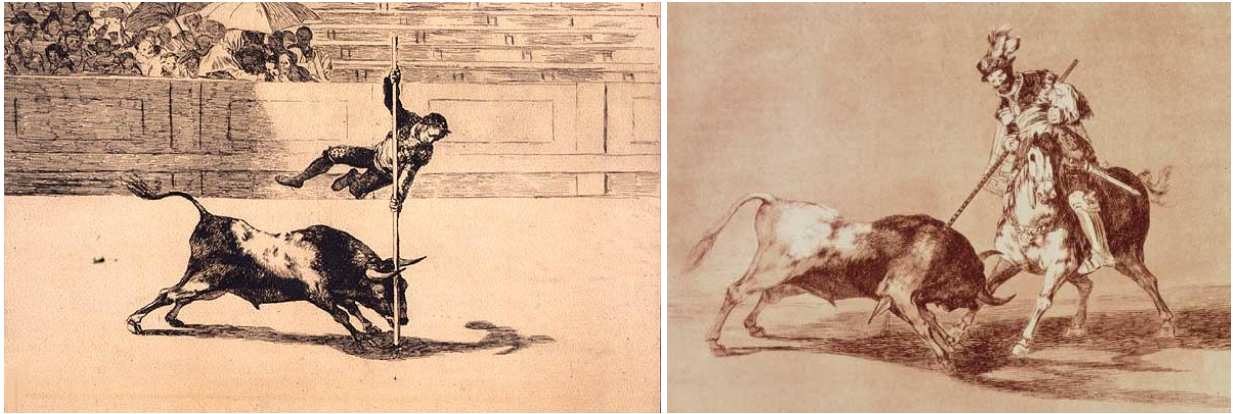
Lazaro Galdiano Foundation, Madrid

Goya ดำรงตำแหน่งคณบดีประจำสาขาจิตรกรรมที่ Royal Academy ในปี 1795 ถึง 1797 และถูกมอบหมายให้เขียนภาพในราชสำนักสเปนเป็นครั้งแรกในปี 1799 ระหว่างการบุกสเปนของ Napoleon และ การทำสงครามเพื่ออิสรภาพของสเปนในปี 1808 ถึง 1814 ซึ่งในระหว่างนั้นGoya เข้ารับใช้ในฐานะจิตรกรในราชสำนักฝรั่งเศส ซึ่งผลงานในช่วงนั้นของเขาแสดงออกถึงความ น่าสยดสยอง ของการต่อสู้ของทหารเช่นในผลงาน “The disasters of war” เป็นผลงานภาพพิมพ์ Etchings ที่แสดงความเป็นจริงที่ป่าเถื่อนของสงคราม ผลงานชุดนั้นไม่ถูกเผยแพร่จนกระทั่งปี 1863 ซึ่ง Goya ได้ถึงแก่กรรมไปนานแล้ว

The disasters of war 1810-1815 ;Etchings

ในการทำนุบำรุง และฟื้นฟูราชวงศ์ของสเปน Goya ได้รับการยกย่องโทษสำหรับการเข้ารับใช้ราชสำนักฝรั่งเศส แต่ทว่าผลงานของเขาไม่เป็นที่ชื่นชอบต่อกษัตริย์คนใหม่ของสเปน อีกทั้งเขายังถูกเชิญให้เข้าไปอธิบายและตอบข้อซักถาม ต่องานจิตรกรรมชิ้นหนึ่งของเขาที่เขาได้เขียนขึ้นในยุคก่อนหน้านี้ ชื่อ “The naked Maja” ผลงานภาพเปลือยชิ้นหนึ่งในจำนวนไม่กี่ชิ้นในสเปนในสมัยนั้น

Tauromaquia 1816 ; Etchings

ในปี 1816 เขาตีพิมพ์ผลงาน Etching ในชุด การต่อสู้วัวกระทิง ซึ่ง “Tauromaquia” จากปี 1819 ถึง 1824 Goya อาศัยอยู่อย่างสันโดษที่บ้านพักนอกเมือง Madrid เมื่อว่างเว้นจากงานในราชสำนัก เขาก็มีเวลาที่จะสร้างงานที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเพิ่มมากขึ้น ในผลงาน Black Painting ที่เขาเขียนขึ้นบนผนังบ้านของเขา ที่แสดงอารมณ์ออกมาจากความรู้สึกด้านมืดที่สุดของเขา ซึ่งดูเหมือนฉากของฝันร้ายอันน่าสะพรึงกลัว เช่นผลงานแนวเย้ยหยันเสียดสีที่มีชื่อว่า “Disparate” และผลงาน Etching ชุดที่ให้ชื่อว่า “Proverbios”

ในปี 1824 หลังจากความล้มเหลวในการฟื้นฟูศิลปกรรมของรัฐบาล ทำให้ Goya ต้องย้ายไปประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเขาเลือกเมือง Bordeaux เป็นที่อยู่อาศัยและสร้างสรรค์ผลงานจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต Goya ได้เสียชีวิตลงในวันที่ 16 เมษายน 1828 ที่เมือง Bordeaux ในปัจจุบันนี้มีผลงานจิตรกรรมชิ้นที่ดีที่สุดมากมายหลายชิ้น จัดแสดงอยู่ที่ Prado Art Museum เมือง Madrid

Delacroix, Eugène

มีชื่อเต็มว่า Ferdinand – Victor – Eugène Delacroix (เฟอ์ดินานด์-วิกตอร์-ยูจีน เดอลาคัวร์วซ์) (April, 26th 1798, Charenton-Saint-Maurice, France-August, 13th 1863, Paris) เป็นจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของฝรั่งเศสที่จัดอยู่ในกลุ่มผู้นำทางแนวความคิดแบบ Romantic ผู้ซึ่งมีเทคนิคการใช้สีที่เป็นอิทธิพลสำคัญในพัฒนาการของศิลปะแบบ Impressionism และ Postimpressionism ผลงานของเขาเป็นผลงานที่สร้างขึ้นจากการได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณกรรมทั้งที่เป็นวรรณกรรมโบราณและร่วมสมัยของเขาเอง รวมถึงการไปเยือนประเทศ Morocco ในปี 1832 ของเขาที่ทำให้เขาพัฒนาผลงานเขาเอง เนื้อหาอื่นๆ ที่มีความพิสดารมากขึ้นไปอีก

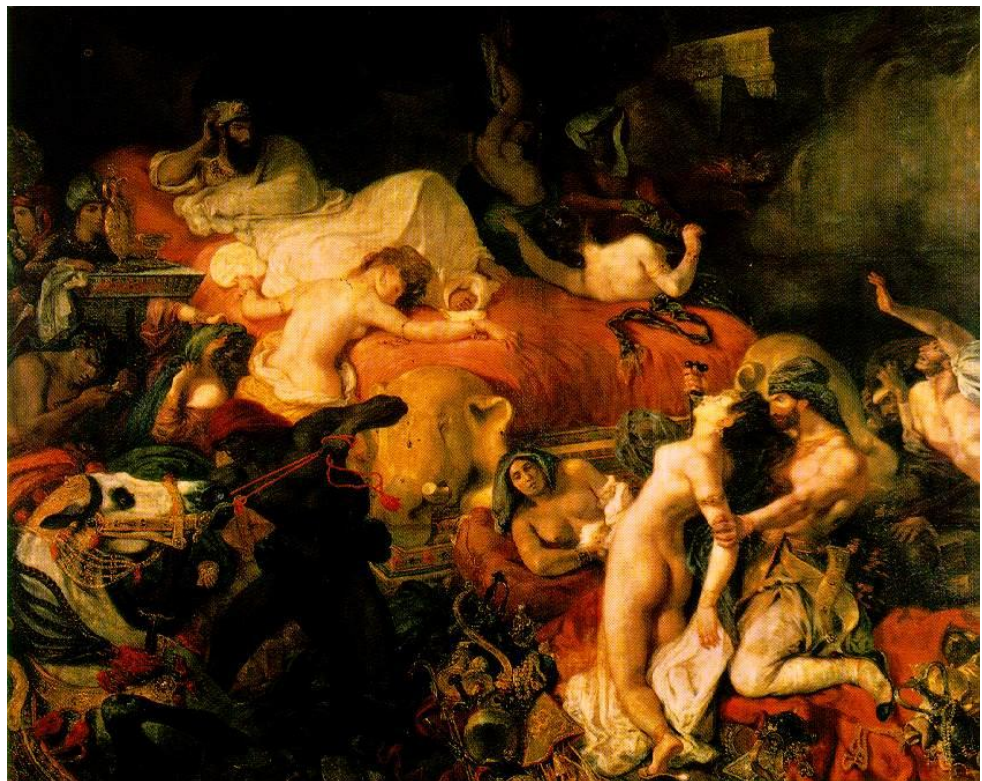
Eugene Delacroix นับเป็นหนึ่งในบรรดาจิตรกรที่ส่งอิทธิพลอันใหญ่หลวงที่สุดในวงการจิตรกรรมในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งในทางประวัติศาสตร์ศิลปะและศิลปะวิจารณ์จัดรูปแบบผลงานของเขาอยู่ในแนวความคิดแบบ Romanticism ซึ่งลักษณะเด่นในการใช้สีของเขาส่งอิทธิพลอย่างมากต่อกลุ่มจิตรกรแนวคิด Impressionist รวมไปถึงศิลปินสมัยใหม่อย่าง Picasso ด้วยเช่นกัน

*The Massacre at Chios 1824;
Oil on canvas; Louvre*

Delacroix เริ่มฝึกทักษะทางศิลปะตั้งแต่ยังเยาว์ โดยในปี 1815 เขาได้เข้าเป็นนักเรียนของ Pierre-Narcisse Guerin (ปีแอร์-นาซีส กูเอแวงน์) จิตรกรชาวฝรั่งเศส และเริ่มอาชีพจิตรกร ของเขาตั้งแต่เวลานั้น ซึ่งตลอดชีวิตของเขาเขาได้สร้างผลงานจิตรกรรมกว่า 850 ชิ้น รวมไปถึงงาน Drawings งานจิตรกรรมฝาผนัง และผลงานศิลปะกรรมอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก ในปี 1822 เป็นครั้งแรกที่ Delacroix ส่งผลงานของเขา เข้าร่วมในการแสดงศิลปกรรมครั้งสำคัญของ Paris Salon ประเทศฝรั่งเศส ชื่อผลงาน “Dante and Virgil in Hell” ซึ่งผลงานชิ้นนี้มีเทคนิคที่แสดงให้เห็นสีที่ดูเหมือนจะไม่ผสมกันอยู่มากมาย แต่กลุ่มของสีเหล่านั้นจะผสมเข้าด้วยกันเป็นรูปร่างเมื่อมองจากระยะที่ไกลออกมา ที่ซึ่งในสมัยต่อมาเทคนิคนี้ถูกนำไปใช้ในการสร้างสรรคงานจิตรกรรม Impressionist เขาส่งผลงานเข้าร่วมใน Salon อีกครั้งในปี 1824 ชื่อภาพ “Massacre at Chios” ที่มีการใช้สีที่สดในเป็นประกายมาก อีกทั้งยังมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง ในการบรรยายเรื่องราวโศกนาฏกรรมที่ชาวกรีก 20,000 คนถูกสังหารโดยชาว Turks ที่เกาะแห่ง Chios ซึ่งผลงานชิ้นนี้ถูกซื้อโดยรัฐบาลฝรั่งเศสในราคา 6,000 Francs

จากความสนใจในเทคนิคการเขียนภาพของจิตรกรชาวอังกฤษนามว่า John Constable ทำให้ Delacroix เดินทางไปอังกฤษในปี 1825 และได้มีโอกาสเข้าชมห้องแสดงภาพหลายแห่ง รวมถึงโรงละคร และสังเกตวัฒนธรรมโดยทั่วๆ ไปของชาวอังกฤษที่ซึ่งการเดินทางของมาเยือนประเทศอังกฤษของเขาในครั้งนี้ทำให้เขาประทับใจเป็นอย่างมาก

The Death of Sardanapal

1827 ; Oil on canvas, 392 x 496 cm; Musee du Louvre, Paris

ดูเหมือนว่าในระหว่างปี 1827 ถึง 1832 Delacroix สร้างผลงานจิตรกรรมชิ้น Masterpieces ชิ้นขึ้นแล้วชิ้นเล่าอย่างต่อเนื่อง เขาย้อนกลับไปใช้เนื้อหาเรื่องราวจากวรรณกรรมโบราณ เช่น ในผลงาน “The Battle of Nancy และ The Battle of Poitiers(บัวติเยร์) ในขณะที่ผลงานชื่อ “Death of Sardanapalus” ก็ประสบความสำเร็จอย่างมากใน Salon ปี 1827 ซึ่งเป็นผลงานที่เขาได้แรงบันดาลใจมาจากกวีนิพนธ์ของ Lord Byron นอกจากนี้เขายังสร้างผลงาน Lithographs (ภาพพิมพ์หิน) ขึ้นมาอีก 17 ชิ้น ที่เป็นภาพประกอบวรรณกรรมซึ่ง “Faust” ที่แต่งโดย “Goethe” ในภาคภาษาฝรั่งเศส

การปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศสในปี 1830 เป็นแรงบันดาลใจให้เขาสร้างงานชิ้นหนึ่ง ที่ได้รับการชื่นชมเป็นอย่างมาก ชื่อภาพว่า “Liberty guiding the people” ซึ่งผลงานชิ้นนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของ Delacroix ที่เป็นผลงานในแนวทางการแสดงออกแบบ Romantic อย่างแท้จริง เพราะหลังจากนั้นเขาได้รับแรงบันดาลใจใหม่ จากการไปเยือน Morocco ในปี 1832 ที่ซึ่งโลกยุคโบราณความภาคภูมิใจและวัฒนธรรมอันพิสดาร กระตุ้นให้เขาเกิดแนวคิดใหม่ ดังที่เขาได้บันทึกไว้ว่า “I am quite overwhelmed by what I have seen” (นั่นถูกรอบงำจากสิ่งที่ฉันได้เห็น)

Liberty leading the People

Painted on 28 July 1830, to commemorate the July Revolution that had just brought Louis-Philippe to the French throne; Louvre.

Entry of the Crusaders into Constantinople on 12 April 1204
1840 ; Canvas, 411 x 497 cm (162 x 195 1/2 in); Musee du Louvre, Paris

ในปี 1833 Delacroix เขียนงานจิตรกรรมฝาผนังในห้องรับรองส่วนพระองค์ของราชวงศ์ Bourbon(บูร์บง) และเขาก็สร้างงานในรูปแบบนี้ต่ออีกหลายชิ้น รวมถึงภาพฝาผนังที่บานประตูของพิพิธภัณฑสถาน Louvre และที่พิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ที่ Versailles จนกระทั่งปี 1961 ผลงานจิตรกรรมตกแต่งในสถาปัตยกรรมที่เขาเริ่มทำอย่างต่อเนื่องในช่วงนี้ ทำให้เขาต้องยุ่งอยู่กับงานที่ต้องอยู่บนนั่งร้าน ในอิริยาบถที่ไม่สบายตัวเป็นเวลานานๆ ในอาคารที่อากาศไม่ค่อยจะดีนักทำให้สุขภาพของเขาทรุดโทรม และในวันที่ 13 สิงหาคม 1863 เขาก็เสียชีวิตลงที่กรุงปารีส ซึ่งที่พักของเขาถูกทำให้เป็นพิพิธภัณฑสถานในเวลาต่อมา เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้กับตัวเขาและผลงานทั้งหมดที่เขาได้สร้างขึ้นในชีวิตการเป็นจิตรกร

Constable, John

John Constable (1779-1837) เป็นจิตรกรชาวอังกฤษ ผู้มีผลงานโดดเด่นที่สุดคนหนึ่งในบรรดาจิตรกรภาพทิวทัศน์ชาวอังกฤษ

Brighton Beach

Victoria and Albert Museum, London

Constable มีพรสวรรค์ทางศิลปะที่แสดงออกให้เห็นตั้งแต่ยังเยาว์และเริ่มเขียนภาพทิวทัศน์เมือง Suffolk ที่เขาอาศัย เขาเริ่มทำงานในอาชีพจิตรกรตั้งแต่ปี 1799 เมื่อเขาเข้าเรียนที่ Royal Academy แต่เขาก็ยังไม่ได้รับการยอมรับในฐานะนักศิลปะจนกระทั่งปี 1829 อย่างไม่ค่อยสวยงามนักเพราะเขาได้รับการ Vote เพียงแค่เสียงเดียว โดยในปี 1816 บิดาของเขาถึงแก่กรรมและเขาได้รับมรดกจากบิดาทำให้การเงินของเขาอยู่ในสภาพที่ดีขึ้น และเขาก็ได้แต่งงานกับ Maria Bicknell หลังจากได้คบหากันเป็นเวลา 7 ปี ที่ซึ่งเขานั้นมีความคิดที่ขัดแย้งกับครอบครัวของเธออย่างรุนแรงมาโดยตลอด ในระหว่างปี 1820 เป็นต้นไป เขาเริ่มเป็นที่รู้จักจากการได้รางวัลชนะเลิศเหรียญทองจากผลงาน "The Hay Wain" (National Gallery, London 1821) ที่ Paris Salon 1824 ซึ่งผลงานของ Constable เป็นที่ชื่นชอบต่อ Delacroix เป็นอย่างมาก ซึ่งต่อมา Delacroix ก็ได้เดินทางมาเที่ยวชมงาน และความเคลื่อนไหวทางศิลปกรรมของประเทศอังกฤษ และประทับใจเป็นอย่างมาก ภรรยาของ Constable เสียชีวิตในปี 1828 ทำให้ช่วงเวลาที่เหลือใจชีวิตของเธอเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง

The Lock at Dedham ;1824

หลังจากที่เขาได้ใช้เวลาหลายปี ในการเรียนรู้การเขียนภาพจิตรกรรมทิวทัศน์ในแบบประเพณีนิยม และการแสดงออกแบบ “Gainsborough”⁵ Constable พัฒนาเทคนิคการสร้างสรรค์ ของเขาออกไปสู่ รูปแบบเฉพาะตัวที่มุ่งไปที่การแสดงภาพความงามของทิวทัศน์อย่างตรงไปตรงมาและมีความเหมือนจริง มากขึ้นโดยพยายามศึกษารูปแบบประเพณีที่เป็นมรดกทางการสร้างสรรค์ของ Ruisdael และ จิตรกรชาว Dutch ในศตวรรษที่ 17 ในขณะที่เดียวกันก็มีการปรับแต่งให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของเขาขึ้น เหมือนดังเช่น ที่กวีร่วมสมัยของเขา William Wordsworth ได้ปฏิเสธสิ่งที่เขาเรียกว่า “Poetic diction” (การเลือกใช้คำ อย่างกวี) ที่กวีในสมัยก่อนหน้าได้ใช้ต่อกันมา เช่นเดียวกัน Constable ก็หันหลังให้กับธรรมเนียมในการ เขียนภาพทิวทัศน์ ของจิตรกรในศตวรรษที่ 18 ที่เขาได้วิจารณ์ไว้ว่า “เป็นการวิ่งตามหลังภาพและบอก ความจริงเป็นอันดับที่ 2” ซึ่ง Constable คิดว่า “ไม่มีวัน 2 วันที่เหมือนกัน แม้กระทั่ง 2 ชั่วโมง หรือไปไม้ 2 ใบจากต้นไม้ต้นเดียวกันก็ไม่มีวันเหมือนกันนับตั้งแต่วันที่โลกใบนี้อุบัติขึ้นเลยทีเดียว” แล้วก็มีหนทางใหม่

⁵ **Thomas Gainsborough** (christened [14 May 1727](#) ,[Sudbury, Suffolk, England](#). – [2 August 1788](#)) จิตรกร Portrait และ Landscape ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในประเทศอังกฤษ ในศตวรรษที่ 18 มีแนวทางการแสดงออกแบบประเพณีนิยม

ในการแสดงออกในงานจิตรกรรม ซึ่งมีบรรยากาศที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของแสงในพื้นที่โล่งแจ้ง หรือ ความเคลื่อนไหวของเมฆที่ลอยข้ามขอบฟ้าไป ซึ่งปรากฏการณ์ทั้งหมดนี้ ให้ความสำคัญที่เด่นชัดใจจดใจจ่อและเต็มไปด้วยความรักต่อผืนแผ่นดินของเขา “เสียงของน้ำไหลออกมาจากเขื่อน ต้นวิลโลว์ ไม้กระดาน เสาไม้เก่าๆ และกองอิฐ ฉันรักสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้สร้างฉันให้เป็น จิตรกร”

The Leaping Horse

1825 ; sketch; Victoria and Albert Museum, London

เขาไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ และงานชิ้นที่ดีที่สุดของเขาก็คือภาพทิวทัศน์ของเมืองที่เขาคุ้นเคยและรักเป็นที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Suffolk และ Hampstead ที่ซึ่งเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่ปี 1812 เขาถ่ายทอดความเปลี่ยนแปลงของแสงและลมฟ้าอากาศ เลิกให้ความสนใจกับการเก็บรายละเอียดผลงานอย่างประณีตบรรจงตามประเพณีนิยม พยายามจับบรรยากาศของแสงอาทิตย์ด้วยสีขาวยและเหลืองที่บริสุทธิ์ หรือการพัดของลมพายุด้วยสีแปร่งอันรวดเร็ว Henry Fuselli ศิลปินร่วมสมัยเดียวกับเขาชื่นชมผลงานที่เต็มไปด้วยความรู้สึกของความสดของธรรมชาติที่ Constable ได้พัฒนาการแสดงออกไปเป็นอย่างมาก หรือ C.R. Leslie บันทึกไว้ว่า “ฉันชอบ landscape ของ Constable ที่เขาเขียนภาพด้วยสีล้วนที่ละเอียดอ่อน แสงในภาพของเขาก็มักจะอยู่ในที่ๆเหมาะสมอยู่เสมอ เมื่อดูผลงานของเขาแล้ว ทำให้ฉันต้องมองหาเสื้อและร่มของฉันทุกทีไป”

Chain Pier, Brighton

1827 ; Oil on canvas, 127 x 183 cm.

Constable ลงมือเขียนงานจิตรกรรมของเขากลางแจ้งเสมอ ตั้งแต่เริ่มร่างภาพและลงสีภาพร่างอย่างคร่าวๆ แต่เขานำผลงานมาเก็บรายละเอียดใน Studio และสำหรับผลงานชิ้นนี้ ทำทนายที่สุดของเขาที่เขาตั้งชื่อว่า “Six – Footer” เขาใช้เทคนิคในการเขียนงานชิ้นนี้ที่ต่างออกไปจากที่เคยทำมาโดยการลงสีภาพร่างอย่างคร่าวๆ และปล่อยให้แห้งโดยไม่มีการเก็บรายละเอียด ซึ่งเทคนิคแบบนี้เป็นแนวโน้มของการเขียนภาพจิตรกรรม ในศตวรรษที่ 20 ที่ชื่นชมในผลงานที่ลึกลับที่ชั้นตอนนี้ มากกว่าผลงานชิ้นที่เสร็จสมบูรณ์เสียอีก เพราะอิสระและความสดของฝีแปรงที่ยังคงปรากฏให้เห็น (The full-size sketch for “The Hay Wain” is in the V&A London, เป็นที่สะสมผลงานชิ้นที่ดีที่สุด ของ Constable)

ในประเทศอังกฤษ Constable ไม่เคยได้รับความนิยมอย่างชัดเจน และจิตรกรรุ่นต่อมา (รวมทั้งลูกชายของเขา Lionel (1825-87) ก็หันไปให้ความสนใจกับรูปแบบพื้นฐานประเพณีนิยมมากกว่าการเขียนแบบให้รายละเอียดหยาบๆ (direct sketch) แต่ในฝรั่งเศสผลงานของ Constable เป็นอิทธิพลหลักในกลุ่มจิตรกร Romanticism เช่น Delacroix หรือจิตรกรกลุ่ม Barbizon (บารบีซง) และ Impressionists ในที่สุด

Turner, Joseph Mallord William

Joseph Mallord William Turner (1775-1851) หนึ่งในจิตรกรภาพทิวทัศน์ที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งผลงานได้รับการจัดแสดงตั้งแต่เขายังเป็นเด็กหนุ่ม ซึ่งตลอดชีวิตของเขาอุทิศให้กับการสร้างงานศิลปะ ที่ซึ่งได้รับการตอบรับอย่างดี ตลอดชีวิตการเป็นจิตรกร ซึ่งแตกต่างจากจิตรกรหลาย ๆ คนในสมัยเดียวกัน

Turner เกิดที่ลอนดอนในวันที่ 23 เมษายน 1775 บิดาเป็นช่างตัดผมส่วนมารดาถึงแก่กรรมตั้งแต่เขายังเด็กมาก ซึ่งเขาได้เข้าเรียนในโรงเรียนน้อยมาก แต่พ่อของเขาสอนให้เขาอ่านหนังสือ แต่นี่กลับเป็นโอกาสให้เขาได้มีเวลาศึกษาและฝึกฝนทักษะทางจิตรกรรมมาก เมื่อเขาอายุได้ 13 ปี เขาทำงาน Drawing ที่บ้านและแสดงไว้ที่ร้านตัดผมของพ่อของเขาเพื่อขายผลงาน

เมื่อ Turner อายุได้เพียง 15 ปี เขาก็ได้เกียรติให้นำผลงานเข้าร่วมแสดงที่ Royal Academy และพออายุได้ 18 ปี เขาก็มี Studio เป็นของตนเอง ซึ่งทำให้ได้รับการยอมรับในวงการจิตรกรรมอย่างรวดเร็ว และได้รับคัดเลือกเข้าร่วมใน Royal Academy จนกระทั่งปี 1802 เมื่อเขามีอายุได้ 27 ปี เขาก็ได้เป็นสมาชิก Royal Academy อย่างเต็มตัว จากนั้นเขาก็เริ่มเดินทางท่องเที่ยวไปในหลายประเทศในยุโรป

Dido building Carthage; or the Rise of the Carthaginian Empire
1815; Oil on canvas, 155.5 x 232 cm; National Gallery, London

เมือง Venice เป็นแรงบันดาลใจในผลงานชิ้นที่ดีที่สุดของเขาหลายชิ้น เมื่อใดก็ตามที่เขามีโอกาสได้มาเยือนเมืองนี้ เขาจะใช้เวลาสังเกตทะเลและท้องฟ้า ในลักษณะอากาศที่แตกต่างกันออกไป แม้ว่าเขาจะถูกฝึกสอนในเชิงช่างเขียนเป็นเวลาแรมปี แต่เขาก็พยายามพัฒนาผลงานจิตรกรรมด้วยเทคนิคส่วนตัว แทนที่จะบันทึกสิ่งที่เขาเห็นในผลงานจิตรกรรมเพียงอย่างเดียว Turner กลับแปลภาพที่เห็นเป็นการแสดงออกของแสงที่เต็มไปด้วยความรู้สึก Romantic

The Grand Canal, Venice 1835

Oil on canvas, 91.4 x 122.2 cm;

The Metropolitan Museum of Art, New York

เมื่อเขาเติบโตและมีวัยที่สูงขึ้นเขากลับกลายเป็นคนแปลกๆ นอกจากพ่อของเขาที่เขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยร่วม 30 ปีแล้วเขาก็ไม่มีเพื่อนสนิทเลย และก็ไม่เคยอนุญาตให้ใครเข้ามาดูเวลาเขียนภาพ เขาเลิกเข้าประชุมพบปะกับคนอื่นๆ ใน Royal Academy ไม่มีใครพบเห็นเขานานนับเกือบเดือนที่บ้านของเขา ซึ่งในเวลานั้นเขาได้ออกเดินทางท่องเที่ยวอีกครั้งและเดินทางโดยลำพัง แม้ว่ายังคงส่งผลงานเข้าร่วมแสดงศิลปกรรม แต่เขาก็ปฏิเสธทุกครั้งที่จะขายภาพเขียน เหมือนทุกครั้งที่ถูกอ้อนวอนให้ขายผลงาน เขามักจะขอพิจารณาและพลัดเวลาออกไปอีกเป็นวันรุ่งขึ้น

Rain, Steam and Speed

1844; Oil on canvas, 90.8 x 121.9 cm; National Gallery, London

ในปี 1850 เขาจัดแสดงผลงานของเขาเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นก็หายตัวไป คนดูแลบ้านของเขาตามหาเขาอยู่ หลายเดือนจนในที่สุดก็มาพบเขาที่บ้านในเมือง Chelsea ซึ่งตอนนั้นเขาล้มป่วยมาเป็นเวลานานแล้ว และก็เสียชีวิตในวันต่อมา 19 ธันวาคม 1851

Snowstorm

1842; Oil on canvas, 91.5 x 122 cm ; National Gallery, London

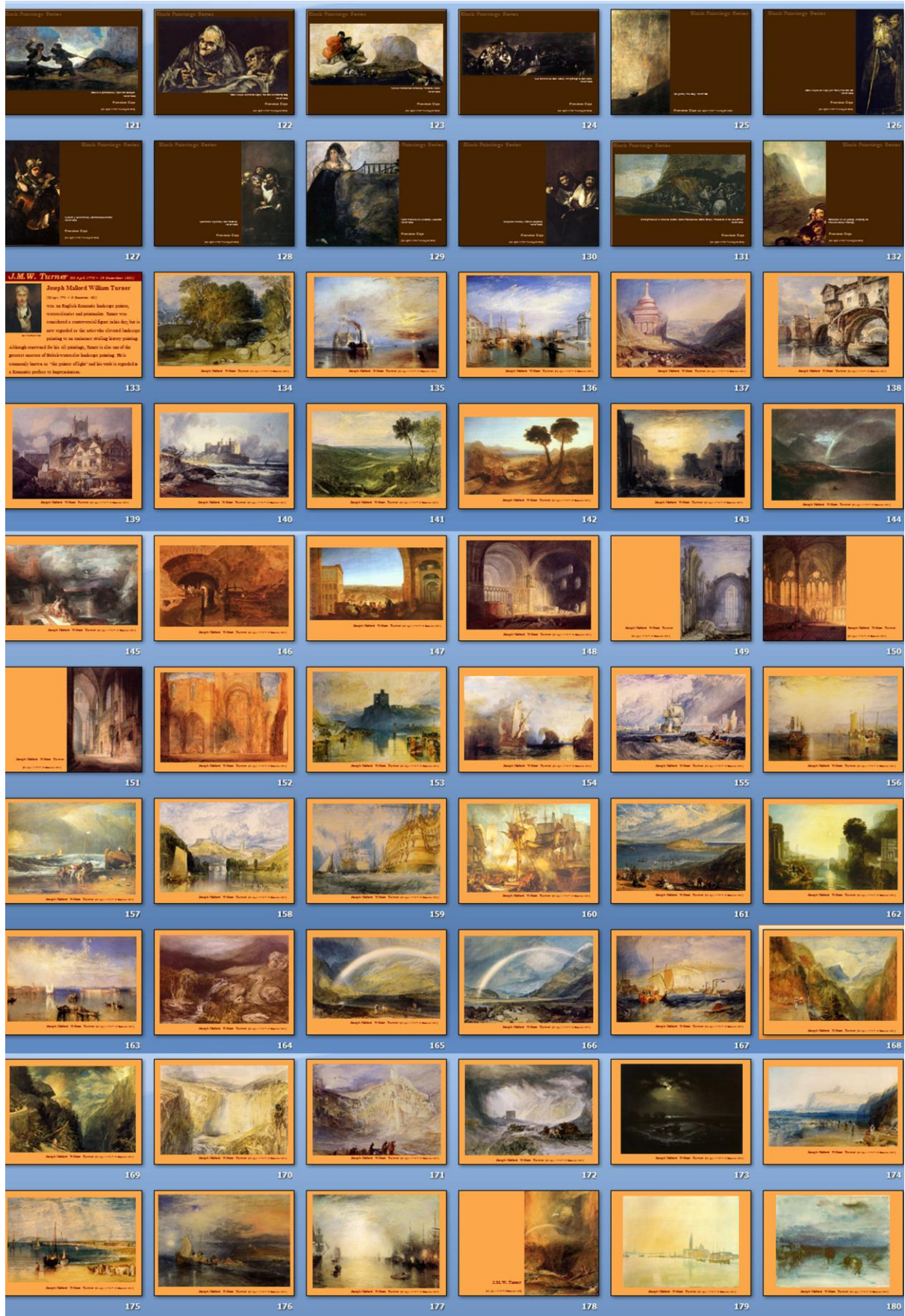
Turner หันหลังในขนาดอันยิ่งใหญ่ที่เขาหวังไว้ว่าจะช่วยสนับสนุนสิ่งที่เขาเรียกว่า “ศิลปินที่เสื่อมถอย” เขาเขียนพินัยกรรมยกผลงานสะสมของเขาให้เป็นสมบัติของประเทศอังกฤษ และให้ฝังร่างของเขาไว้ที่วิหาร St. Paul.

แม้ว่า Turner จะเป็นที่ยอมรับกันมากในงานจิตรกรรมสีน้ำมัน แต่เขาก็ยังถูกยกย่องให้เป็นผู้ริเริ่มการเขียนภาพจิตรกรรมทิวทัศน์ด้วยสีน้ำ ของประเทศอังกฤษด้วย ส่วนหนึ่งของผลงานที่เป็นที่นิยมกล่าวอ้างถึงคือ “Calais Pier”, “Dido Building Carthage”, “Rain”, “Steam and Speed”, “Burial at Sea”, and “The Grand Cannel, Venice”

ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Romanticism Movement ได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/5.romanticism_19th_century_age_of_enlightenment.?mode=window&viewMode=doublePage

Realism Movement⁶

ผลจากการปฏิวัติการเมือง การปกครอง ในศตวรรษที่ 19 และการได้มาของสิทธิเสรีภาพในฝ่ายประชาชน ยังผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงการศิลปกรรม ดังที่เห็นไปแล้วใน คลื่นลูกที่ 1 (Neoclassicism) และ คลื่นลูกที่ 2 (Romanticism) แต่ความเปลี่ยนแปลง มิได้หยุดอยู่เพียงเท่านั้น คุณูปการที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้เพื่อเสรีภาพทางความคิด ยังผลให้เกิดความแตกต่างที่หลากหลายในหลายๆวงการ และหยั่งรากลึกกลงไปในระบบความคิดของชาวตะวันตกจนกระทั่งสมัยปัจจุบัน

ในวงการศิลปกรรมก็เช่นกัน เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ตะวันตกที่เนื้อหาชีวิตธรรมดาๆ ของชาวบ้านสามัญ (เกษตรกร ซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของสังคม) ถูกหยิบยกขึ้นมาให้ความสำคัญ เป็นเนื้อหาหลัก (Subject matter) ในการเขียนภาพ แทนที่จะเป็นภาพเกี่ยวกับการสรรเสริญพระเจ้า หรือคริสต์ศาสนา กษัตริย์ ฯลฯ อย่างในสมัยก่อนๆ กับคำประกาศที่ออกจะเย้ยหยันประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาว่า “ความงามมีอยู่ในทุกที่ มิได้มีอยู่แต่เพียงในภาพเหมือนกษัตริย์ หรือ พระราชวังเท่านั้น”

และพวกเขาก็ประกาศลัทธินี้ขึ้นในนาม Realism* โดยมีห้องปฏิบัติงานหลักๆอยู่ที่หมู่บ้าน Barbizon school (บาร์บิซง) แห่ง Château de Fontainebleau (ป่าฟองแตงโบล) และที่สำคัญเป็นรากฐานอันสำคัญสู่การพลิกโฉมหน้าครั้งใหญ่ของวงการจิตรกรรมตะวันตกในสมัยต่อมา ภายใต้การผสมผสานผลกระทบจากพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ นวัตกรรม ฯลฯ ในนามว่า The Impressionism

ศิลปินหลักๆที่ขับเคลื่อนกลุ่มความเคลื่อนไหวนี้ประกอบด้วยรายชื่อดังนี้

- Jean FRANÇOIS Millet
- Gustave Courbet
- Honore Daumier
- Jean-Baptiste-Camille Corot

ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Realism Movement ได้ที่

http://issuu.com/wutt/docs/6.realism__2nd_half_19th_century_age_of_enlighten?mode=window&viewMode=doublePage

⁶ (“Realism” คำนี้จะต้องใช้ตัวสะกด R ที่เป็นตัวพิมพ์ใหญ่เท่านั้น เป็นการเฉพาะเจาะจงไปที่ Movement ทางศิลปกรรมที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 ส่วน realistic สามารถกล่าวถึงผลงานที่มีแนวโน้มเขียนแบบธรรมชาติแบบเหมือนจริงได้โดยทั่วไป)

<p>Renaissance 15th Century</p> <p>Rebirth</p> <p>In the 15th and 16th centuries, renaissance art was born in several European countries. Italian renaissance art was the first to be fully developed. The Italian renaissance artists were the first to use the term "Renaissance". The word "Renaissance" comes from the French word "renaître", which means "to be born again". The Italian renaissance artists were the first to use the term "Renaissance". The word "Renaissance" comes from the French word "renaître", which means "to be born again".</p>	<p>Renaissance Artists</p> <p>Main Presentation</p> <ul style="list-style-type: none"> • Jean-François Millet • Gustave Courbet • Honoré Daubigny • Jean-Baptiste Camille Corot 	<p>Jean-François Millet</p> <p>1827-1890. French painter and one of the founders of the Barbizon school. He is known for his scenes of peasant farmers, he can be considered as one of the most important and realistic "Impressionists".</p>			
1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36
37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54
55	56	57	58	59	60

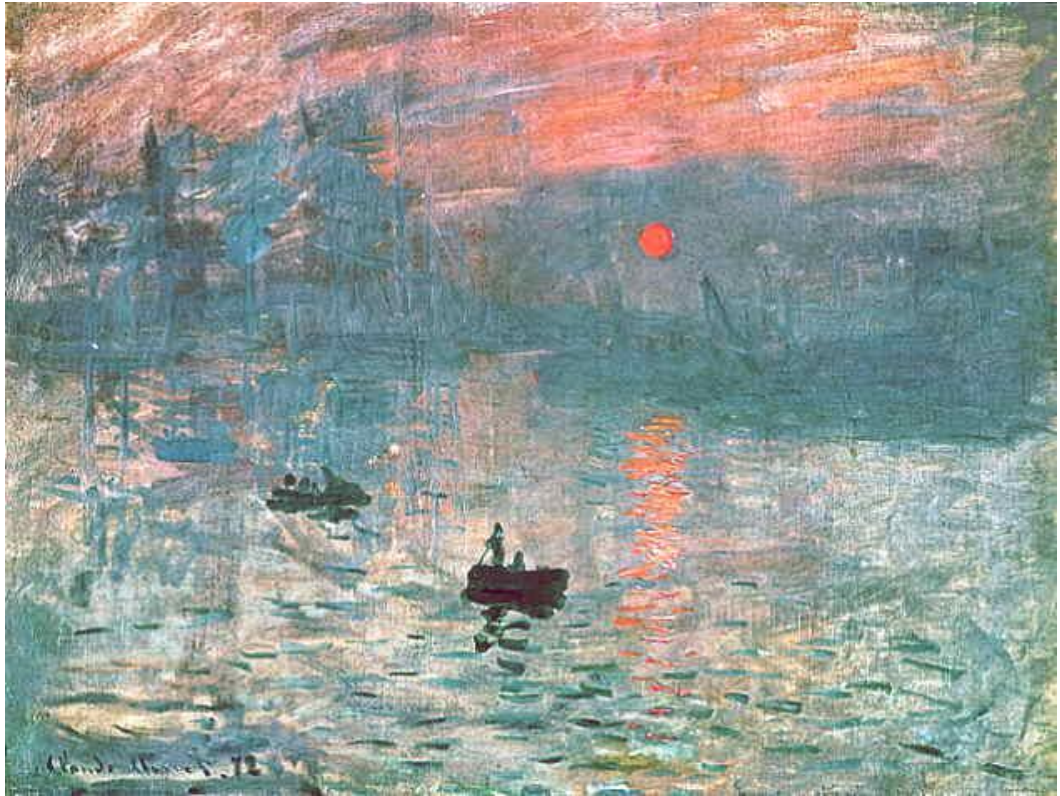

Impressionism and Neoimpressionism

ผลงานจิตรกรรมรูปแบบ Impressionist เป็นการแสดงออก ถึงความมุ่งมั่นที่จะแสดงความประทับใจ ในภาพทิวทัศน์ หรือวัตถุใด ๆ โดยการใช้สีชั้นปฐมภูมิที่ไม่มีการผสมกันด้วยวิธีการแต้มเป็นจุดเล็ก ๆ ลงไปบนผืนผ้าใบ เพื่อแสดงความเป็นจริงของการสะท้อนของแสงสีในธรรมชาติ

กลุ่มความเคลื่อนไหวของศิลปะแบบ Impressionism (Impressionnisme) มีพัฒนาการหลัก ๆ อยู่ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวที่มีความสำคัญที่สุดในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนกระทั่งต้นศตวรรษที่ 20 โดยเริ่มต้นจากงานจิตรกรรมและพัฒนากลุ่มงานดนตรีในเวลาต่อมา อาจกล่าวได้ว่าผลงานจิตรกรรมรูปแบบ Impressionist นี้เป็นผลงานที่สร้างขึ้นระหว่างปี 1867 ถึง 1886 โดยศิลปินกลุ่มหนึ่งที่มีแนวคิดและเทคนิคในการสร้างผลงานร่วมกันในช่วงเวลานั้น ภาพลักษณะที่สะดุดตามากที่สุดของผลงานจิตรกรรมกลุ่มนี้คือความมุ่งมั่นที่จะบันทึกภาพความจริงของวัตถุที่มองเห็นอย่างแม่นยำต่อของสภาวะของแสงและสีแต่ละช่วงเวลาที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยกลุ่ม Impressionism นี้ประกอบไปด้วยจิตรกรหลัก คือ Claude Monet(โคลด โมเนต์) , Pierre Auguste Renoir(ปีแยร์ โอกุส เรอโนว), Camille Pissarro(กามีเย่ ปีซาโร), Alfred Sisley(อัลเฟรด ซิสเลย์), Berthe Morisot(แบร์ธ มารีโซ), Armand Guillaumin(อามง กีโยแมง) และ Frédéric Bazille(เฟเดริก บาซีเย) ผู้ซึ่งทำงานด้วยกันส่งอิทธิพลให้แก่กันและกัน และแสดงผลงานด้วยกัน นอกจากนี้ก็ยังมี Edgar Degas(เอดการ์ เดอกาส) และ Paul Cézanne (ปอล เซซาน) ที่ซึ่งสร้างงานจิตรกรรมในแนวทางเดียวกันนี้ ในช่วงเวลาต้น ๆ ของทศวรรษ 1870 โดยมี Édouard Manet(เอดูวาร์ด มาเนต์)จิตรกรผู้มีแนวคิดในการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่ม Impressionism ขึ้นในราวปี 1873 โดยผลงานในช่วงทศวรรษที่ 1860 ของเขาให้อิทธิพลต่อ Monet และจิตรกรคนอื่น ๆ อย่างมาก

คำว่า “ Impressioniste” ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกบนหนังสือพิมพ์ Charivari(ชาวีวารี) ในวันที่ 25 เมษายน 1874 โดย Louis Leroy(หลุยส์ เลอรัว) หลังจากที่เขาได้เห็นผลงานของ Monet ที่ชื่อว่า “Impressions” ที่ซึ่งคำ ๆ นี้มีความมุ่งหมายที่จะใช้เรียกการอุบัติขึ้นของกลุ่ม Impressionistes ที่ได้ร่วมแสดงผลงานของพวกเขา ในงานแสดงผลงานภาพถ่ายของเมือง Nadar (เนดาร์) ที่จัดขึ้นที่ Salon โดยกลุ่มศิลปินที่เรียกตัวเองว่า กลุ่มนิรนาม “Anonymous society of painters, sculptors and graveurs; in Franch “Société anonyme des peintres, sculpteurs et graveurs”(โซเวอเต อโนนิม เด แปงทร์ สคูลเตอ์ เอ กราเวอ์) ที่ซึ่งการแสดงผลงานจิตรกรรมในครั้งนั้นประกอบด้วยผลงานของ Pissarro, Monet, Sisley, Degas, Renoir, Cezanne, Guillaumin และ Berthe Morisot

"Impression: soleil levant"

Claude Monet

การก่อเกิดขึ้นของกลุ่ม Impressionism

กลุ่มผู้ก่อตั้งจิตรกรรมแบบ Impressionism มีความพยายามที่จะทำลายกฎระเบียบเดิม ๆ ที่เคยปฏิบัติกันมาในการสร้างผลงานจิตรกรรม รวมถึงทฤษฎีสีที่จิตรกรพยายามใช้สีที่บริสุทธิ์แต่งลงบนภาพแทนที่จะผสมสีในจานสี

ซึ่งเทคนิคแบบนี้ได้รับการยอมรับกันในกลุ่มจิตรกรเพียง 2-3 คนในกลุ่มนี้และเป็นระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น เพราะในความเป็นจริงแล้วจิตรกร Impressionism ได้แสดงออก และให้ความสำคัญในด้านจิตรวิทยาณที่มันคงมากกว่าด้านเทคนิคมาก ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ศิลปินด้านอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากด้านจิตรกรรมก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นศิลปิน Impressionism เช่นกัน จิตรกรในกลุ่มนี้หลายคนหันหลังให้กับทฤษฎีสีตามเปลี่ยนแปลงของแสงและสีในธรรมชาติที่ถูกค้นพบโดย Chevreul (เชอเวรอล) ในปี 1823

การแสดงออกอย่างอิสระหรือ จิตรกรกลางแจ้ง ("en plein air Peintres") อาจจะเหมาะสมกว่าที่จะใช้เรียกกลุ่มศิลปินที่สืบสานแนวความคิดแบบประเพณีนิยมของ Delacroix ที่ให้แนวคิดไว้ว่าการเขียนเส้นและสีคือความบริบูรณ์ (the Drawing and colors were a whole) และจิตรกรรมทิวทัศน์ชาวอังกฤษ

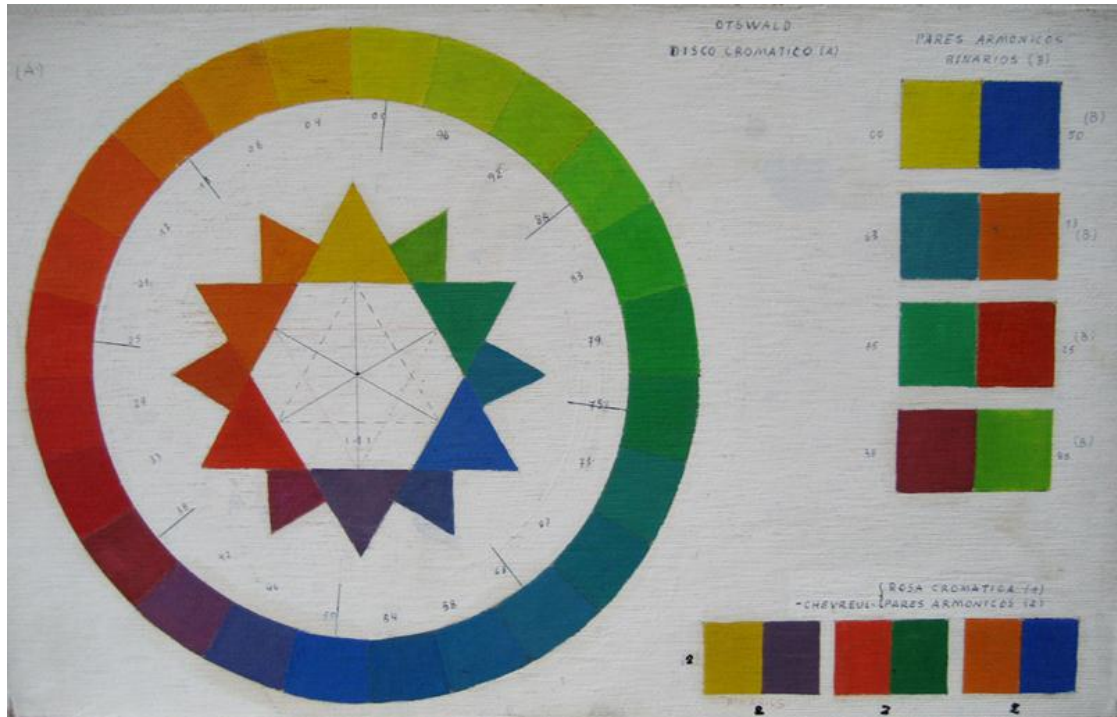
Constable, Bonington โดยเฉพาะอย่างยิ่ง William Turner ที่กล่าวไว้ว่ากฎข้อที่ 1 ของงานจิตรกรรมคือ

การเฝ้าสังเกตธรรมชาติ ที่ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ได้ถูกนำไปใช้ในการสร้างงานจิตรกรรมทิวทัศน์ในกลุ่มจิตรกรแห่งหมู่บ้าน Barbizon(บาร์บิซง) และจิตรกรแห่งป่า Fontainebleau(ฟงแตนโบล)

Eugène Boudin(เออแฌ บูดัง), Stanislas Lépine (สแตนนิสลาส เลปิน) และ จิตรกรชาวดัช Jongking(จอง กิง) เป็นกลุ่มแรก ๆ ที่เริ่มขับเคลื่อนแนวคิด Impressionism ในปี 1858 Boudin ได้พบกับ Claude Monet ที่ Honfleur(องเฟลอร์) ซึ่งขณะนั้น Monet อายุได้เพียง 15 ปี เขานำ Monet ไปที่ชายหาดแล้วสอนเขาให้ใช้สีในการแสดงออกถึงสิ่งที่เขาสังเกตเห็นในการเปลี่ยนแปลงของแสงบนปากแม่น้ำ "Seine"(แซน) ในระหว่างนั้น Boudin ยังคงทำงานเป็นจิตรกรของ "Pardon de Sainte Anne-La-Palud"(ปาร์ตง เดอ แซงต์-อาน-ลา-ปาลูด์) แต่อยู่ระหว่างการถูกมอบหมายให้ประจำอยู่ทางชายฝั่ง Normandy(นอร์ม็องดี) เพื่อเขียนภาพชายหาดที่ Trouville(ทรูวิล) และ Le Havre(เลอ ฮาฟร) ที่ Côte de Grace(โกต เดอ กราซ) ในฟาร์ม Saint-Simeon(แซงต์ ซีเมอง) เขาได้พบกับจิตรกรมากมายรวมถึง Courbet, Bazille, Manet, Sisley ที่ซึ่ง 3 คนหลังนั้นได้กลับมาร่วมงานกันอีกครั้งที่สตูดิโออิสระชื่อ Gleyre(เกลแยร์) ในปารีส และในปี 1863 พวกเขาก็ได้ Auguste Renoir จิตรกรเขียนภาพบนเครื่องเคลือบดินเผามาร่วมกลุ่มด้วย ในขณะเดียวกันนั้นกลุ่มจิตรกรอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องการก้าวข้ามข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เคยมีมาก็เข้ามาที่สถาบัน "Ecole des Beaux-Arts" และสร้างงาน "quai des Orfèvres"(เก เดส์ ออร์ฟเวอร) ในสถาบันของ Swiss Academy โดยจิตรกรกลุ่มนี้ประกอบด้วยจิตรกรอาวุโสจาก Danish West Indies ชื่อ Camille Pissarro ร่วมกับจิตรกรอีก 2 คน คือ Paul Cezanne และ Armand Guillaumin

มูลเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดศิลปะคตินิยม Impressionism พอสรุปได้ดังนี้

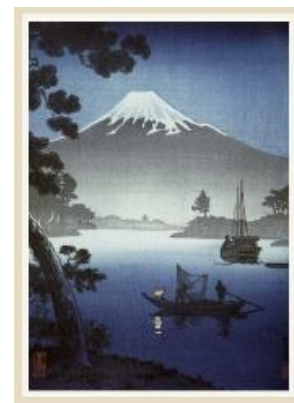
1. เป็นไปตามกฎวิวัฒนาการของธรรมชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามครรลองของชีวิต สภาพหนึ่งสู่สภาพหนึ่ง ไม่สามารถหยุดอยู่กับที่ และความคิดร่วมสมัยย่อมเปื้อน่ายในสิ่งซ้ำซากจำเจ มีกฎเกณฑ์ยุ่งยาก ไม่มีอิสระภาพ ไม่มีการท้าทายสติปัญญา คตินิยมศิลปะแบบเก่า ๆ อาทิ เช่น Neo classicism, Romanticism และ Realism ซึ่งเกิดขึ้นและหมดความนิยมลง ล้วนเป็นบทพิสูจน์อันดีสำหรับกฎวิวัฒนาการ อนึ่ง สภาพของสังคม เศรษฐกิจ และปรัชญาของชีวิตได้แปรเปลี่ยนไป คำว่า อิสระภาพ เสรีภาพ และภราดรภาพ เป็นหลักทั่วไปในการแสวงหาทางออกใหม่ ลัทธิปัจเจกชนได้รับการนับถือ ทางด้านเศรษฐกิจเป็นไปตามแนวเสรีนิยม ศิลปินต้องดำรงชีพอยู่ด้วยตนเองไม่มีข้อผูกพันหรือรับคำสั่งในการทำงานดังแต่ก่อน

ตัวอย่างภาพวงจรัสสีแบบเชอเวรอล (Chevereul) “Chevreuil Color”

2. ความก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ รุดไปอย่างรวดเร็วมาก โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์มีการค้นคว้าทฤษฎีแม่สีแสงอาทิตย์เพิ่มเติม และนักวิทยาศาสตร์ชื่อ เชอเวรอล (Chevereul) ได้เขียนตำราเกี่ยวกับทฤษฎีสี เป็นมูลเหตุจูงใจให้ศิลปินเห็นทางใหม่ในการแสดงออก ประกอบกับได้มีการประดิษฐ์กล้องถ่ายภาพ ทำให้การเขียนภาพเหมือนจริงลดความนิยมลงไป เพราะสิ่งประดิษฐ์ใหม่นี้ให้ผลผลิตที่เหมือนจริงและรวดเร็วกว่า

3. การคมนาคมโดยทั่วไปได้รับการพัฒนาให้รวดเร็วขึ้น ความเคลื่อนไหวถ่ายเททางศิลปวัฒนธรรมของชาติต่างเป็นไปโดยสะดวก ทำให้ศิลปินมีทรรศนะกว้างขวาง มีความเข้าใจต่อโลกภายนอกมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1867 มีการแสดงนิทรรศการศิลปกรรมของญี่ปุ่นขึ้นในปารีส ซึ่งก่อให้เกิดแรงดลใจต่อศิลปินหนุ่มสาวหันก้าวหน้าในยุคนั้นอย่างมาก เป็นต้น

4. มีการพัฒนาสืบทอดความคิดของศิลปินรุ่นก่อนหน้านี้ ได้แก่ พวก Realism ซึ่งนิยมสร้างงานจากความจริงที่สามารถมองเห็นได้ และพวกจิตรกรกลุ่มธรรมเนียม โดยเฉพาะพวกกลุ่มBarbizon ซึ่งรวมกันไปอยู่ที่หมู่บ้านBarbizon ใกล้ป่าFontainebleau อยู่ห่างจากปารีสเท่าใดนัก กลุ่มนี้จะยึดถือเอาธรรมชาติ อันได้แก่ ชวนเขาลำเนาไพร เป็นสิ่งที่มีความงามอันบริสุทธิ์และมีคุณค่าสูงสุดพวกเขาจะออกไปวาดภาพ ณ สถานที่ที่ต้องการ ไม่มีหวังเงินตนการอยู่ในห้องตั้งแต่ก่อน นอกจากนี้ยังได้รับแรงดลใจจากจิตรกรอังกฤษสองคน คือ John Constable และWilliams Turner ซึ่งมีแนวการสร้างงานคล้ายกับกลุ่ม Barbizon

A Thicket of Deer at the Stream of Plaisir-Fontaine 1866

Oil on canvas;174 x 209 cm

Musee d'Orsay, Paris

Gustav Courbe

Le ``Salon des Refusés"(ซาลอง เดส์ เรอฟูเซส์)

ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับความประทับใจอย่างสูงจากการเข้าชมผลงานของ Edouard Manet และเกิดปฏิกิริยาต่อต้านและตั้งคำถามอย่างรุนแรงเมื่อเขาพบว่าผลงานของเขาได้เคยถูกปฏิเสธจาก Salon ในปี 1863 ในกรณีนี้ทำให้เกิดความขุ่นเคืองที่ความเข้มข้นขึ้นมากในหมู่ประชาชนที่นิยมชมชอบเรื่องศิลปกรรมจนทำให้กษัตริย์ Napoleon ที่สามอนุญาตให้เปิดงานแสดงผลงานจิตรกรรม ``Salon des Refusés" (การปฏิเสธจาก Salon) ที่ซึ่ง Manet, Pissarro, Jongkind, Cals(กัลส์), Chintreuil(แซ็งเทรอย), Fantin-Latour(ฟองแตง-ลาตูร์) และจิตรกรอีกหลายคนร่วมแสดงในครั้งนี้ ผลงานชื่อ "Le Déjeuner sur l'herbe"(เลอเดฌเนอร์ซูร์ แลร์บ) ของ Manet กระตุ้นความสนใจในบรรดาจิตรกรหนุ่ม ๆ หลายคนที่ตั้งใจเห็นสิ่งที่ตรงกันหลาย ๆ แง่มุมในทางที่พวกเขากำลังค้นหาในผลงานชิ้นนี้ของ Monet หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มมีการนัดพบกันที่ "Café Guerbois"(กาเฟ เกอรวัวส์) เลขที่ 9 ถนน avenue de clichy(อาเวอญู เดอ กลีชี) และได้สร้าง l'ecole des Batignolles(เลก็อล เดส์ บาติญอลส์)ขึ้น

“Le Déjeuner sur l'herbe” Edouard Manet

ในปี 1866 Salon ได้คัดเลือกผลงานของพวกเขาบางคนเข้าร่วมแสดงอันประกอบด้วยผลงานของ Degas, Bazille, Morisot, Sisley, Monet ที่ซึ่ง Monet แสดงผลงานภาพเหมือน ชื่อ “Camille” และ Pissarro กับผลงานชื่อ “les Bords de la Marne en hiver” (เลส บอร์ดส์ เดอ ลา มาร์น อ็อง นิแวย์) ในขณะที่ Manet, Cezanne, Renoir นั้นถูกปฏิเสธ ที่ซึ่งจากกรณีนี้ Emile Zola (เอมิล โซลา) ได้เขียนบทความ l'Evenement (เลแวนม็องต์) ที่ซึ่งทำให้เขาเป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนหน้าใหม่ที่มีแนวคิดปฏิวัติ โดยให้ความสำคัญกับแนวความคิดที่แสดงออกในผลงานศิลปะมากกว่าจมอยู่กับจิตรกรรมประเพณีนิยม ที่ซึ่งมีลักษณะพิเศษอยู่ที่เรื่องสีและความเหมือนของแสง แต่ทว่าในขณะนั้น Morisot ยังคงเชื่อในแนวทางของ Manet ส่วน Degas นั้นยังแสดงออกถึงความชื่นชมระหว่างรูปแบบผลงานของ Ingres ผสมกับจิตรกรรม Renaissance ของ Italy ส่วน Cézanne ก็มุ่งมั่นที่จะแสดงออกในแบบที่เขาเรียกว่า “Faire du Poussin sur nature” (แฟร์ ดู ปูแซ็ง ชูร์ นาตูร์) ในขณะที่ Monet กับผลงาน “au Havre” (โอ ฮาฟร) และ “les Femmes au Jardin” (เลส ฟามส์ โอ มาร์แต็ง) (1866, Louvre, salles du jeu de paume (ชาลส์ ดู เมอ เดอ ไปม) ที่การแสดงผลในงานชิ้นนี้ของเขายังห่างไกลกับความกล้าในการประกาศแนวทางการแสดงผลออกของเขาในอนาคต

สงครามในปี 1870

สงครามในปี 1870 ทำให้กลุ่มจิตรกรเหล่านี้ต้องแยกจากกันไป Frederic Bazille เสียชีวิตที่ Beaune-la Rolande ส่วน Renoir ต้องเร่ร่อนในขณะที่ Degas ไปทำงานช่วยเหลือสังคม Cézanne หลบไปอยู่ในชนบท และ Pissarro, Monet และ Sisley ย้ายไปอยู่ที่ London ที่ซึ่งพวกเขาได้พบกับ Paul Durand Ruel (ปอล ดูรองด์ รูแอล) ซึ่งการมาอยู่ที่ London ของพวกเขาในครั้งนี้ถือเป็นการพัฒนากลุ่ม Impressionism โดย 2 เหตุผลหลักคือ พวกเขาซึ่งเป็นกลุ่มศิลปินหนุ่มได้พบกับนายหน้าขายผลงานคนแรกของพวกเขา และอีกเหตุผลหนึ่งคือพวกเขาได้มีโอกาสศึกษาผลงานจิตรกรรมของ Turner ที่ซึ่งผลการวิเคราะห์เรื่องแสงในงานจิตรกรรมของ Turner ส่งอิทธิพลให้กับพวกเขา

เมื่อกลับมาที่ปารีส จิตรกรเหล่านี้ส่วนใหญ่เดินทางไปทำงานที่ Argenteuil (อาร์ฌองเตย) มี Monet กับ Renoir ที่เมือง Chatou (ชาตู) มี Renoir ที่เมือง Marly (มาร์ลี) มี Sisley หรือที่ชายฝั่งแม่น้ำ Oise (ออส) มีทั้ง Pissarro, Guillaumin และ Cézanne ส่วน Edouard Manet นั้นเขียนภาพอยู่ที่แม่น้ำ Seine กับ Monet ที่ซึ่งภายใต้อิทธิพลของเขาทำให้เกิดแนวคิดในการสร้างงานที่เรียกว่า “en plein air (in the open air)”

ปฏิกิริยาตอบรับของสังคม

Durand-Ruel ไม่สามารถขายผลงานของพวกเขาผู้ซึ่งจะกลายเป็นกลุ่ม Impressionist ในอนาคตได้เลย และต้องหยุดซื้อผลงานของพวกเขาในปี 1873 ทำให้ในปีต่อมาพวกเขาต้องเปิดแสดงผลงานของพวกเขาเองที่ Nadar (เมืองเนดาร์) ในวันที่ 15 เมษายน ถึง 15 พฤษภาคม 1874 ที่ซึ่งเป็นผลงานที่ถูกปฏิเสธจาก Salon พวกเขาได้ซื้อเชิญ Manet ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้รับการยอมรับแต่ทว่ามีศิลปิน Engraver ประกอบด้วย Lépine, Boudin และ Bracquemond รวมถึงประติมากร Astruc (อัสตรุก) และจิตรกรอย่าง Cals, de Nittis (เดอ นิตตี้ส์), Henri Rouart (องรี รูอาร์) และจิตรกรอีกหลายคน ร่วมแสดงกับพวกเขาด้วยการแสดงผลงานศิลปกรรมของพวกเขาในครั้งนั้นทำให้พวกเขาเป็นที่สนใจของสังคมและมีการวิจารณ์อย่างยากที่จะเข้าใจ อย่างไรก็ตามความมั่นคงของกลุ่มก็มีอายุต่อมาไม่นานนัก ดังเช่นที่ Cezanne ไม่ได้เข้าร่วมในการแสดงผลงานในนิทรรศการครั้งที่ 2 ของพวกเขาในปี 1876 ที่ซึ่งประกอบด้วยผลงาน 24 ชิ้นของ Degas และ Morisot ผลงานของ Monet, Renoir, Pissarro, Sisley และ Bazille จากการแสดงผลงานในครั้งนั้นทำให้พวกเขาได้พบกับกลุ่มผู้สนับสนุนหลายคนเช่น Duranty (ดูรองตี), Armand Silvestre (อาร์มอง ซิลเวสตร์), Philippe Burty (ฟิลลิป บูร์ตี), Emile Blemond (เอมิล เบลมงด์), Georges Rivière (จีวีแยร์) และต่อมาก็ Theodore Duret (เตโอดอร์ ดูเรต์) ในการแสดงผลงานศิลปกรรมครั้งต่อมาในปี 1879 นั้นไม่มีทั้งผลงานของ Cezanne, Renoir, Sisley และ Morisot ร่วมแสดงด้วย ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นพิสูจน์ให้เห็นได้ว่ากลุ่มนี้ได้แยกจากกันเสียแล้ว โดย Renoir ต้องการที่จะส่งผลงานเข้าแสดงกับ Salon มากกว่าโดยเขาส่งผลงานชื่อ "Mme Charpentier et ses enfants" (มาดาม ชาร์ปองทีเยร์ เอ เซ ของ ฟองต์) และภาพเหมือนของ "Jeanne Samary" (ฌาน ซามารี) ซึ่งมีเพียงผู้ชมไม่กี่คนที่ชื่นชอบผลงานของเขา ซึ่งส่วนมากแล้วเป็นบรรดาพวกเพื่อน ๆ ของเขานั่นเอง ทำให้ชีวิตของศิลปินส่วนใหญ่ไม่ถนัดหรือไม่ก็ต้องพบกับความลำบากแสนเข็น ในขณะที่ Degas กับ Morisot พยายามที่จะรักษาความสามัคคีของกลุ่มเอาไว้ให้ได้ แต่ความพยายามของเขาก็ล้มเหลวเมื่อ Monet Sisley และ Renoir ก็หายหน้าไปในการแสดงผลงานครั้งที่ 5 ของกลุ่มในเดือนเมษายน 1880 อย่างไรก็ตามในการแสดงผลงานศิลปกรรมในครั้งนี้มีผลงานของ Paul Gauguin เข้าร่วมแสดงเป็นครั้งแรก ในปี 1881 จิตรกร Impressionism บางส่วนเช่น Pissarro, Degas, Guillaumin และ Morisot กลับไปอยู่ที่ Nadar และอีก 2 ปีต่อมาในการแสดงผลงานครั้งที่ 7 ของพวกเขาซึ่งมีผลงานของศิลปินอิสระหน้าใหม่มากมายหลายหลายแนวคิดเข้าร่วมแสดงด้วยจนได้ชื่อว่าเป็น "Salon des indépendants" (Salon เด แชนเดปองดองส์)

มีเพียง Monet และ Sisley เท่านั้นที่ก้าวต่อไปในแนวทางนี้โดยลงลึกไปที่การวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของแสงและปรากฏการณ์ที่มองเห็น ในขณะที่ Degas, Renoir และ Cézanne ดำเนินการสร้างงานจิตรกรรมในทิศทางที่ตรงกันข้าม ส่วน Pissarro หันไปให้ความสนใจกับแนวทางใหม่ ๆ ของ Gauguin, Georges Seurat (เซอราต์) และ Paul Signac (ปอล ซีญัก) ถึงแม้ว่าผลงานของ Impressionism เริ่มเป็นที่ยอมรับในวงการบ้างแล้วแต่สถานะภาพของพวกเขาก็ยังคงไม่สู้ดีนัก ดังที่เห็นว่าผลงานของพวกเขา ยังคง

ถูกปฏิเสธจาก Salon และในปี 1894 ผลงาน 65 ชิ้น ที่ Caillebotte(กายบอต) บริจาคไปที่พิพิธภัณฑน์ Luxembourg(ลูคซองบูร์ก) ถูกปฏิเสธถึง 25 ชิ้น

และเมื่อ Camille Pissarro จิตรกรอาวุโสของกลุ่ม Impressionism ถึงแก่กรรมในปี 1903 ทุก ๆ คนก็ยอมรับไปในแนวทางเดียวกันว่าความเคลื่อนไหวของกลุ่มนี้เป็นการปฏิวัติทางศิลปกรรมที่สำคัญที่สุดในศตวรรษที่ 19 และสมาชิกในกลุ่มความเคลื่อนไหวนี้ได้รับการยอมรับและยกย่องให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับจิตรกรที่ดีที่สุด ในประวัติศาสตร์ ที่ซึ่งแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานแบบ Impressionist นั้นส่งอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ที่เป็นกำหนดแนวทางใหม่ในประเทศต่าง ๆ นอกเหนือจากประเทศฝรั่งเศส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศเยอรมันและ Belgium

ประวัติทั่วไป

เมื่อปี ค.ศ. 1874 จิตรกรหนุ่มกลุ่มหนึ่งจัดงานแสดงนิทรรศการศิลปกรรมของพวกตนขึ้นที่ห้องแสดงภาพของเนดาร์ (Nadar) ที่ถนนคาปูซีนส์ ปารีส นับเป็นการแสดงครั้งแรกซึ่งเป็นไปอย่างเงียบ ๆ ไม่ครึกโครมนัก แต่ทว่ากลับมีเสียงสะท้อนแสดงการเยาะเย้ย ถากถาง และประณามอย่างรุนแรงจากพวกอนุรักษ์นิยมทั้งหลาย นักวิจารณ์ศิลปะคนสำคัญในยุคนั้นชื่อ เลอรว (Leroy) ได้เขียนบทความวิจารณ์ลงในหนังสือพิมพ์ซาริวารี กล่าวขานนามจิตรกรกลุ่มนี้ว่า "กลุ่ม Impressionism" คำนี้ไม่ใช่เป็นคำชม แต่เป็นคำถากถาง ต่อภาพที่ชื่อว่า แองแปรซซีของ ซอเรีย เลอวองต์ (Impression, Soleil Levant = Impression, Sunrise = ความประทับใจพระอาทิตย์ขึ้น) ซึ่ง Monet เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1872 ในสายตาของเลอรวนี้เห็นว่า เป็นภาพที่อัปลักษณ์ หยาบกระด้าง ทำลายความงามของศิลปกรรมเขาจึงตั้งชื่อกลุ่มนี้ขึ้นเพื่อประชดประชัน แต่แล้วแทนที่จิตรกรกลุ่มนี้จะโกรธแค้นหรือรังเกียจ พวกเขากลับยินดี และรับเอาคำว่า Impressionism มาเป็นชื่อของกลุ่มตัวเอง ตามข้อเท็จจริงแล้ว เริ่มต้นของจิตรกรกลุ่ม Impressionism มิได้มีความหมายถึงการยึดในปรัชญา หรือร่วมอุดมคติเดียวกันทั้งหมด หากแต่ศิลปินต่างเกิดมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของการแสดงออก การทดลองค้นคว้า และเห็นด้วยกับหลักทฤษฎีสีของเชอเวรอด (Chevreul) พวกเขาจะแยกย้ายกันไปทำงาน เมื่อได้งานพอเพียงจึงมีการับกลุ่มร่วมกันแสดงงาน กลุ่มของจิตรกรสำคัญ ๆ ที่มีบทบาทร่วมสมัยในยุคนั้นแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

Les Glaneuses 1857

Jean-François Millet

กลุ่มที่ 1 เรียกว่ากลุ่ม แซงต์ ซีมอง มีผู้นำที่สำคัญ คือ บูแดง (Eugene Louis Boudin) ผู้วาดภาพตามแบบฉบับของเรียลลิสม์ แต่ชอบสนับสนุนพวกศิลปินหนุ่ม ๆ ผู้ก้าวหน้าทั้งหลาย นอกจากนั้นก็ยังมีจองกินด์ (Johann Barthold Jongking) คูร์เบตต์ (Gustave Courbet) มิลเลต์ (Millet) และคนอื่น ๆ กลุ่มนี้ส่วนมากเป็นจิตรกรรุ่นอาวุโสชอบไปชุมนุมพบปะกันที่องเฟลอร์ ถึงแม้ไม่เป็น Impressionism ที่แท้จริง แต่พวกเขาก็สนับสนุนความคิดก้าวหน้า ต้องการเห็นการพัฒนาของวงการศิลปะ

Village Path 1875; Rudolphe Staechelin Foundation, Basel

Camille Pissarro

กลุ่มที่ 2 เป็นจิตรกรที่มาจากอากาเดมี ซูยซีส อันประกอบด้วย พอล เซซาน (Paul Cezanne) ปีต ซาร์โร (Camille Pissarro) เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 มีชื่อเรียกอีกว่า “กลุ่มของสี่” มีจุดนัดพบที่ห้องทำงานของGleyre (เกลแยร์) ประกอบด้วย Bazille, Sisley, Renoir และMonet

สองกลุ่มหลังได้รับการนับถือว่าเป็นพวกสำคัญของลัทธิImpressionismที่แท้จริง และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้ง ที่สำคัญคือ ต่างยึดถือหลักทฤษฎีสีร่วมกัน แต่การแสดงผลในด้านความรู้สึกและจินตนาการนั้น ต่างคนต่างมีอิสระเต็มที่ ดังเช่น Monet ชอบวาดภาพเกี่ยวกับน้ำ เช่น แม่น้ำ ลำคลอง หรือทะเล ในขณะที่Pissarro ชอบวาดภาพวิวทัศน์ของป่า ต้นไม้และภูเขาส่วนSisleyนั้น ชอบวาดทั้งภาพวิวทัศน์และภาพเกี่ยวกับน้ำผสมปนเปกันไป เป็นต้น

จิตรกรที่สำคัญของลัทธิ Impressionism ประกอบด้วย

- มาเนต์ (Edouard Manet, ค.ศ. 1832-1883)
- เดอกาส์ (Hilaire Germain Edgar Degas, ค.ศ. 1834-1917)
- ปิสซาโร (Camille Pissarro, ค.ศ. 1831-1903)
- ซีส์เลย์ (Alfred Sisley, ค.ศ. 1839-1899)
- บาซีล (Jean Frederic Bazille, ค.ศ. 1834-1871)
- โมเนต์ (Claude Monet, ค.ศ. 1840-1926)
- เรอเนอร์ (Pierre Auguste Renoir, ค.ศ. 1841-1919)
- มาริโอต์ (Marisot, ค.ศ. 1841-1895)

The Swing 1876

Oil on canvas

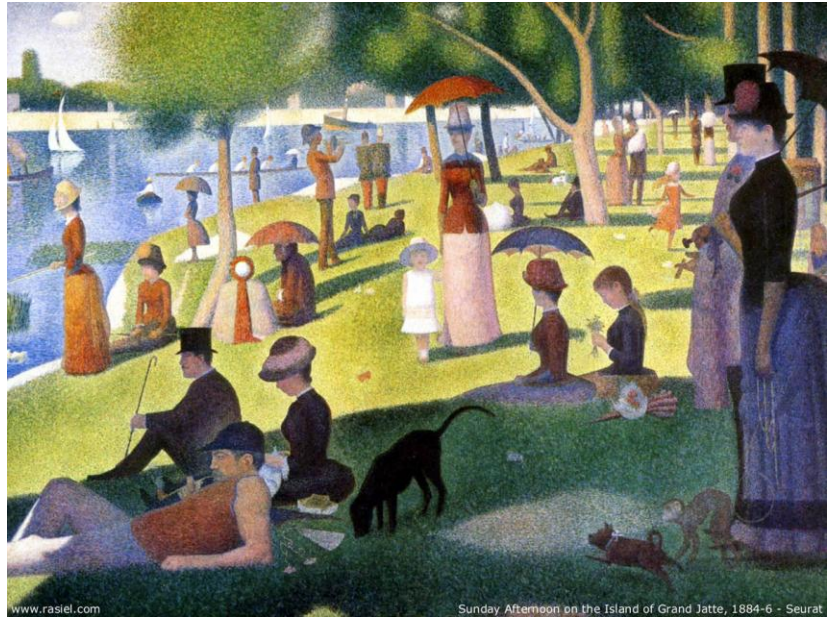
92 x 73 cm

Pierre-Auguste Renoir

Musee d'Orsay, Paris

บทบาทของกลุ่ม Impressionism

การแสดงงานของศิลปินในกลุ่ม Impressionism ได้เริ่มอย่างเป็นทางการเป็นงานเป็นการครั้งแรกในปี ค.ศ. 1874 ก่อนหน้านั้นจิตรกรบางคนของกลุ่มได้ร่วมมือกันมาก่อนบ้างแล้ว เช่น ในราวปี ค.ศ. 1860 Monet, Sisley และ Renoir ร่วมกันศึกษาเรื่องสี-แสงตามแนวทางวิทยาศาสตร์ ภายหลังได้มีผู้เห็นพ้องและปฏิบัติตาม แนวทฤษฎีนี้มากขึ้น จนสามารถรวบรวมจัดการแสดงเป็นกลุ่มได้ การแสดงเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1874 จนถึงปี ค.ศ. 1886 รวมเวลา 12 ปี แสดงร่วมกันทั้งหมด 8 ครั้ง หลังจากนั้นสลายตัวไป มีบางคนยังทำงานตาม อุดมคติเดิม เช่น Manet หรือบางคนก็เปลี่ยนแปลงไปวาดภาพแบบอื่นดังเช่น ชีวิตในบั้นปลายของ Renoir ได้หันเหความสนใจไปในการวาดภาพตามอุดมคติแบบเก่า ส่วน Pissarro Bazille และ Marisot ก็เบนเข็ม ไปทำงานตามทฤษฎีใหม่ในเรื่องแสง-สีของ Seurat แม้ว่าจะมีอายุกลุ่มไม่ยืนยาวนัก ถึงกระนั้นความคิด ตามแนวทางนี้ก็ได้รับการนับถือปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก นับตั้งแต่เริ่มยุค Renaissance เป็นต้นมา จนถึงคตินิยมแบบ Impressionism ถือว่าเป็นรูปแบบสุดท้าย ซึ่งสืบช่วงในการทำงานคล้ายคลึงกันตลอด มานานกว่า 600 ปี เพราะหลังจากนี้แล้ว แนวทางคิดและปฏิบัติได้ถึงจุดวิวัฒนาการก้าวหน้าผิดแผก แตกต่างไปจากของเดิม นับตั้งแต่หลักสุนทรียภาพ เทคนิค การแสดงออก ฯลฯ จนได้ชื่อว่าเป็นศิลปะสมัยใหม่ ความจริงแล้วลัทธิ Impressionism ต้องการค้นคว้าธรรมชาติมากกว่าเจตนาอื่น แต่พวกชนชั้นกลางและ ชนชั้นสูงยุคนั้นไม่สนับสนุนเท่าที่ควร เพราะต่างไม่ใ้เจตนาอันแท้จริงของลัทธิ ที่ต้องการแสดงออกในเรื่อง ความรักในธรรมชาติมากกว่าจะเป็นดังวิทยาศาสตร์แท้ ๆ ดังนั้น ในระยะแรกพวกหัวเก่าจึงพากันคัดค้าน อย่างรุนแรง จะมีผู้รู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เห็นคุณค่าในจุดหมายสำคัญที่สุดของกลุ่มนี้ ที่ได้ค้นพบภูมิ ปัญญาอันสำคัญทางศิลปะ ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในยุคต่อมา โดยได้ปลดปล่อย ศิลปะให้หลุดพ้นจากการแสดงออกเพียงรูปที่ปรากฏแก่ตาเห็น หรือแม้แสดงถึงสิ่งภายในใจของศิลปิน โดยไม่คำนึงถึงหลักความจริงของโลกภายนอกซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ตามหลักวิทยาศาสตร์

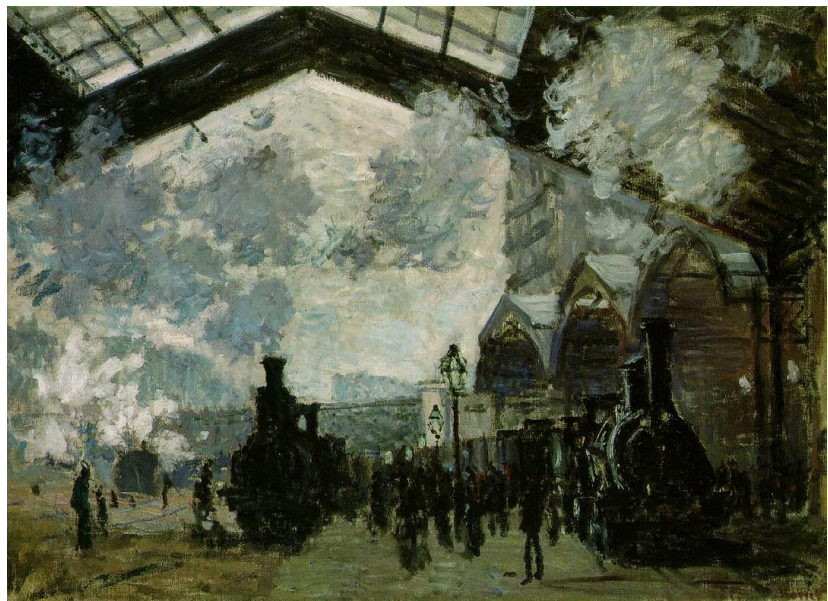

Sunday afternoon on the Island of Grand Jatte, 1884-6

Neo Impressionism Painter ; George Suerat

ความสำคัญของลัทธิ Impressionism แยกกว้าง ๆ ได้เป็น 2 ข้อ คือ

1. เป็นการแสดงออกทางสุนทรียภาพที่มีความมั่นคงมาก เนื่องจากการศึกษาธรรมชาติอย่างกว้างขวาง
2. เป็นปรากฏการณ์แห่งยุคที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบปฏิวัติแก่วงการศิลปะในยุคต่อมา เท่ากับเป็นบ่อเกิดของศิลปะสมัยใหม่ด้วย

Saint-Lazare Station 1877 ; Oil on canvas, 54.3 x 73.6 cm ,

National Gallery, London Claude Monet

หลักสุนทรียภาพของลัทธิ Impressionism

นับเป็นระยะเวลาหลายศตวรรษที่ศิลปินของแต่ละยุคแต่ละสมัยในวงการจิตรกรรม ได้พยายามทำงานตามสิ่งที่เห็นหรือสิ่งที่เขาคิดฝัน แต่ก็ยังคงวนเวียนอยู่ในรูปแบบ เรื่องราว หรือกฎเกณฑ์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่ตลอดมา พวกImpressionismได้เข้าถึงจุดสุดยอดจุดหนึ่ง คือ เรื่องของ “แสง” ก่อนหน้านั้นกรรมวิธีในการสร้างภาพให้เกิดสามมิติได้ โดยใช้หลักทฤษฎีทัศนียวิทยาด้วยเส้น (Linear Perspective) สร้างให้เกิดภาพลวงตา ให้ดูลึกตื้น ใกล้ไกล ด้วยการใช้เส้นเป็นลื่อนำสายตา ต่อมาศิลปินกลุ่มImpressionismได้เพิ่มเติมมิติของอากาศ (Aerial Perspective) ขึ้น ด้วยการนำหลักทฤษฎีสี - แสง อาทิตย์มาช่วยให้สีมีความกระจ่างสดใสยิ่งขึ้น พวกเขาเน้นในเรื่องรูปทรงที่เกิดขึ้นด้วยสี แสง และเงา รวมทั้งแสงที่สะท้อนและเงาที่ตกทอดด้วย เรื่องของแสงนี้แม้จะได้เคยทำกันมานานแล้ว หากทำอยู่ในวงจำกัดคับแคบ มิได้ให้ความสำคัญดังพวกImpressionismได้กระทำไว้

The Thames at Westminster (Westminster Bridge) 1871

Collection Lord Astor of Hever; National Gallery, London

Claude Monet

จิตรกรกลุ่มImpressionismได้นำสิ่งที่วิทยาศาสตร์ค้นพบ มาผสมผสานเข้ากับลัทธิธรรมชาติ (Naturalism) ของศิลปินกลุ่มบาร์บิซง (Barbizon school) และของกลุ่มRealism นอกจากนี้แล้วยังได้นำหลักปรัชญาสำคัญในยุคนั้นมาร่วมด้วย คือ ลัทธิซึ่งยึดถือแต่สิ่งที่เป็นไปได้ (Positivism) ของออกุสต์ กองค์ประกอบเข้ากับการค้นคว้า ในทฤษฎีสีของเชอเวรอด (Chevreul) และเรื่อง สภาพบรรยากาศ ของโคลดเบอร์นาร์ด เหตุทั้งหมดดังกล่าวรวมตัวเป็นสิ่งเดียวกัน บวกเข้ากับความสามารถเฉพาะตัวของศิลปินทำ

ให้เกิดการแสดงออกโดยไม่ต้องบังคับตนเอง สามารถปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างแสดงออกอย่างอัตโนมัติจิตรกรกลุ่ม Impressionism สร้างงานในสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ เป็นต้นว่า วาดภาพสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้และไม่มีตัวตน เช่น ความเคลื่อนไหวของอากาศ และของเหลวที่ไหลได้เช่นน้ำ พวกเขาต่างสนใจวาดสิ่งใหม่ ละทิ้งสิ่งที่ศิลปินก่อนเคยทำกันจำเจ มีความพึงพอใจที่จะวาดภาพแม่น้ำ ลำคลอง หรือท้องทะเล พวกเขาชอบวาดสิ่งที่เคลื่อนไหวเป็นนิจ และมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของแสงอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น ในฤดูหนาวน้ำจะกลายเป็นหมอกหรือกลายเป็นน้ำแข็ง มีหิมะขาวโพลนปกคลุมอยู่ทั่วไป ครึ่งถึงฤดูร้อนหรือใบไม้ผลิ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเต็มไปด้วยสีแสงอันสดใส หรือไม่ก็ชอบวาดภาพที่เกี่ยวกับรถไฟไอน้ำ ฟันควั่นขมก หมอกในมหานครลอนดอน หรือหิมะที่กำลังปกคลุมกรุงปารีส สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นแรงดลใจ ใฝ่ใจให้ศิลปินสร้างงานขึ้น

ความรู้เกี่ยวกับจักรุประสาทโดยเฉพาะเรื่องสีและแสงนั้น นักวิทยาศาสตร์ได้ทำการค้นคว้าอย่างเต็มที่ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนกลายเป็นความรู้ใหม่ในการมองสำหรับศิลปิน บรรดาจิตรกรกลุ่ม Impressionism ต่างรักที่จะจับตาสังเกตดูแสงที่ต้องกระทบบนผิวน้ำ หรือลอดผ่านกลุ่มหมอกควันดูเป็นลำยาว และแสงสีเลื่อมพรายของรุ่งกีนน้ำ พวกเขาสังเกตเห็นว่า แสงสีได้สร้างรูปทรงขึ้น อีกทั้งก่อให้เกิดบรรยากาศครอบงำสรรพสิ่งทั้งหลาย จิตรกรให้ทฤษฎีและแนวความคิดใหม่ปรับปรุงทฤษฎีในการมอง นั่นคือ การมองในรูปแบบใหม่ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนในโลก เป็นปรากฏการณ์ของการเปลี่ยนแปลงทางจักรุศิลป์ พวก Impressionism จะละทิ้งค่านิยมและหลักการแบบเก่า เช่นเรื่องราววิธีการจัดองค์ประกอบ เรื่องของการสมดุล ความผันจินตนาการ ฯลฯ พวกเขาจะจัดภาพอย่างง่าย ๆ แต่พิถีพิถันอย่างยิ่งในการใช้สีและแสงเป็นพื้นฐานสำคัญ แสงและสีจะมีความเคลื่อนไหวสามารถบอกกาลเวลา และมีชีวิตในตัวของมันเอง ดังจะเห็นว่าถ้าต้องการจะสังเกตเห็นผลของสีและแสงได้ชัด ก็เมื่อแสงสัมผัสกับผิวน้ำซึ่งมีคุณสมบัติเหลวละลายหายไปได้ ใสและเคลื่อนไหว คุณสมบัติเช่นนี้ทำให้สีเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แสงที่ส่องต้องกระทบผิวน้ำจะทำมุมหักเหเข้าสู่สายตาตลอดเวลาไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะตำแหน่งโคจรของดวงอาทิตย์ และของผิวน้ำเคลื่อนที่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา

“Jacob wrestling with the angel”

1854-1861,

Delacroix

แม้ว่าก่อนจะเกิดทฤษฎี Impressionism มีหลักฐานว่า เดอลาครัวส์ (Delacroix) จิตรกรคนสำคัญของกลุ่มลัทธิ Romanticism เคยค้นคว้าและสังเกตมาก่อน หากแต่มิได้มีการกระทำให้ปรากฏมีแต่เฉพาะคำบันทึกเท่านั้น ภาพเขียนของจิตรกรผู้นี้แม้จะใช้สีมากและมีลักษณะรุนแรงก็ตาม แต่ยังคงดำมืด ไม่สมเจตนาารมณ์ของพวกศิลปินกลุ่ม Impressionism พวกเขาพยายามใช้สีที่ปรากฏอยู่ในทฤษฎีของแสงอาทิตย์ เลือกใช้แต่สีที่สว่างสดใส ดังเช่น สีเหลือง ส้ม แดงสด (Scarlet red) แดง (Vermillion) ม่วง (Violet) น้ำเงินสด (Ultramarine) และสีเขียว โดยดำเนินตามแนวทางทฤษฎีสีของเชอเวรอล (Chevereuil) ซึ่งค้นคว้าขึ้นตามหลักวิทยาศาสตร์เมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 นี้ (Delacroix ก็ได้ทราบทฤษฎีนี้เช่นกัน) รวมทั้งศึกษาผลงานเรื่องสีของแมกซ์เวลล์ (Maxwell) นอกจากนั้น นักเคมีสองคน คือยัง (Young) และแลมเบิร์ต (Lambert) ผู้ค้นคว้าพัฒนาเรื่องการทำสีน้ำมันจนทำให้มีสีมากและสดใสขึ้นสีน้ำมันที่ใช้วาดรูปนับตั้งแต่ ฟาน อีต (Van Eyck) และเมสสินา (Messina) ได้ค้นคิดและพัฒนามาแต่โบราณ เริ่มมีการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอย่างเต็มที่ จนกลายเป็นอุปกรณ์สำคัญที่พวก Impressionism นำมาใช้สร้างงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

ตามทฤษฎีของเชอเวรอล (Chevereuil) ได้แบ่งสีออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กลุ่มแรก คือ แม่สีวัตถุธาตุ (Primary Colors) อันประกอบด้วยแม่สี 3 สี คือ สีเหลือง (Gambodge) , สีแดง (Crimson Lake) และสีน้ำ

เงิน (Prussian Blue) กลุ่มที่สอง คือ สีผสม (Secondary Colors) เป็นการผสมของแม่สีทั้งสามในอัตราส่วนแตกต่างกัน จนบังเกิดสีต่าง ๆ เช่น สีส้ม = สีแดง + สีเหลือง, สีเขียว = สีน้ำเงิน + สีเหลือง, หรือสีม่วง = สีน้ำเงิน + สีแดง เป็นต้น สีผสมนี้จะระบายให้ดูเด่นได้ เมื่อแต้มมันลงใกล้กับแม่สีวัตถุตามตัวอย่างเช่น สีส้มจะเด่นมากในเมื่อแต้มลงใกล้ ๆ กับสีน้ำเงิน ซึ่งตามหลักแล้วทั้งสองสีต่างเป็นสีคู่ปฏิปักษ์กัน (Complementary Color) เช่นเดียวกับสีแดงเป็นสีคู่ปฏิปักษ์กับสีเขียว หรือสีเหลืองเป็นสีตรงกันข้ามกับสีม่วง เป็นต้น เซอเวรอลได้ให้ข้อสังเกตต่อไปนี้อีกว่า สีคู่ปฏิปักษ์กันนี้จะหมดสภาพความเป๋สีที่มีคุณค่า หากนำมาผสมกันเข้าในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน มันจะกลายเป็นสีกลางหรือสีเน่าไปถ้าหากจิตรกรผู้ใดไม่เข้าใจหลักการผสมสี ยังคงใช้วิธีผสมในอัตราส่วนเท่ากัน หรือปล่อยให้พู่กันสกปรก เท่ากับภาพของเขาจะต้องมีสีดูสกปรกเช่นเหมือนโคลน ดังนั้นเซอเวรอล (Chevreul) จึงได้วางสูตรไว้ดังนี้

สีคู่ปฏิปักษ์ (สีแท้) อยู่ใกล้กับสีคู่ปฏิปักษ์ (ผสมแล้ว) = ผลของสีแท้จะครอบงำสีอื่นลง และจะมีความสัมพันธ์กันในสีทั้งสอง

สีคู่ปฏิปักษ์ (สีแท้) ซึ่งมีสีว่างสดใส (เช่น สีเหลือง) วางไว้ใกล้กับสีคู่ปฏิปักษ์ที่มีความเข้ม (เช่น สีม่วง) = เพิ่มความแตกต่างกันในความสดใสและเกิดการประสานสัมพันธ์

ถ้านำสีที่มีวรรณะคล้ายคลึงกันวางเคียงข้าง โดยให้สีหนึ่งเป็นสีแท้บริสุทธิ์ กับอีกสีหนึ่งถูกผสมให้คล้ำลง จะมีการตัดกันอย่างเบาบาง มีความประสานสัมพันธ์กันดี ฯลฯ

(ปัจจุบัน ทฤษฎีของสีได้มีการค้นคว้าให้ก้าวหน้ากว่านี้มาก)

ลักษณะทั่วไปของจิตรกรกลุ่ม Impressionism

พวกเขามีการรับรู้และความรู้สึกต่อการทำงานเรื่องของสัญชาตญาณมากกว่าเรื่องพุทธิปัญญา (Intellectual) พวกเขาจะศึกษาธรรมชาติโดยนำบางสิ่งบางอย่างทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการสร้างงานให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น แต่ทว่าทัศนระในการมองแสงและสีระหว่างนักวิทยาศาสตร์กับศิลปินแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง นักวิทยาศาสตร์มีทัศนระต่อการค้นหาสภาพความเป็นจริง ความมีระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และค้นหาคุณลักษณะอันแท้จริง แต่ศิลปินพยายามแสดงคุณค่าในความงามออกมาให้เห็นเด่นชัด พวกเขาเชื่อว่าสีที่ถูกผสมบนจานสีจะลดคุณค่าความสดใส จึงใช้วิธีใหม่แต่เดิมให้สีผสมกันในดวงตาของผู้ชม ซึ่งจะทำให้สีมีคุณค่าความสดใส บริสุทธิ์ ซ้ำยังมีความเคลื่อนไหวด้วย จิตรกรจัดปรับปรุงให้สีไปตามกฎเกณฑ์แห่งการมอง (Optic law) ในเรื่องสีคู่ปฏิปักษ์ ตจะทำให้ผลงานบังเกิดความสดใสขึ้นพวกเขาจะละเว้นไม่ยอมให้สีดำให้ปรากฏลงในภาพเลย เพราะสีดำไม่มีอยู่ในแสงอาทิตย์ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องของนักวิทยาศาสตร์ แต่เป็นหน้าที่ของศิลปินโดยตรง

Marine (The Harbor at Lorient) 1869

National Gallery of Art, Washington

Berthe Morisot

วิธีการทำงานของพวก Impressionism

พอจะสรุปวิธีการทำงานของจิตรกรกลุ่ม Impressionism ได้ดังนี้

1. ออกไปวาดภาพจากของจริงที่ต้องการโดยตรง
2. พยายามจับแสงสีในอากาศให้ได้สภาพของกาลเวลา บรรยากาศในเวลานั้น ให้ใกล้เคียงมากที่สุด เพราะแสงและสีจะเปลี่ยนทุก ๆ นาที (ไม่ใช่เขียนตั้งแต่เช้าจรดเย็น)
3. มีวิธีการระบายสีอย่างรวดเร็วฉับพลัน มีการใช้เทคนิคของฟุ้งกัน ปล่อยให้เห็นรอยแปรงเทคนิคนี้ได้รับการยกย่องว่า ศิลปินกลุ่มนี้ได้นำมาใช้อย่างได้ผล ผลงานจะดูคล้ายไม่เสร็จ เนื่องจากต้องการความฉับไวในการจับแสงสีในบรรยากาศที่ถูกต้อง Monet เองได้กล่าวว่า “มันเป็นภาพที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน มากกว่าที่จะมาใคร่ครวญคิดเห็น”
4. ยึดหลักทฤษฎีสีอย่างเคร่งครัด เคารพสีแสงที่ปรากฏต่อหน้า
5. ขจัดความฝัน จินตนาการ หรืออารมณ์ส่วนตัวออกไป ถือธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าเราเปรียบเทียบกับศิลปินกลุ่มธรรมชาติของพวก Barbizon เช่น Corot หรือ Rousseau ผลงานของกลุ่มนี้จะแสดงเจตนาอารมณ์อย่างชัดเจน เพื่อแสดงความจริงตามธรรมชาติที่ปรากฏตามตาเห็น มีแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว การมีชีวิตเรียบง่าย ๆ ง่าย ๆ เชื่องช้า ผิดกับพวก Impressionism ซึ่งเคารพธรรมชาติเช่นกัน หาก

เต็มไปด้วยความรวดเร็ว ไม่ใช่พวกเขาชอบคิดฝันเฟื่อง เป็นศิลปะที่แสดงทัศนคติของชาวเมือง มิใช่ทรศนะ
ของชาวชนบทดังเช่นพวกBarbizon

6. เรื่องราวมิได้เป็นจุดประสงค์สำคัญ จะวาดอะไรก็ได้ แต่ส่วนมากชอบวาดแม่น้ำ ลำคลอง ทะเล
หรือหมอกควัน แต่ก็มีบางคนวาดภาพฝูงชน การแข่งม้า การละเล่น ฯลฯ

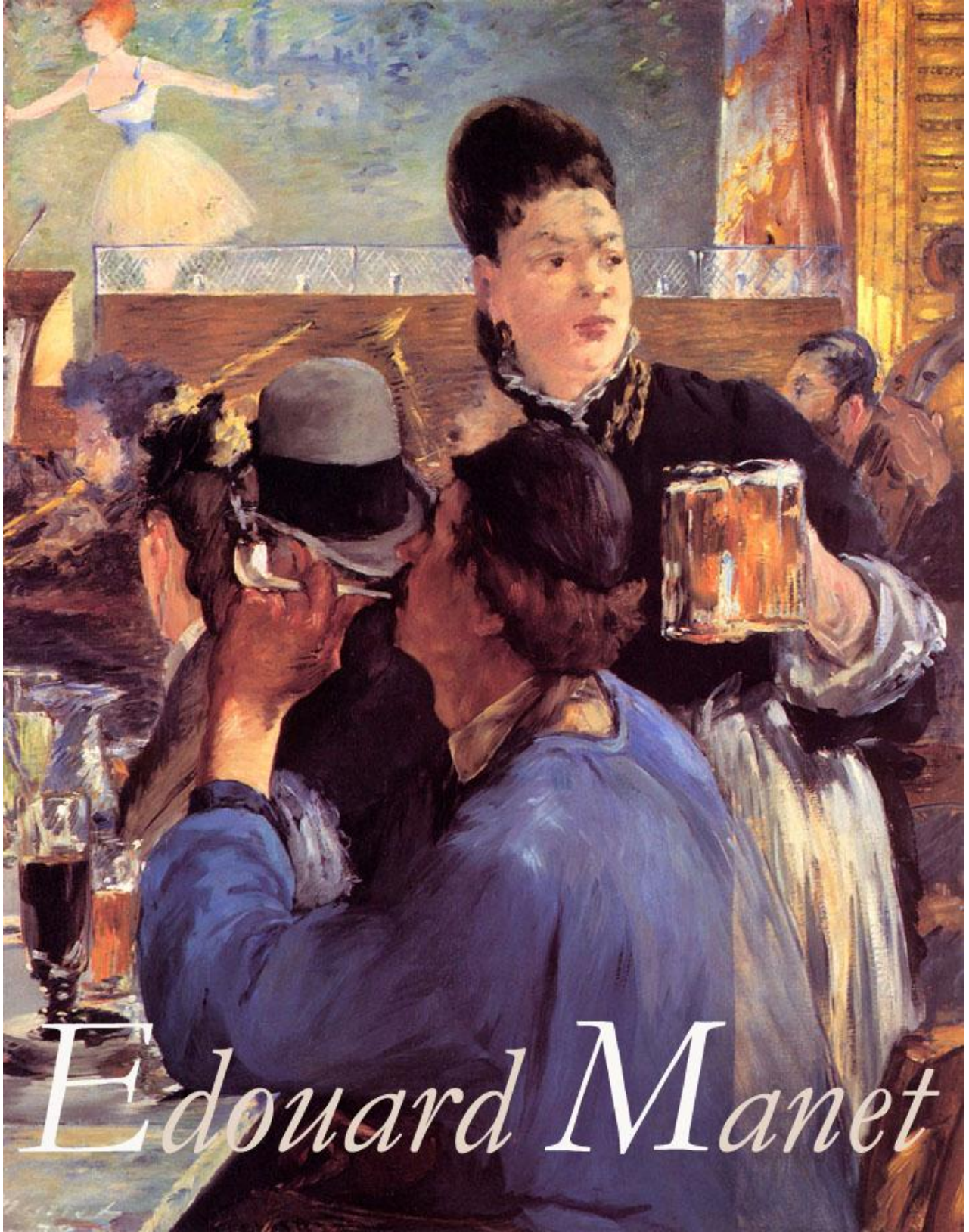
Le Parlement, Effet de Brouillard 1904

Museum of Fine Arts, St. Petersburg

Claude Monet

ประวัติจิตรกรคนสำคัญของกลุ่ม Impressionism

อ็อดัวร์ มาเน็ต (Edouard Manet, ค.ศ. 1832-1883)

Edouard Manet (เกิดเมื่อวันที่ 23 มกราคม 1832 ที่ปารีสประเทศฝรั่งเศสถึงแก่กรรมวันที่ 30 เมษายน 1883 ที่ปารีส) เป็นบุตรของทนายความผู้มั่งคั่ง เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยม อายุได้ 16 ปี ก็สมัครเข้าเป็นนักเรียนนายเรือ แม้จะปรารถนาเรียนศิลปะก็ไม่ได้เรียนเนื่องจากบิดาไม่เห็นด้วย ฝึ้ออนวอนรบเรืออยู่สองปีบิดาจึงอนุญาตให้เรียนได้ตามความประสงค์สมัครเป็นศิษย์ของจิตรกรผู้ชอบวาดภาพเรื่องราวในประวัติศาสตร์คนหนึ่ง และเป็นอาจารย์สอนอยู่ใน Ecole des Beaux-Art (เอโกล เดส์ โบซาร์) ด้วย มาเน็ตศึกษาอยู่ในสถาบันนี้ถึง 6 ปี (ค.ศ. 1850-1856)

เป็นจิตรกรและศิลปินภาพพิมพ์ชาวฝรั่งเศสผู้ซึ่งผลงานของเขาเป็นตัวแทนความสำเร็จของการสืบทอดเจตนารมณ์แบบ Realism ของ Gustave Courbet ผู้ซึ่ง Manet ได้เปิดแนวทางใหม่ในการสร้างงานจิตรกรรมโดยการเลือกเนื้อหาเรื่องราวที่เป็นปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขา และเน้นให้เห็นความสำคัญว่าผลงานจิตรกรรมก็คือการจัดการกับการจัดวางองค์ประกอบของทัศนธาตุต่าง ๆ ลงบนผืนผ้าใบมากกว่าความมุ่งหมายที่จะแสดงสื่อความหมายใด ๆ ที่ซึ่งในการแสดงนิทรรศการศิลปะกรรมในปี 1863 ที่ "Salon des Refusés" (ซาลอง เดส์ เรอฟูเซส์) ผลงานของเขาคือ "Le Dejeuner sur l'herbe" (อาหารกลางวันบนผืนหญ้า) ก่อให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงและในอีกด้านหนึ่งก็กระตุ้นกลุ่มจิตรกรหนุ่มผู้มีแนวคิดในการสร้างสรรค์งานจิตรกรรมใหม่ ซึ่งต่อมาได้รวมตัวกันสร้างความเคลื่อนไหวทางศิลปะอันยิ่งใหญ่และส่งอิทธิพลต่อทิศทางของงานจิตรกรรมในสมัยใหม่อย่างมากในนามของ "Impressionism" ที่การแสดงผลงาน "Salon des Refusés" ภาพชื่อ "อาหารเช้าบนผืนหญ้า" (Le déjeuner sur l'herbe) ของ Manet ที่เข้าร่วมแสดง เป็นภาพหญิงเปลือยกายนั่งอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มในชุดอาภรณ์ครบครัน Manet ใช้นางแบบและนายแบบจริง ๆ โดยจัดแสดงท่าทางให้วาดในห้องทำงาน ผลงานชิ้นนี้ก่อความเกรี้ยวกราดมาก มีทั้งผู้วิจารณ์ในทางไม่ดีและผู้นิยมยกย่องคลั่งไคล้กัน พวกที่นิยมยกย่องส่วนมากเป็นพวกจิตรกรหนุ่ม ๆ ไปแรงทั้งหลาย ต่างมองดู Manet อย่างยกย่องสรรเสริญ พวกเขาพยายามชักจูงให้ Manet เป็นผู้นำกลุ่มหนุ่ม Emile Zola (อีมิล โซลา) นักประพันธ์และนักวิจารณ์คนสำคัญของกลุ่มเรียกลิสต์ กล่าวถึง Manet ว่าเป็น "ยอดของจิตรกรผู้บุกเบิก" ไว้ในบทความของเขาซึ่งวิจารณ์ Manet ในปี ค.ศ. 1865

“Le Déjeuner sur l'herbe” (Luncheon on the Grass) 1863, Edouard Manet

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1863 มีการแสดงของศิลปินกลุ่มก้าวหน้าที่ไม่พึงพอใจพฤติกรรมคณะกรรมการศาล ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางอนุรักษนิยม การแสดงครั้งนี้มีขึ้นที่ Salon des Refuses นั้น Manet ได้ส่งภาพชื่อ “อาหารเช้าบนพื้นหญ้า” (Le déjeuner sur l'Herbe) เข้าร่วมแสดง เป็นภาพหญิงเปลือยกายนั่งอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มในชุดอาภรณ์ครบครัน Manet ใช้นางแบบและนายแบบจริง ๆ โดยจัดแสดงท่าทางให้วาดในห้องทำงาน ผลงานชิ้นนี้ก่อความเกรี้ยวกราดมาก มีทั้งผู้วิจารณ์ในทางไม่ดีและผู้นิยมยกย่องคละเคล้ากัน พวกที่นิยมยกย่องส่วนมากเป็นพวกจิตรกรหนุ่ม ๆ ไปแรงทั้งหลาย ต่างมองดู Manet อย่างยกย่องสรรเสริญ พวกเขาพยายามชักจูงให้ Manet เป็นผู้นำกลุ่มหนุ่ม Emile Zola นักประพันธ์และนักวิจารณ์คนสำคัญของกลุ่มเรียกลิสต์ กล่าวถึง Manet ว่าเป็น “ยอดของจิตรกรผู้บุกเบิก” ไว้ในบทความของเขาซึ่งวิจารณ์ Manet ในปี ค.ศ. 1865

Manet มีความสนิทสนมคุ้นเคยอย่างดีกับ Edgar Degas มาก่อน แต่ไม่คุ้นเคยกับ Zola, Cezanne, Monet หรือ Pissarro จนกระทั่งปี ค.ศ. 1866 จึงได้สนิทสนมกับบุคคลเหล่านั้น ที่คาเฟ่ เกอบัวส์ (Café Guerbois) ในปารีส นับเป็นสถานที่สำคัญซึ่งเหล่าศิลปินและคนหลายวงการมาถกปัญหาหารือแปดกัน Manet ได้เข้าร่วมเสมอ (ภายหลังต่อมาโต๊ะที่ใช้เป็นจุดนัดพบและนั่งสนทนาได้เก็บไว้เป็นที่ระลึกถึง Manet, Degas และเพื่อน ๆ)

แม้ว่าจะได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้ากลุ่มจิตรกรหนุ่มหัวก้าวหน้าทั้งหลาย โดยเฉพาะกลุ่ม Impressionism นั้น Manetไม่เคยเข้าร่วมแสดงกับกลุ่มนี้เลย ถึงกระนั้น จิตรกรกลุ่มนี้ก็ยังคงยกย่องให้เกียรติแก่เขาเป็นนอ่ย่างดี ในปี ค.ศ. 1876 นักศึกษาศิลปะจาก Ecole des Beaux-Artsจำนวนมาก ได้เข้าชื่อแสดงเจตจำนงต้องการศึกษาภายใต้การสอนของManet แต่ทว่าได้รับคำปฏิเสธอย่างสุภาพว่าไม่อาจรับได้

มูลเหตุสำคัญที่ Manet ไม่ยอมร่วมแสดงผลงานกับกลุ่มImpressionism สันนิษฐานว่าคงเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวเนื่องจากเขายังไม่ยอมรับบางสิ่งบางอย่างของทฤษฎีนั้น โดยเฉพาะการใช้สีดำ Manet ยังไม่สามารถหักใจละทิ้งความรักในสีดำได้ และเขาเองก็ใช้มันอย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง Velázquez และ Goya จิตรกรเอกชาวสเปนมีอิทธิพลอย่างลึกลับในความคิดของManet ตลอดเวลา โดยเฉพาะคติศิลปะเพื่อประชาชน Manet เคยเดินทางไปสเปน ฝึการศึกษาผลงานของศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองอย่างใกล้ชิด ซ้ำยังได้นำเรื่องราวและเทคนิคการใช้สีมาทดลองใช้ในผลงานของเขาด้วย ดังเช่นภาพคำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน (The Execution of Emperor Maximilian) ซึ่งเขาได้วาดขึ้นภายหลังจากที่ทราบข่าวการสวรรคตของจักรพรรดิองค์นี้ในปี ค.ศ. 1867 เป็นภาพแสดงการสังหารหมู่ภายใต้คำบัญชาของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน ภาพนี้ได้นำความคิดและอิทธิพลหลายอย่างมาจากภาพของโกยาชื่อ “การสังหารประชาชนผู้รักชาติในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1808” (Execution of May 3, 1808)

“Le fifre” (The Fifer) 1866, Edouard Manet

แม้จะมีชื่อเสียงได้รับการยกย่องจากจิตรกรหนุ่มสาวในยุคนี้มากที่สุด Manet ก็มีสวนคล้ายคลึงกับ Courbet คือ ไม่ได้ได้รับความสนใจจากทางราชการเลย ผลงานของศิลปินทั้งสองไม่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมแสดงในงานมหกรรมโลก (World Exhibition) ซึ่งจัดขึ้นในกรุงปารีส จนกระทั่งปี ค.ศ. 1867 เมื่อต้องการแสดงผลงาน ต้องไปหาที่แสดงเอาเองตามยถากรรม

ในระหว่างปี ค.ศ. 1870-1871 เมื่อสิ้นสุดสงคราม Franco-Prussian (ฝรั่งเศส-ปรัสเซีย) Manet สมัครเป็นทหารทำให้มีโอกาสถูกส่งไปปฏิบัติงานราชการในประเทศฮอลแลนด์ เขาได้เห็นผลงานของ Franc Hals ซึ่งสร้างความประทับใจให้แก่เขาอย่างยิ่ง

จากการผูกพันตนเองในฐานะผู้ช่วยเหลือค้ำชูกลุ่ม Impressionism อยู่เสมอ บางสิ่งบางอย่างในทฤษฎีของศิลปินกลุ่มนี้ได้เข้ามาปรับปรุงผลงานของ Manet กล่าวคือ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1868 เป็นต้นมา ผลงานของเขาเริ่มมีสีสันสดใสและมีความเคลื่อนไหวมากขึ้น ฤดูร้อนของปีนี้ Manet เดินทางไปวาดภาพทะเลที่บูโลญด้วยเทคนิคใหม่ มีลักษณะเป็นอิสระมากขึ้น นอกจาก Manet จะรับอิทธิพลจากศิลปะของสเปนแล้ว เขายังมีความชื่นชมในภาพพิมพ์ของญี่ปุ่นอย่างมาก เช่นเดียวกับจิตรกรรุ่นใหม่ในยุคนี้ ภาพพิมพ์ของอูตาการวาและกุนิอากิปรากฏให้เห็นในภาพเหมือนของ Emile Zola ซึ่งเขาได้วาดและแสดงที่ซาลงในปี ค.ศ. 1868

ในบั้นปลายของชีวิต Manet ออกวาดภาพนอกห้องทำงานบ่อยครั้ง ส่วนมากไปที่ Argenteuil (อาจงเตย) ซึ่งอยู่ริมลำน้ำแซนนอกกรุงปารีส เขาไปกับ Monet เสมอ ๆ จิตรกรทั้งสองได้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันตามอัตภาพ Monet มีฐานะทางการเงินยอดเยี่ยมกว่า จึงต้องพึ่ง Manet ในด้านเงินทอง แต่ Monet เป็นผู้กระตือรือร้นให้ Manet ชยันออกวาดภาพนอกห้องทำงานเช่นกัน

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1873 Manet ได้รับความสำเร็จในเรื่องของการใช้สีเพิ่มขึ้น ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1881 สองปีก่อนที่จะถึงแก่กรรม เขาไปวาดภาพที่ Versailles ตามทฤษฎีของพวก Impressionism อย่างแท้จริง

“ Monet Painting in His Floating Studio” 1874 , Edouard Manet

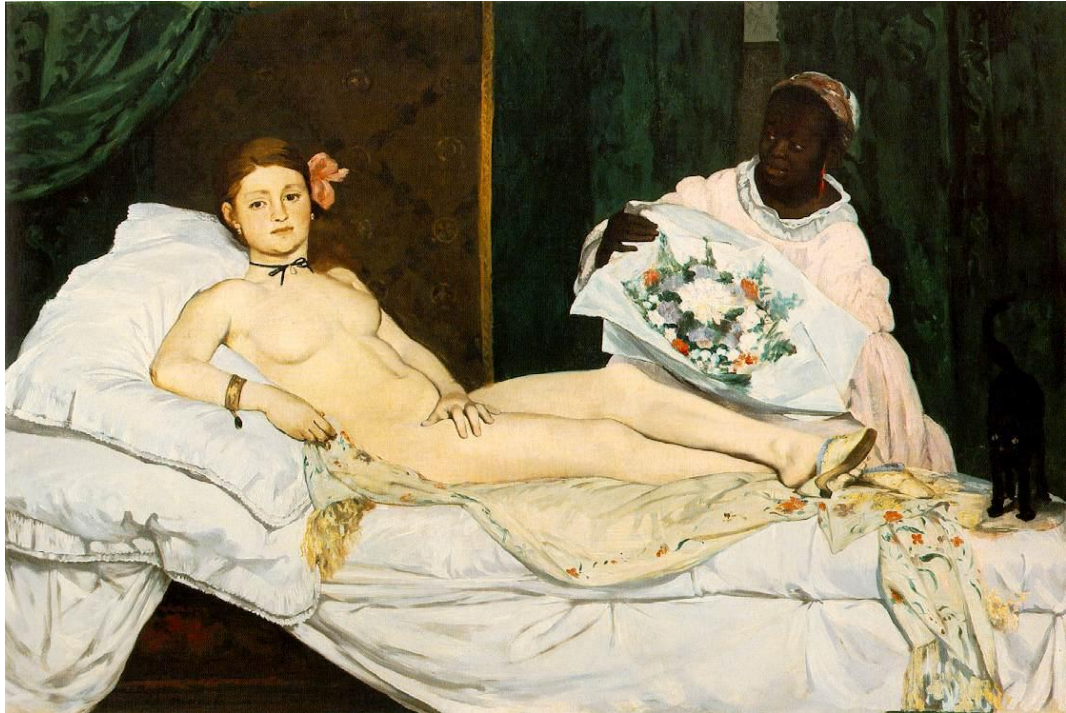
ด้านชีวิตส่วนตัวของManet ไม่ได้ได้รับความทราจนจากสังคมมากนัก ภาพยังพอขายได้บ้าง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อปลายปี ค.ศ. 1879 เอมมีลี แอมเบอร์ นักร้องโอเปร่าผู้มีชื่อเสียงได้เดินทางไปแสดงที่ สหรัฐฯ และนำภาพ “คำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน” ติดตัวไปแสดงด้วย มีเพียงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่ลงข่าวให้เล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีประชาชนให้ความสนใจเลย ภาพนั้นได้ถูกส่งกลับ ปารีสอย่างเงียบเหงา

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1880 Manet เปิดนิทรรศการแสดงผลงานส่วนตัว ต่อมาในปีรุ่งขึ้นเขาได้รับรางวัลที่สองในการประกวดของ Salon

ชีวิตในวัยชราของManet เต็มไปด้วยความผิดหวัง สุขภาพเสื่อมโทรม ในปี ค.ศ. 1882 ได้รับการเสนอชื่อเพื่อชิงรางวัล เดอะ ลีจัน ออฟ ฮอนเนอร์ (The Legion of Honor) แต่ก็พลาดเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนเพียงพอ ในฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1883 ขาข้างซ้ายของเขาก็เคล็ดอันไหวไม่ได้แม้จะเร่งได้กัดกินจนต้องตัดทิ้ง และได้เสียชีวิตลงในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1883 อย่างเดียวดาย

เมื่อสิ้นชีวิตลง เริ่มมีผู้มองเห็นคุณค่าในผลงาน ในปีถัดมา มีการจัดงานแสดงศิลปกรรมเพื่อระลึกและประกาศเกียรติคุณของจิตรกรผู้หนึ่งที่ Ecole des Beaux-Arts อย่างใหญ่โต ทำให้ชื่อเสียงของ Manet ขึ้นสู่ความเป็นศิลปินผู้ไม่มีวันตายของวงการศิลปะ

นอกจากนี้ Manet ยังสร้างงานจิตรกรรมชิ้นสำคัญ ๆ ขึ้นอีกหลายชิ้น เช่น “Olympia (1863) และ “A Bar at the Folies-Bergere (โพลีส์ แบร์แมร์)” (1882) ฯลฯ Manet ได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาผู้ก่อตั้งกลุ่ม Impressionism

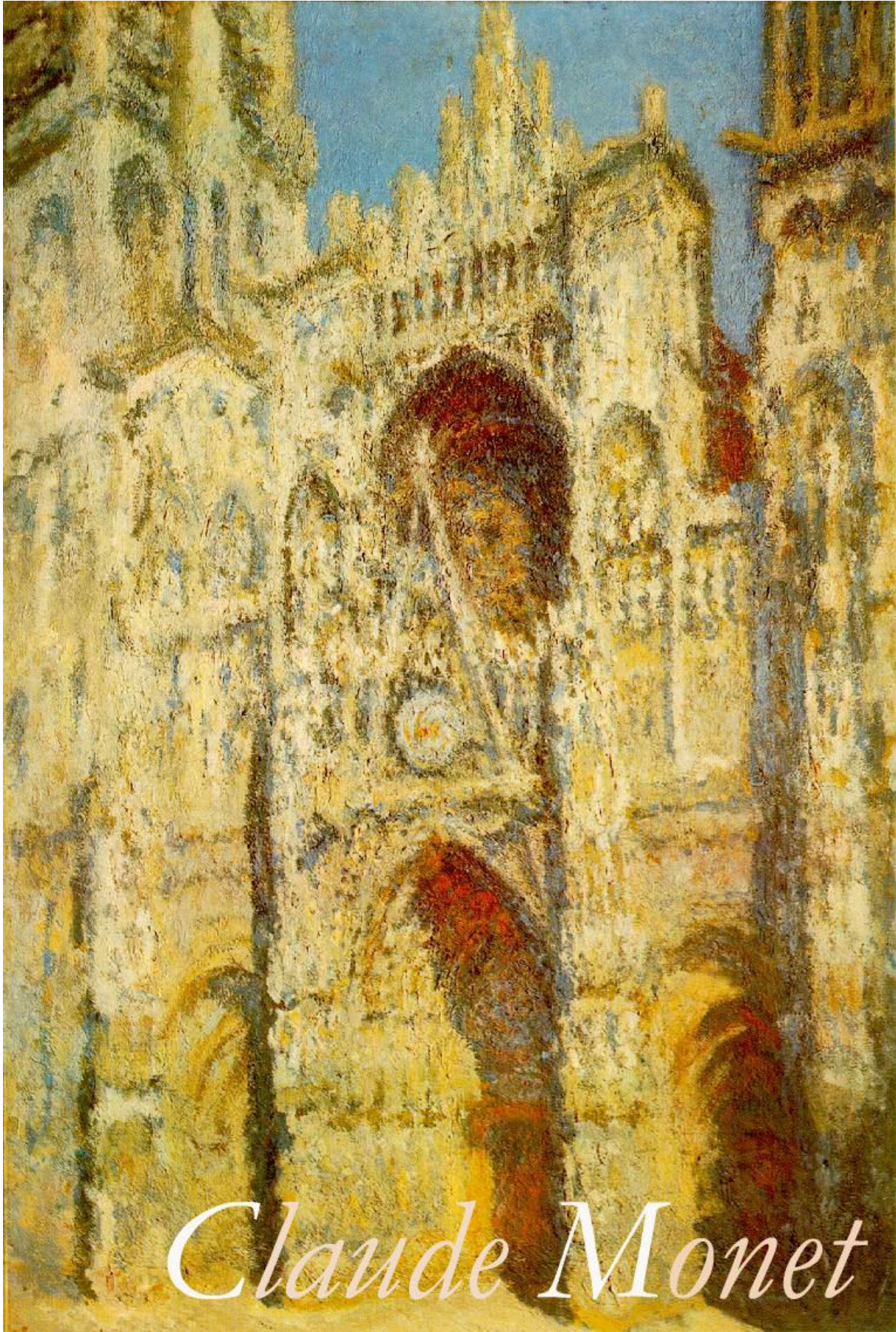
“Olympia” 1863 Edouard Manet

นักวิจารณ์ศิลปะต่างยกให้ Manet เป็นบุคคลสำคัญในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อของศิลปะสมัยใหม่ เพราะเป็นผู้เชื่อมโยงระหว่างลัทธิ Realism มาก เช่น ภาพ “คำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน” (The Execution of Emperor Maximilian) ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของโกยา ภาพนี้แสดงถึงการสังหารหมู่ชาวเม็กซิกันผู้รักชาติโดยคำสั่งของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน ผู้ครองราชย์บัลลังก์ประเทศเม็กซิโก นับเป็นการสังหารหมู่ที่โหดร้ายมากในสมัยนั้น และได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ต่อต้านทั่วไป เหตุการณ์เกิดในปี ค.ศ. 1867 ภาพนี้มีแนวโน้มในการบันทึกเหตุการณ์มากกว่าแสดงความรู้สึกของศิลปิน โดยมีความต้องการที่จะใช้ศิลปะเสียดสีสภาพของสังคม

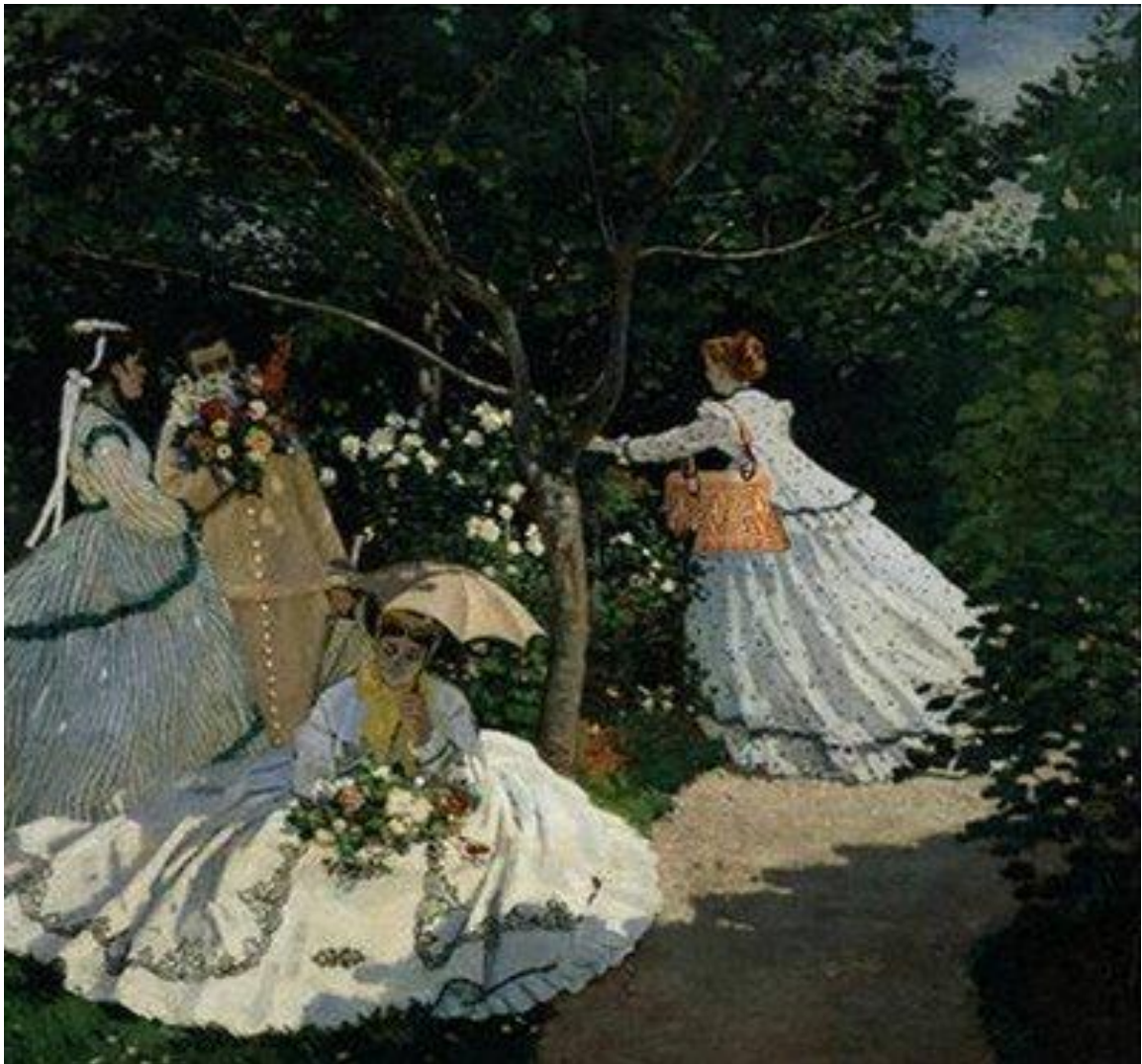
“Le Bar aux Folies-Bergère” 1881-82, *Edouard Manet*

ภาพ “อาหารเช้าบนพืหญ้า” (Le Dejeuner sur l'Herbe or Breakfast on Grass) Manet ได้นำแรงดลใจมาจากภาพของจอร์โจเน จิตรกรชาวเวนิสสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา มาสร้างขึ้นในทศวรรษของศตวรรษใหม่ อาทิ เช่น การแต่งกายของชายหนุ่มในภาพเป็นแบบสมัยนิยม Manet ไม่ต้องการให้ภาพดูมีความสัมพันธ์ตามแบบฉบับของพวกคลาสสิก จึงลดคุณค่าด้านนี้ลง มีการเน้นน้ำหนักของแสงเงา และสีให้ตัดกันชัดเจนขึ้น เช่นเดียวกับภาพ “โอลิมเปีย” (Olympia) อันมีชื่อของเขา โดยได้รับความดลใจจากผลงานของทิตีเนียน (Titian) จิตรกรยุคเดียวกับจอร์โจเน ซึ่งนำมาปรุงแต่งเสียใหม่เช่นกัน เป็นภาพหญิงสาวร่างเล็กนอนเปลือยกายสวมรองเท้าอยู่บนเตียง ด้านการใช้แสงก็มิได้จัดเข้าทางซ้ายหรือขวาเหมือนศิลปินรุ่นเก่ากระทำ จากการใช้แสงเช่นนี้ ทำให้ภาพมีน้ำหนักเด่นชัดตัดกัน รูปทรงจะค่อนข้างแบนลักษณะรุ่นเก่ากระทำ จากการใช้แสงเช่นนี้ ทำให้ภาพมีน้ำหนักเด่นชัดตัดกัน รูปทรงจะค่อนข้างแบนลักษณะเช่นนี้จะปรากฏในผลงานแทบทุกชิ้น ทำให้ภาพของ Manet มีลักษณะพิเศษเฉพาะตน แสดงถึงความก้าวหน้า หลีกแนวทางเดิมซึ่งเคยยึดถือกันตลอดมา ภาพ “อาหารเช้าบนพืหญ้า” นี้ นักวิจารณ์สมัยนั้นกล่าวว่า เป็นภาพที่ตลาดไร้สุนทรียะที่สุดภาพหนึ่ง ปัจจุบันกลับเป็นตัวอย่างอันดีในการทำลายกฎเกณฑ์เก่า แสวงหาแนวทางการแสดงออกด้วยอิสรภาพของศิลปินอย่างเต็มที่

โคลด โมเนต์ (Claude Monet, ค.ศ. 1840-1926)

Claude Monet (เกิดเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 1840 ที่ปารีส และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 1926 ที่ Giverny) จิตรกรชาวฝรั่งเศสผู้เป็นทั้งผู้ริเริ่ม ผู้นำ และผู้สนับสนุนที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงของกลุ่ม Impressionism ที่ซึ่งเขาได้รับการยอมรับว่าเป็นต้นแบบของจิตรกร Impressionist ที่มุ่งมั่นทุ่มเทให้กับการแสดงออกในอุดมการณ์ของกลุ่มโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิตการทำงานจิตรกรรมของเขา อีกทั้งผลงานชิ้นหนึ่งของเขาที่มีชื่อว่า “Impression : Sunrise (Musee Marmottan, Paris;1872) ก็ยังเป็นที่มาของชื่อกลุ่ม Impressionism

“Woman in the garden” 1876,

Claude Monet

Monet มีชีวิตในวันเด็กอยู่ที่ Le Havre ที่ซึ่งเขาเริ่มต้นทำงานศิลปะโดยการเป็นนักเรียนภาพการตูนล้อเลียนบุคคลซึ่งมีผลงานที่ดี อย่างไรก็ตามเขาก็เปลี่ยนแปลงมาให้ความสนใจในการเขียนภาพทิวทัศน์โดยการชักชวนของ Boudin ครูคนแรก ๆ ของเขา ที่เขาสืบสานเทคนิคการทำงานจิตรกรรมแบบกลางแจ้ง ต่อมาใน 1859 เขาได้เข้าศึกษาที่ Atelier Suisse (อาเตอริเยร์ สวิส) ในปารีสและได้พบปะรวมกลุ่มกับ Pissarro แต่หลังจากนั้นเขาก็ถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารอยู่ 2 ปี ที่ Algiers (แอลจีเรีย) หลังจากปลดประจำการแล้วก็ได้เดินทางกลับไป Le Havre และได้พบกับ Jongkind จิตรกรผู้ซึ่ง Monet ได้ยกย่องว่าเป็นผู้ที่เขาเป็นหนี้บุญคุณในการ “ทำให้เขาเรียนรู้การใช้ตาของเขาอย่างถูกต้อง” หลังจากนั้นในปี 1862 เขาเข้าร่วมสตูดิโอของ Gleyre (เกลแยร์) ในปารีสและได้พบกับ Renoir, Sisley, และ Bazille ที่นั่น ซึ่งพวกเขาช่วยกันสร้างปรากฏการณ์ใหม่ครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของงานจิตรกรรมในชื่อของกลุ่ม Impressionism ความมุ่งมั่นของ Monet ในการเขียนภาพกลางแจ้งนั้นแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนในผลงานที่เต็มไปด้วยความกล้าหาญในผลงานสมัยแรก ๆ ของเขาที่ชื่อ “Women in the Garden” Musée d'Orsay (มุเซ ออร์แซย์), Paris; 1866-67) ที่ซึ่งผลงานของเขาชิ้นนี้มีขนาด ความสูง 2 เมตรครึ่ง ทำให้เขาต้องขุดพื้นเป็นร่องในสวนและติดตั้งลูกรอกเพื่อชักลากปรับระดับขึ้นลง เพื่อที่จะทำให้เขาสามารถเขียนภาพนี้ให้สำเร็จกลางแจ้งได้ Gustave Courbet ได้มาเยี่ยมเยียนเขาในระหว่างที่เขาสร้างผลงานชิ้นนี้และให้ข้อสังเกตว่า Monet จะไม่ระบายสีแม้แต่บนใบไม้แค่เพียงใบเดียวบนฉากหลังของภาพนี้ ถ้าสภาวะของแสงนั้นยังไม่อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องที่สุด

ระหว่างสงคราม France-Prussian (ฝรั่งเศส-ปรัสเซีย) (1870-71) Monet ลี้ภัยไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษกับ Pissarro เขาได้ศึกษาผลงานของ Constable “Thames” และ Turner “London Parks” และเขายังได้รู้จักกับนักค่างานศิลปะ Durand-Ruel ผู้ซึ่งในเวลาต่อมากลายเป็นคนที่มีความสำคัญที่สุดคนหนึ่งในการขับเคลื่อนกลุ่มแนวคิด Impressionism ตั้งแต่ปี 1871 ถึง 1878 Monet อาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน Argenteuil บนฝั่งแม่น้ำ Seine ใกล้กับปารีส และที่หมู่บ้านแห่งนี้เองที่เป็นที่ผลิตผลงานชิ้นที่ดีและเป็นที่ยอมรับมากมายตามแนวทางของกลุ่ม Impressionism ที่สำคัญไม่ใช่เฉพาะผลงานของเขาเท่านั้น แต่กลุ่มของเพื่อน ๆ ของเขาที่มาเยี่ยมและร่วมเขียนภาพกับเขาที่นั่นด้วย ทั้ง Manet, Renoir และ Sisley ในปี 1878 เขาย้ายไปอยู่ที่ Vétheuil (เวเตย์) และจนกระทั่งปี 1883 เขาก็ลงหลักปักฐานที่ Giverny ซึ่งก็อยู่บนฝั่งแม่น้ำ Seine เช่นกัน แต่ห่างออกไปจากกรุงปารีสประมาณ 40 ไมล์ หลังจากผ่านช่วงเวลานั้นลำบากและยากจนมาได้ Monet ก็เริ่มมีฐานะที่ดีขึ้นโดยในปี 1890 เขาก็สามารถซื้อบ้านที่เขาเคยเช่าอยู่ที่ Giverny (ฌีแวร์นี) มาเป็นของตัวเองได้ และในปี 1892 เขาก็แต่งงานกับภรรยาของเขาที่ซึ่งทั้งคู่เริ่มมีความสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ปี 1876 (3 ปีก่อนการถึงแก่กรรมของภรรยาของเขา) ตั้งแต่ปี 1890 เขาเริ่มมุ่งความสนใจไปในผลงานชุดที่เขาเขียนภาพเรือรวางและมูมมองเดียวกันในหลาย ๆ ความแตกต่างของช่วงเวลาและแสงสีในแต่ละวัน เช่นผลงานชุด “Haystacks หรือ Grainstacks” (1890-91) หรือ “Rouen (รูออง) Cathedral” (1891-95) อันเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดี เขาเริ่มเดินทางท่องเที่ยวไปในหลาย ๆ ประเทศรวมถึงที่ลอนดอนและเวนิซอีกหลายครั้ง แต่

ทว่าความสนใจของเขากลับมีเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณที่มุ่งไปที่สวนไม้น้ำที่เขาสร้างขึ้นที่ Giverny ที่ซึ่งเป็นที่มาของผลงานจิตรกรรมชุด “Water-lilies” ที่เขาเริ่มสร้างขึ้นตั้งแต่ปี 1899 ที่ซึ่งเป็นบทสรุปของการสร้างสรรค์ของเขาก็ว่าได้ (ในปี 1914 เขาได้สร้างสตูดิโอขึ้นเป็นพิเศษที่ชั้นล่างของบ้านทำให้เขาสามารถสร้างผลงานจิตรกรรมขนาดใหญ่มา ๆ ได้)

“The Series of Haystacks at Chailly” Claude Monet

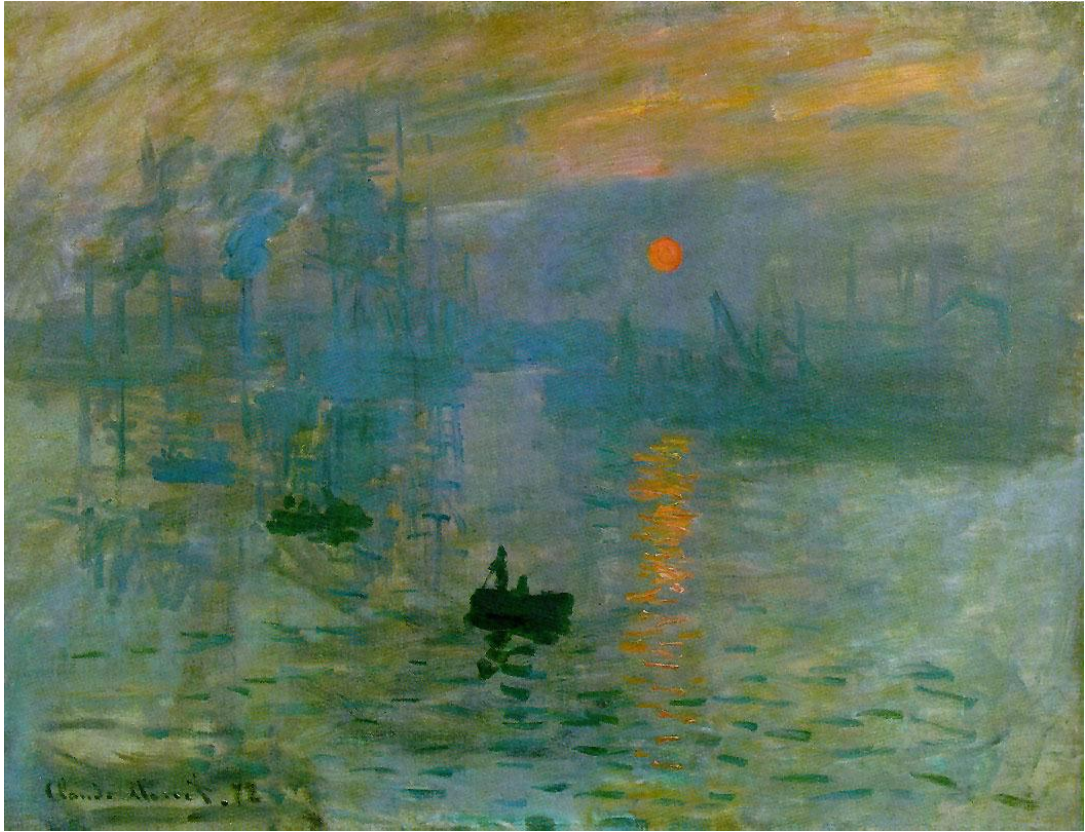
ในช่วงปีสุดท้ายในชีวิต Monet ต้องประสบปัญหาเกี่ยวกับสายตาจนเขาเกือบมองไม่เห็นแต่เขาก็ยังคงเขียนภาพอย่างต่อเนื่องจนถึงวาระสุดท้าย ซึ่งตลอดชีวิตของเขาเขาได้สร้างผลงานที่เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ให้อิทธิพลอันใหญ่หลวงต่อการเกิดขึ้นของศิลปะสมัยใหม่ ที่ซึ่งผลงานของเขาถูกจัดแสดงอย่างถาวรอยู่ในห้องแสดงภาพสำคัญ ๆ ในหลาย ๆ ประเทศ ทั่วทั้งยุโรป

“Rain, Stream and Speed” 1844

Joseph Mallord William Turner

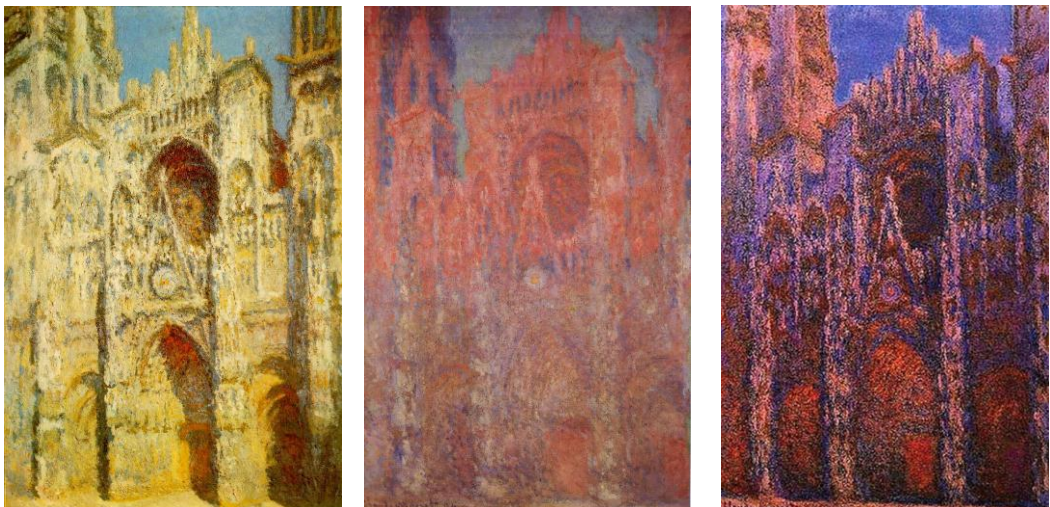
แนวโน้มความสนใจเรื่องแสงสีตามหลักทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ เริ่มปรากฏขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1860 Monet กับ Renoir ได้ออกทำงานวาดภาพนอกสถานที่ด้วยกัน ซึ่งทั้งสองปฏิบัติการบางอย่างตามแนวทางลัทธิ Impressionism ขึ้นเป็นครั้งแรก Monet เริ่มต้นขจัดสีที่ชุ่มมัวออกไป หันมาใช้สีบริสุทธิ์และทิ้งรอยพู่กันอย่างสนุกสนานเข้าแทน ภาพ “ความประทับใจยามรุ่งอรุณ” (Impression : Sunrise) ซึ่งเป็นบ่อเกิดชื่อของกลุ่ม เป็นภาพที่มีแนวความคิดคล้ายคลึงกับภาพเขียนของ Turner จิตรกรชาวอังกฤษ อาจเป็นไปได้ว่า Monet ได้รับความสนใจมาเพราะเขาเคยไปเยี่ยมกรุงลอนดอน และพยายามจัดการแสดงหลายครั้ง แต่ผิดหวังไม่ได้รับความร่วมสนับสนุน ภาพนี้เป็นภาพพระอาทิตย์กำลังขึ้นยามเช้า การวาดใช้เทคนิคการป้ายพู่กันอย่างรวดเร็ว สามารถจัดแสงสีในอากาศได้อย่างฉับพลันแต่คนทั่วไปจะดูว่าเป็นงานหยาบ เพราะ Monet ไม่แสดงส่วนละเอียดใด ๆ นอกจากสีที่เกิดขึ้นในยามเช้าเท่านั้น

"Impression, soleil levant" (Impression, Sunrise) 1873,

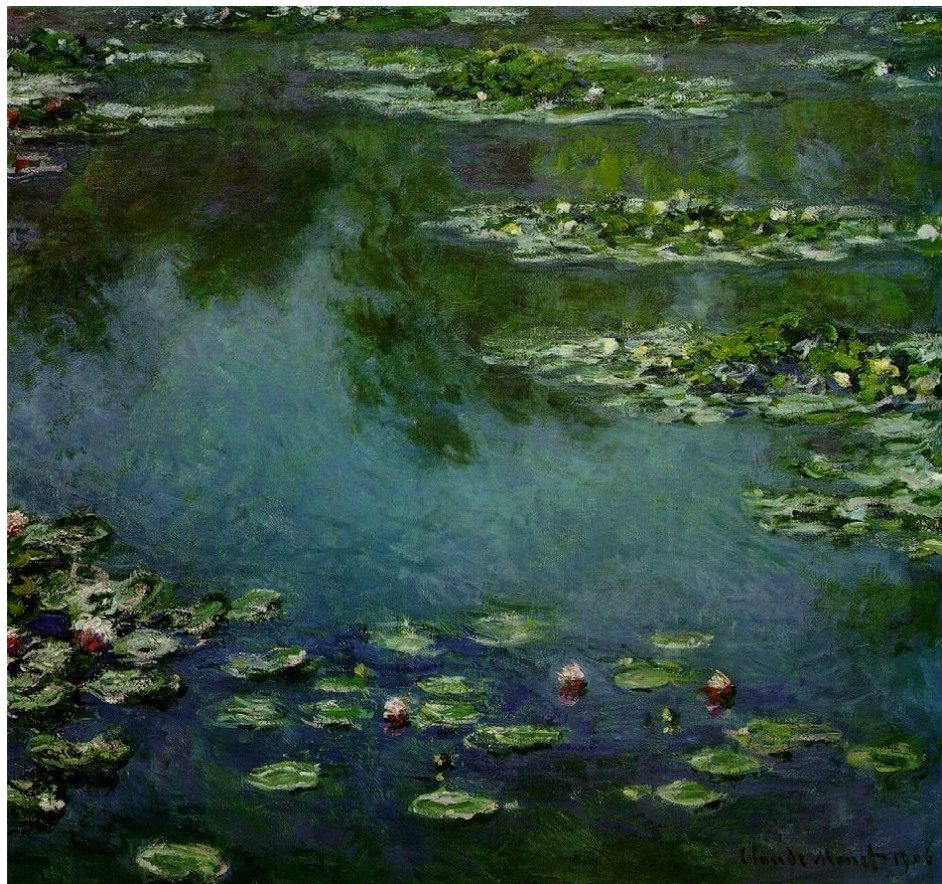
Claude Monet

Monet เป็นจิตรกรที่ขยันขันแข็ง ทำงานหนักและช่างสังเกต ตลอดเวลาเขาจะเฝ้าศึกษาแสงสังเกต
ดูการแปรเปลี่ยนของมัน ดังเช่นภาพโบสถ์รูอ็อง (Rouen Cathedral) ซึ่งเขาได้วาดไว้หลายรูป ต่างฤดูกาล
แต่จุดมองเดียวกัน นับเป็นภาพชุดที่แสดงให้เห็นผลของแสงที่มีต่ออารมณ์การรับรู้ และผลต่อบรรยากาศ
ในภาพด้วย

"Series of Rouen Cathedral" 1894 , Claude Monet

ในปี ค.ศ. 1865 Salon รัชภาพเขียนทิวทัศน์ของเขาเข้าร่วมแสดง แม้จะเริ่มประสบความสำเร็จบ้าง Monet ก็ยังคงทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีบ่อยครั้งที่การเงินขาดแคลนอย่างมากถึงกับต้องยืมยืมจากเพื่อนฝูง ภาวะแห่งความคับแค้นและบีบคั้นเช่นนี้เป็นอยู่นาน จนกระทั่งปี ค.ศ. 1889 จึงเริ่มมีฐานะดีขึ้น เมื่อมีโอกาสร่วมแสดงงานคู่กับRodin ประติมากรผู้มีชื่อเสียงในยุคนั้น Monetขายภาพในครั้งนี้ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ สามารถซื้อบ้านได้ที่Giverny (ฌีแวร์นี) เมื่อมีเงินก็มีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวยังต่างประเทศได้หลายครั้ง ภาพสุดท้ายแห่งชีวิตของเขาคือ ภาพ “ดอกบัว” (Water Lilies) วาดจากทิวทัศน์ภายในบริเวณบ้านที่ซื้อไว้ ภาพชุดนี้วาดได้หลายภาพ แต่ละภาพมีขนาดใหญ่ มีลักษณะก้าวหน้าคล้ายกับภาพแอบสแตรกท์ของศิลปินยุคหลังมาก กล่าวคือ Monet จับเอาแต่ความสำคัญของสี พื้นผิวน้ำและดอกบัวเท่านั้น

“Water Lilies” Oil on canvas, 87.6 x 92.7 cm ; Claude Monet

Monetได้รับการยกย่องอย่างสูงจากผู้นิยมชมชื่นในผลงานของกลุ่มImpressionismว่า เขาคือผู้นำอย่างแท้จริงของกลุ่ม ตลอดชีวิตได้ทำงานตามอุดมการณ์นี้จนถึงวาระสุดท้าย ซึ่งตามอดสนิทก่อนจะถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1926 รวมอายุได้ 86 ปี

การทำงานของMonet มีหลักบางประการเท่าที่ควรทราบก็คือ วัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งปรากฏแก่จักษ

ประสาทของเราภายใต้แสงธรรมชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีความสัมพันธ์กันอย่างดี Monet ยึดหลักปฏิบัติในการทำงานนอกห้องทำงานอย่างเคร่งครัด งานทุก ๆ ชิ้นจะเน้นให้เห็นความสนใจในเรื่องแสงและสี เทคนิคการใช้สี เมื่อต้องการให้ได้สีที่มีความสว่าง และการให้มีความสว่างดังแสงอาทิตย์ ย่อมมิได้มาจากการผสมสีแบบสำเร็จรูปในจานสีหรือค้อย ๆ เกลี่ยสีให้เข้ากัน หากเขาพิจารณาไปถึงขอบแตรัมของสีบริสุทธิ์ให้ความสำคัญของสีคู่ปฏิปักษ์ สร้างสีให้มีความสำคัญมากกว่ารูปทรง คล้ายกับว่าแสงสีได้หล่อหลอมสร้างรูปวัตถุมากกว่าจะเป็นรูปทรงของวัตถุเฉย ๆ

"The Bridge at Argenteuil" 1874 , Claude Monet

Monetชอบใช้สีสดที่เป็นปฏิปักษ์ในบริเวณใกล้เคียงกัน เมื่อมองดูในระยะใกล้จะแลเห็นแต่สีแต่มีระยิบระยับ เป็นรอยแปรงป้ายอย่างสนุกสนาน ครั้งพอลอยห่างออกมาก็จะเห็นสีต่าง ๆ กลมกลืนกันอย่างน่าพิศวง เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาต้องการให้สีผสมกันในดวงตาของผู้ชมมากกว่าผสมกันเองบนพื้นผ้าใบ ระยะแรกของผลงานยังคงมีเส้นบอกกำหนดขอบเขตของรูปทรง แต่ระยะหลังได้ลดเส้นลง เหลือเพียงสีและแสง นอกจากนี้Monetยังเป็นผู้ริเริ่มการวาดภาพเป็นชุด เพื่อแสดงความผันแปรของอารมณ์และแสงสีในเวลาต่าง ๆ กัน เช่น ภาพชุดคองฟางมีจำนวนมากกว่า 20 ภาพในเรื่องราวเดียวกัน แต่ต่างเวลาและฤดูกาล

Pierre-Auguste Renoir

ปีแอร์ ออคุสต์ เรอเนอร์ (Pierre Auguste Renoir, ค.ศ. 1841-1919)

เกิดที่เมือง ลิมอจส์ (Limoges) เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1841 ถึงแก่กรรมที่เมืองคานส์-ซูร์-แมร์ เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1919 บิดาเป็นช่างตัดเสื้อผ้า พาดครอบครัวอพยพไปทำมาหากินในปารีส ขณะที่Renoirอายุเพียงเล็กน้อย เมื่อเยาว์วัย ครอบครัวให้เขาเป็นนักดนตรี แต่ตัวเองชอบวาดภาพ บิดาจึงพาไปทำงานในโรงงานเครื่องปั้นดินเผา มีหน้าที่เขียนลวดลายบนแผ่นกระเบื้องเคลือบ เมื่องานเลิกชอบไปชมพิพิธภัณฑ์ลูฟว์เสมอ ๆ บางครั้งก็ช่วยพี่ชายแกะเหรียญตราที่ใช้ประดับตามพัด เขาลาออกจากโรงงานทำเครื่องเคลือบ ไปทำงานเกี่ยวกับการตกแต่งผ้าผ่านตามโบสถ์ จากประสบการณ์ในชีวิตวัยเยาว์ ทำให้Renoirเป็นจิตรกรผู้มีฝีมือและความชัดเจนในทางช่างอย่างชำนาญยิ่ง

ในปี ค.ศ. 1857 ภาพแรกเท่าที่ปรากฏ คือ ภาพนายของเขาเอง ปี ค.ศ. 1862 เริ่มศึกษาศิลปะอย่างจริงจัง โดยได้สมัครเรียนใน Ecole des Beaux-Arts ภายใต้การสอนของเกลแยร์ ที่นี้เขาได้พบกับ Monet ,Sisley และBazille เขาเช่าห้องทำงานเล็ก ๆ ร่วมกับSisley ที่ถนนคองมีน Renoir มักจะชักชวนสหายทั้งสามไปเขียนภาพที่ป่าFontainebleau อยู่บ่อยครั้ง นอกจากนั้นยังได้พบกับนอร์ชิส ไดแอส ซึ่งมีอิทธิพลต่อผลงานของจิตรกรรุ่นเยาว์เหล่านี้ ปี ค.ศ. 1866 เขาเริ่มส่งผลงานเข้าประกวด ซึ่งยังมีลักษณะเป็นงานเรียนมากเกินไป (ภายหลังเขาได้ทำลายมันทิ้ง) และภาพเหล่านั้นถูกคัดออกจากการแสดง และในปีต่อมาถูกคัดออกอีกเช่นกัน ในปี ค.ศ. 1868 ผลงานที่ชื่อ ลีส (Lise) ได้รับความสำเร็จอย่างน่าภาคภูมิใจ เมื่อได้รับคัดเลือกให้เข้าแสดง ซึ่งตอนนั้นอายุย่างเข้า 25 ปีพอดี

“Provencher's Mill at Moret” 1884 , Alfred Sisley

Renoir มีความนิยมชมชอบต่อCourbet ศิลปินแห่งกลุ่ม Realism มาก ตลอดชีวิตการทำงานเขาผูกพันอยู่กับศิลปินในกลุ่ม Impressionism เรื่อยมา โดยเฉพาะBazille และMonet ต่างร่วมกันทำงานเสมอ

ต่อมาเกิดสงคราม Franco-Prussian นั้น Bazille (บาซีเย) ได้เสียชีวิตในสงครามนี้เมื่อปี ค.ศ. 1870

"La loge" 1874, Pierre-Auguste Renoir

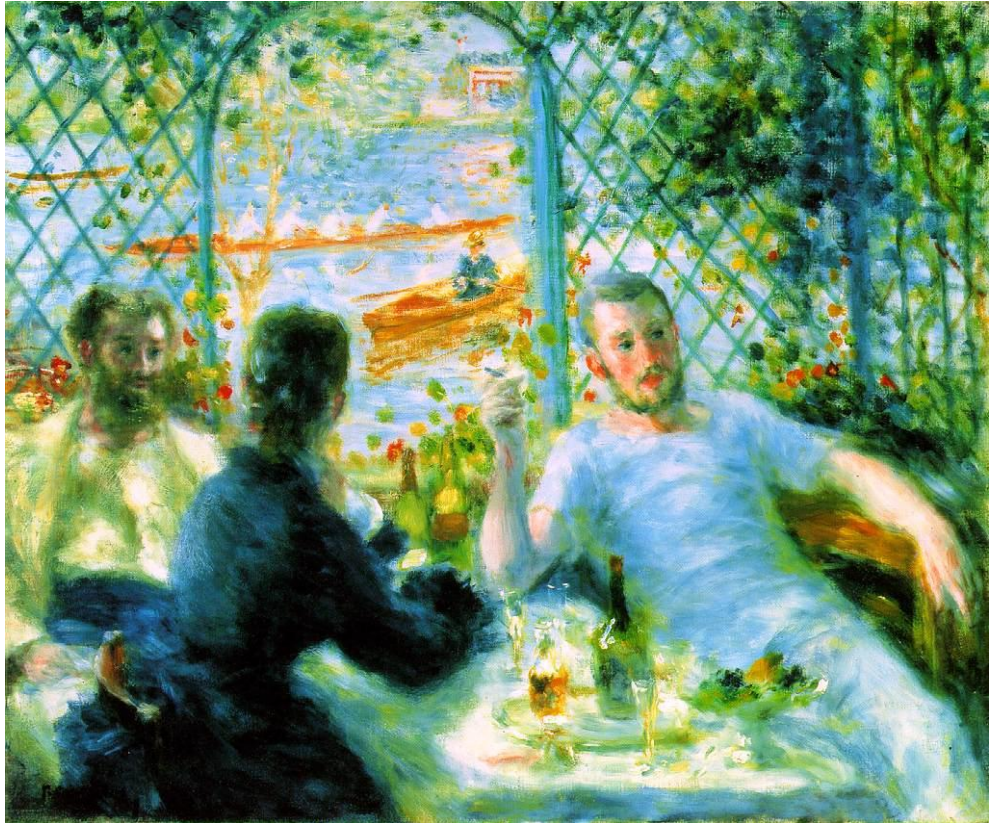
ในปี ค.ศ. 1870 Renoir ถูกเกณฑ์เป็นทหารที่เมืองบอร์โด เขาเขียนภาพใบหน้าของผู้บังคับบัญชาไว้หลายภาพ เมื่อปลดประจำการก็กลับมาดำเนินการเขียนรูปต่อไป เขาได้เขียนภาพมุมต่าง ๆ ในนครปารีสไว้มาก ในระหว่างนี้ค้นพบวิธีการรายสีที่ทำให้สีดูสดใส รูปคนและวัสดุต่าง ๆ เขาวาดให้ดูกลมกลืนมาก แต่ดูรู้สึกราวกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นของเหลวและมีบรรยากาศใส เขาชอบใช้วิธีการประสานกลมกลืนกันของสี ให้มีความสัมพันธ์กันระหว่างสีที่เป็นเงาและสีที่เป็นแสงสว่าง รวมทั้งสีที่ทำเป็นแสงจัด เมื่อถูกแดดกระทบ Renoir ทำได้งดงามอย่างน่าพิศวง

“Le déjeuner des canotiers” (The Luncheon of the Boating Party) 1881, Renoir

Renoirประสบความสำเร็จอย่างดีภายหลังจากที่เสนองานชุดนี้ เขาเริ่มอยู่ในความสนใจของ Durand-Ruel (คูรองด์-รูเดอ) ผู้สนับสนุนศิลปินกลุ่ม Impressionism และสุดท้ายบุคคลทั้งสองกลายเป็นเพื่อนกันราวปี ค.ศ. 1874 เขาได้ส่งงานแสดงที่ห้องแสดงภาพของ Nadar มีภาพ “ห้องพิเศษในโรงละครอุปรากร” เข้าร่วมแสดงด้วย ต่อจากนั้นมา Renoir เริ่มใช้สีจัดขึ้น บางภาพเขาระบายด้วยสีอ่อนนุ่มเกลี่ยเรียบร้อยผสมคละเคล้ากับการระบายแบบเห็นรอยแปรงพู่กัน Renoir ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่เขียนสีได้สดใส ทั้งนี้เป็นเพราะนำวิธีการระบายสีของ Titian, Rubens และ Manet มาใช้ผสมผสานกับตนเป็นวิธีการส่วนตัว

ในประวัติการแสดงผลงานของพวก Impressionism ระยะเวลาเริ่มนั้น ต่างประสบความสำเร็จอย่างแรง ผลงานของพวกเขาทั้งหมดถูกคัดออกจากซาลง ดังนั้น จึงได้พร้อมใจกันไปเปิดการแสดงครั้งแรกที่ห้องแสดงภาพของ Nadar ในปี ค.ศ. 1875 และก็มีผิดหวังอีกเช่นเคย เนื่องจากมีคนมาดูเพียงเล็กน้อย ทำให้สมาชิกของกลุ่มมีความจำเป็นทางเศรษฐกิจจืดจาง หลังจากนั้นก็มีการขายภาพทำนองเลหลังซึ่งนักวิจารณ์ศิลปะต่างตำหนิว่าเป็นความหายนะทางพาณิชย์ครั้งใหญ่ โดยมีการขายภาพ 70 ภาพของ Monet, Sisley, Marisot และ Renoir ที่โอดีลโดโรโนในราคาถูก แม้ว่าสหภาพร่วมกลุ่มจะยากจนขัดสนด้านส่วนตัวของ Renoir เอง ยังไม่อัปจนทีเดียว ยังได้รับการว่างจ้างและสนับสนุนอยู่เสมอจากตระกูลเฮ็นเรียตกับนักสะสมภาพชื่อโซเกต์และโดเดต์อยู่ตลอดเวลา

“ The Canoeists' Luncheon” 1879-80, Pierre August Renoir

ในปี ค.ศ. 1876 Durand-Ruel เปิดแสดงภาพของกลุ่ม Impressionism ขึ้นอีก คราวนี้กลับได้รับการต้อนรับอย่างเย็นชายิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก ระหว่างนี้ Renoir เข้าคลุกคลีกับบรรดานักเขียน ศิลปินสาขาต่าง ๆ และนักการเมือง เขาได้เขียนภาพคนเหล่านี้ไว้มาก ดังเช่น ภาพนักแสดงชื่อ ยีน ซามารี เป็นต้น ในปี ค.ศ. 1877 เขาส่งผลงานเหล่านั้นแสดงในงานของกลุ่ม Impressionism ครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1879 ชาลงได้รับภาพของเขาเข้าร่วมแสดง

ในปี ค.ศ. 1881 Renoir หันไปเขียนภาพทิวทัศน์และชีวิตชาวเมืองในสมัยนั้น เขาได้เขียนภาพ “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” (Luncheon of the Boating Party) อันมีชื่อเสียงขึ้น ระยะนี้เขาจักจะเหินห่างจากเพื่อนร่วมอุดมการณ์ ไม่แสดงภาพด้วย แต่ยังคงส่งภาพเข้าประกวดในชาลงของทางรัฐบาลเขา เดินทางไปแอลจีเรียและอิตาลี ในอิตาลีเขาชอบเมืองเวนิสมาก และได้นำภาพวาดทิวทัศน์ของเมืองนี้ไว้หลายภาพ ในขณะที่เดียวกันกลับไม่ค่อยสนใจสถาปัตยกรรมในโรมและฟลอเรนซ์ หากแต่ใช้เวลาทั้งหมดขลุกอยู่ในพิพิธภัณฑ์เพื่อศึกษางานของศิลปินยุคก่อน Raphael เป็นจิตรกรที่เขารู้สึกประทับใจมากที่สุด ในระหว่างเดินทางกลับก็แวะพักกับ Cezanne 3 สัปดาห์ที่เลสตัด และบุคคลทั้งสองได้ออกไปวาดภาพด้วยกัน

“Le Moulin de la Galette” 1876 , Auguste Renoir

ปี ค.ศ. 1882 Renoir เดินทางท่องเที่ยวยังแอลจีเรียอีก และกลับมาร่วมแสดงผลงานของพวก Impressionism ครั้งที่ 7 ครั้งนี้เขาส่งภาพแสดงร่วมเป็นจำนวนถึง 25 ภาพ แม้บางครั้งจะเห็นห่างจากการสมาคมของกลุ่ม แต่ยังคงมีความสัมพันธ์อันดีต่อ Monet ตลอดมา ทั้งสองเดินทางท่องเที่ยวไปที่เมืองมาร์แซย์และเจนีวด้วยกัน Renoir ได้แยกตนเองออกจากกลุ่ม impressionism อย่างเด็ดขาดในระบอบนี้ปลายชีวิต ซึ่งในช่วงระยะเวลาี้เขามีความกระตือรือร้นสนใจในการวาดภาพคน โดยเฉพาะภาพผู้หญิง นอกจากนี้ยังชอบวาดภาพเกี่ยวกับเรื่องของความคิดที่ไร้สิ่งบังคับ และในความรักคล้ายกับความรักของสัตว์ ยิ่งอายุมากเข้า Renoir กลับไปมีความนิยมชมชอบผลงานของศิลปินในอดีต ซึ่งเขาคิดว่าควรเป็นผู้รับสืบทอดมรดก ยิ่งได้มาเห็นผลงานของ Raphael ยิ่งทำให้เขาหลงใหลศิลปะโบราณมากขึ้น ไม่ปรารถนาเป็นผู้บุกเบิกต่อไป แต่ต้องการย้อนกลับไปสร้างงานอันเต็มไปด้วยอารมณ์ และมีความรู้สึกอย่างมีเหตุผลระหว่างสัญชาตญาณกับเหตุผลตามแบบโบราณ ระหว่างความรู้สึกอันอ่อนไหวภายในกับความรู้สึกทางช่างอย่างเยียมยออดที่ศิลปินในอดีตทำได้ Renoir หลงใหลในศิลปะคลาสสิก แต่ประสบการณ์ส่วนตัวทำให้เขาไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น เขารู้ดีว่าแสงเงามีได้มีจุดสิ้นสุดในตัวของมันเองหากยังคงต้องการเรื่องของการวาดเส้นและการจัดภาพองค์ประกอบรองรับด้วย เท่ากับ Renoir ได้นำความรู้ของ Impressionism ผสมเข้ากับของโบราณในอดีตมาสร้างงานชิ้นใหม่ระหว่างนั้นปลายชีวิต ในปี ค.ศ. 1886 เขาปฏิเสธจะร่วมแสดงผลงานกับกลุ่ม Impressionism ครั้งที่ 8 ซึ่งเป็นการแสดงครั้งสุดท้ายของกลุ่ม แต่ยอมรับคำเชิญของดู Durand-Ruel ให้ส่งผลงานไปแสดงที่เมืองนิวยอร์กแทน

ผลงานในยุคสุดท้าย Renoir ไม่พยายามใช้เส้นตัดแสดงรูปขอบเขตของภาพ เขาเพิ่มความละเอียดอ่อน จำกัดรอยแปรง มีแสงที่ยุ่งเหยิงขึ้น รูปทรงของคนที่ทำเป็นปล้อง ๆ น้อยลง ผสมสีน้ำมันมากจนดูเยิ้ม ทำสีให้เหลือบเลื่อมพรายมากขึ้น เขานำเทคนิคเหล่านี้มาเขียนภาพคนอาบน้ำ มีเด็ก ๆ ในชุดฤดูร้อนนั่งอยู่ชายหาดหรือไม่ก็นอนบนพื้นหญ้า ส่วนมากเป็นภาพที่เขียนขึ้นในระหว่างเดินทางไปพักผ่อนตามชนบท ยิ่งใกล้วาระสุดท้ายของชีวิต ผลงานของเขายุ่งเหยิงดูคล้าย Rubens มากกว่า Raphael ผลงานกลับไปสู่อัตถ์คล้ายของโบราณมากขึ้นทุกที

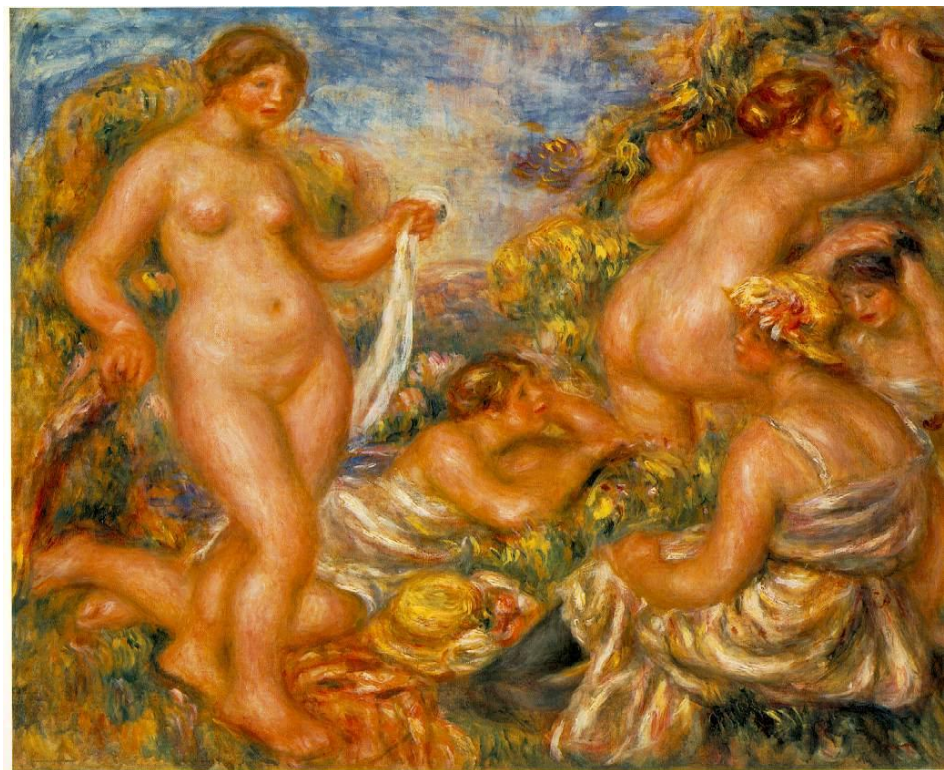

"La famille de l'artiste" 1896, Auguste Renoir

ในปี ค.ศ. 1904 มีการจัดงานแสดงเป็นเกียรติแก่เขา โดยจัดห้องพิเศษให้เฉพาะในสถานแสดงภาพชื่อ ซาลง โดตตอน ในขณะที่เกียรติยศเริ่มหลังไหลเข้ามา มีการฉลองอย่างใหญ่โต สุขภาพของRenoir ตกอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรม เขาป่วยทั้งโรคไขข้ออักเสบ ภาวะพิการจากโรคกล้ามเนื้อ และโรคหลอดเลือดอักเสบแทรกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังมีชีวิตอยู่พร้อมกับทำงานได้อีกหลายชุด ปี ค.ศ. 1910 เดินทางไปเมืองมิวนิคเพื่อร่วมแสดงงาน อีกสองปีต่อมา โรคไขข้ออักเสบก็คุกคามขาทั้งสองข้างจนไม่สามารถเดินได้ แต่ก็ยังคงทำงานต่อไป ภาพทิวทัศน์ ภาพหุ่นนิ่ง และหลายภาพที่เขาวาดขึ้นยังคงดำรงลักษณะเรื่องรูปทรง แสง และการประสานกลมกลืนกันของการจัดองค์ประกอบ มีสีที่มันซึ่มและมีความกลมมนแน่นชัดมากตามลักษณะเดิม เขาทำงานโดยนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้ช่วย ในยุคนี้เขาได้สร้างประติมากรรมขึ้นชื่อ "หญิงสาวซักผ้า" (Kneeling Washer Woman) และ "ชัยชนะของวีนิส" (Victorious Venus) นับเป็นรูปปั้นชิ้นสำคัญๆของประติมากรรมสมัยใหม่ ซึ่งRenoirในขณะนั้นเท่ากับเป็นศิลปินสูงอายุได้ใส่ความนุ่มและพลังแรงลงไป ทั้ง ๆ ที่ตัวเองดันสภาพเหล่านั้นแล้ว

ยิ่งใกล้ยุคสุดท้ายของชีวิต ลักษณะรุนแรงในรอยพู่กัน หรือสีที่เป็นประกายเหลือบเลื่อมพรายอัน

เป็นลักษณะงานระหว่างปี ค.ศ. 1890-1900 ได้จางลงไป เขากลับรับอิทธิพลของศิลปินเวนิสและRubens ไว้เต็มที่ดังกล่าวก่อนแล้ว นอกจากนี้ ยังจะสังเกตเห็นได้ชัดจากรูปทรงที่จัดกระจายออก และทำบรรยากาศพราวแวไม่ชัดเจนตามแบบวิธีการของTitian สีที่ใช้ส่วนมากเป็นสีแดงเลือดนก (Vermillion) สีกุหลาบ (Rose Madder) และสีน้ำตาล ผสมกับสีคราม (Cobalt Blue) สีเขียวมรกต (Emerald Green) สีน้ำตาลทอง (Ochre) ขาวและสีดำ (Ivory and Black) ภาพเขียนที่เด่นในปัจจุบันนี้ก็คือ ภาพ “การตัดสินของเจ้าชายปารีส” (The Judgment of Paris, ค.ศ. 1908) และอีกหลายภาพที่นำเอาเรื่องราวของศาสนานิยายมาวาด ผลงานในระยะหลังนี้ผู้งานในระหว่างปี ค.ศ. 1882-1897) ไม่ได้เลย เพราะผลงานในยุคแรกนั้นเต็มไปด้วยเสน่ห์ของความสดชื่นในความเป็นหนุ่ม มีรูปทรงงามบริสุทธิ์มีสัดส่วนที่สัมพันธ์กันอย่างดี รวมเข้ากับการใช้สีอย่างเหมาะสมจะพอดี

“Les baigneuses (Bathers)”1918 ,Auguste Renoir

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1919 Renoir กลับไปเยี่ยมบ้านที่เอสซัวส์ และรีบเดินทางกลับปารีสเพื่อดูภาพเหมือนของมาดามยอร์จ ชาร์ปองติเยร์ ซึ่งเขาวาดขึ้นและทางรัฐบาลจะซื้อไปแขวนไว้ที่พิพิธภัณฑ์ลูฟว์ แก้อื้อสำหรับคนเจ็บได้พาเขาไปหยุดต่อหน้าภาพ “พิธีสมรสที่คานาล” (Marriage at Canal) ของเวโรเนเซ (Veronese) เป็นเวลานาน เขาได้เข้ามาดูภาพนี้อยู่เสมอ นับเป็นภาพชีวิตสุดท้ายที่อยู่ในความทรงจำของผู้สนใจในตัวRenoir เพราะอีกไม่นานเขาก็ถึงแก่กรรมอย่างสงบ

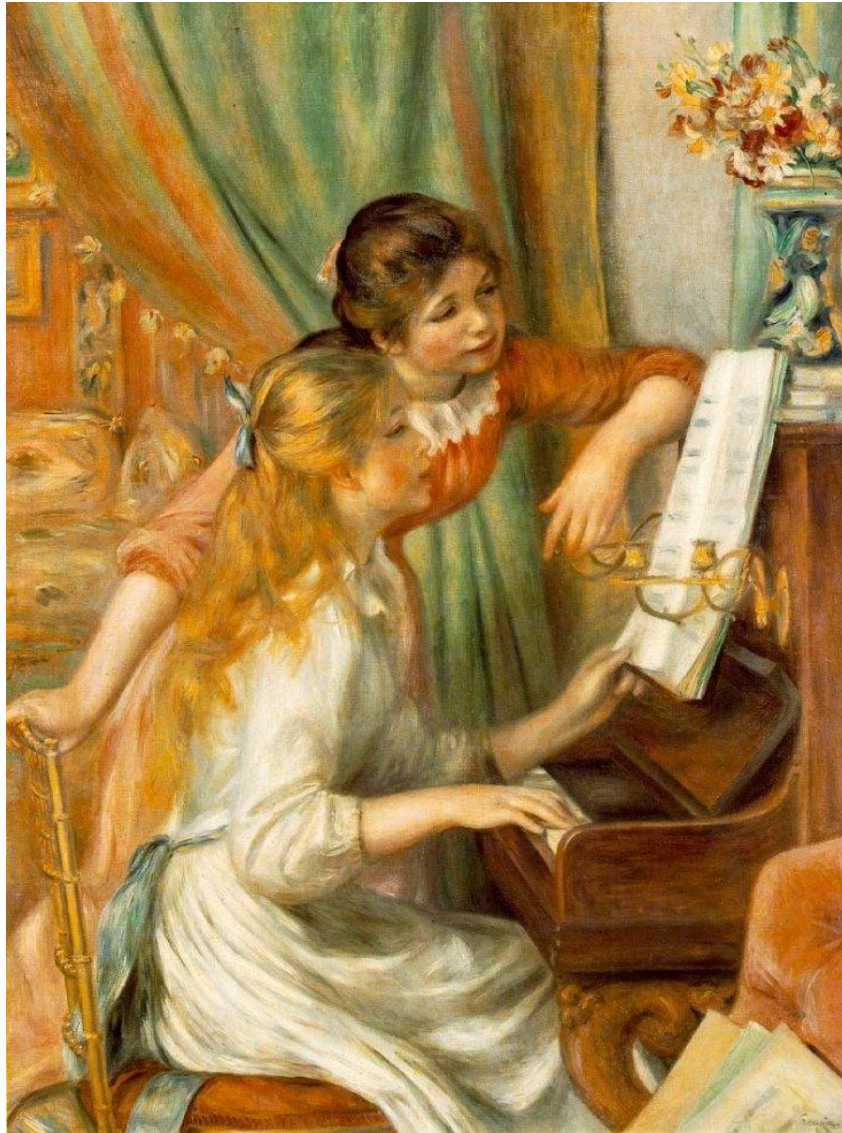
“Bust of Madame Renoir” 1916, Auguste Renoir

ที่แผ่นหินจารึกคำอาลัยบนหลุมฝังศพของRenoir ที่เมือง คานส์-ซูยน์-แมร์ มีข้อความกล่าวถึงความต้องการอันเป็นรากฐานในการดำรงชีวิตของเขาว่า “โลกเปรียบเสมือนสวนสวรรค์ของพระเจ้าและสิ่งนี้คือที่ข้าพเจ้าต้องการจะวาดมัน”

ความสัมพันธ์ระหว่างRenoir และMonet

บุคคลทั้งสองเคยออกเขียนภาพนอกสถานที่ด้วยกันเสมอ แต่ถึงกระนั้นทั้งสองต่างมีแนวทางการแสดงออกที่โดดเด่นแตกต่างกัน แม้ว่าRenoir จะเคยสร้างงานดี ๆ เกี่ยวกับภาพทิวทัศน์ไว้มากก็ตามแต่เขาก็กลับมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะจิตรกรเขียนภาพเกี่ยวกับเรื่องการพักผ่อนหรือความสนุกสนานของชาวเมืองตามชานเมืองหรือชนบท ผลงานของเขามีจุดเด่นอยู่ตรงที่แสดงความปรารถนาของชาวเมืองสมัยใหม่ ที่จะหลบหนีออกจากเสียงอันอึกทึกจอแจและความสกปรกในเมือง กลับสู่สภาพเดิมที่มีธรรมชาติหอมลุ่มดั่งเช่นบรรพบุรุษของชาวเมืองได้เคยอยู่มาก่อน ภาพเขียน “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” (Lunch on of the Boating Party) เคยถูกเยาะเย้ยว่าเป็น “ภาพเขียนเกี่ยวกับการพักผ่อน” ทั้ง ๆ ที่ตามความจริงแล้วเรื่องราวเช่นนี้ศิลปินยุคก่อน คือ Courbet เคยวาดไว้หลายภาพ และต่อมาโดยฝีมือของ Manet, Monet และศิลปินอื่น ๆ ต่างพยายามกระทำกัน แต่ดูเหมือนว่าในบรรดาศิลปินทั้งหลาย Renoir จะทำได้ดีมาก ภาพของเขาแสดงความสนุกสนานเพื่อพลาณามัยได้อย่างถึงแก่นแท้Renoir มองภาพเด็กหนุ่มสาวทั้งหลาย ซึ่งมีอารมณ์รื่นเริงครื้นเครงสนุกสนานด้วยสายตาที่เป็นมิตรและความเข้าใจอันดี สามารถ

สะท้อนบรรยากาศดังกล่าวออกมาได้อย่างใกล้เคียง

“Jeunes filles au piano” (Girls at the Piano)1892, Auguste Renoir

ในความรู้สึกเหล่านี้ Renoir ไม่ได้เพียงแค่เสนอเรื่องราวเท่านั้น หากได้เปิดเผยธรรมชาติของเขาที่มีต่อชีวิต โดยแสดงออกในสีบริสุทธิ์สะอาด และสอดใส่อารมณ์อันสนุกสนานของศิลปินไว้ด้วย มีข้อนำสังเกตอย่างหนึ่ง คือ ในยุคนี้ภาพพิมพ์ของญี่ปุ่นได้ให้ความคิดในการมองแบบ ฟานทิจ-พอยท์ เพอสเพคทีฟ (Vantage-Point Perspective คือ การเขียนทัศนียภาพแบบมองจากเบื้องบนลงสู่เบื้องล่าง) Renoir ได้ใช้วิธีการมองดังกล่าวมาใช้วิธีการมองดังกล่าวมาใช้กับผลงานของตน วิธีการมองแบบนี้มีอิทธิพลต่อพวกศิลปิน Impressionism โดยนำวิธีการมาจากภาพพิมพ์เด่น ๆ

ของศิลปินญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในฝรั่งเศสตั้งแต่ปี ค.ศ. 1850 เพราะว่าได้มีการขยายการค้าติดต่อกันระหว่างตะวันตกและตะวันออกไกล (งานเหล่านี้ได้มีอิทธิพลโดยตรงต่อ Degas, Toulouse-Lautrec , Van

Gogh และคนอื่น ๆ มาก) นอกจากนี้วิธีการมองอย่างใกล้ ๆ มองจากเบื้องบนหรือมองจากด้านข้าง ทำให้ภาพเกิดองค์ประกอบต่าง ๆ กันอย่างคาดไม่ถึงซึ่งRenoir นำมาใช้ได้อย่างผลดียิ่งอีกด้วย

ภาพ “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” แสดงถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น ผู้ชายในชุดกะลาสีเรือสวมหมวกฟาง หญิงสาวกำลังหยอกล้อกับลูกสุนัข โต๊ะอาหารอันยุ่งระเกระระ เป็นภาพที่เราจะเห็นบ่อย ๆ ทั่วไปในงานเลี้ยงรื่นเริง Renoir มีวิธีการจัดภาพโดยสร้างให้เกิดความรู้สึกเหมือนผู้ชมภาพมองจากที่สูงลงไปเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ ภาพคนของเขามีเนื้อเรื่องสนุกมากกว่าของMonet เช่นเดียวกับภาพทิวทัศน์ของMonet ก็มีความดีเด่นมากกว่าของRenoir

“Alphonsine Fournaise” 1879, Pierre-Auguste Renoir

Edgar Degas (Edgar Degas, ค.ศ. 1834-1917)

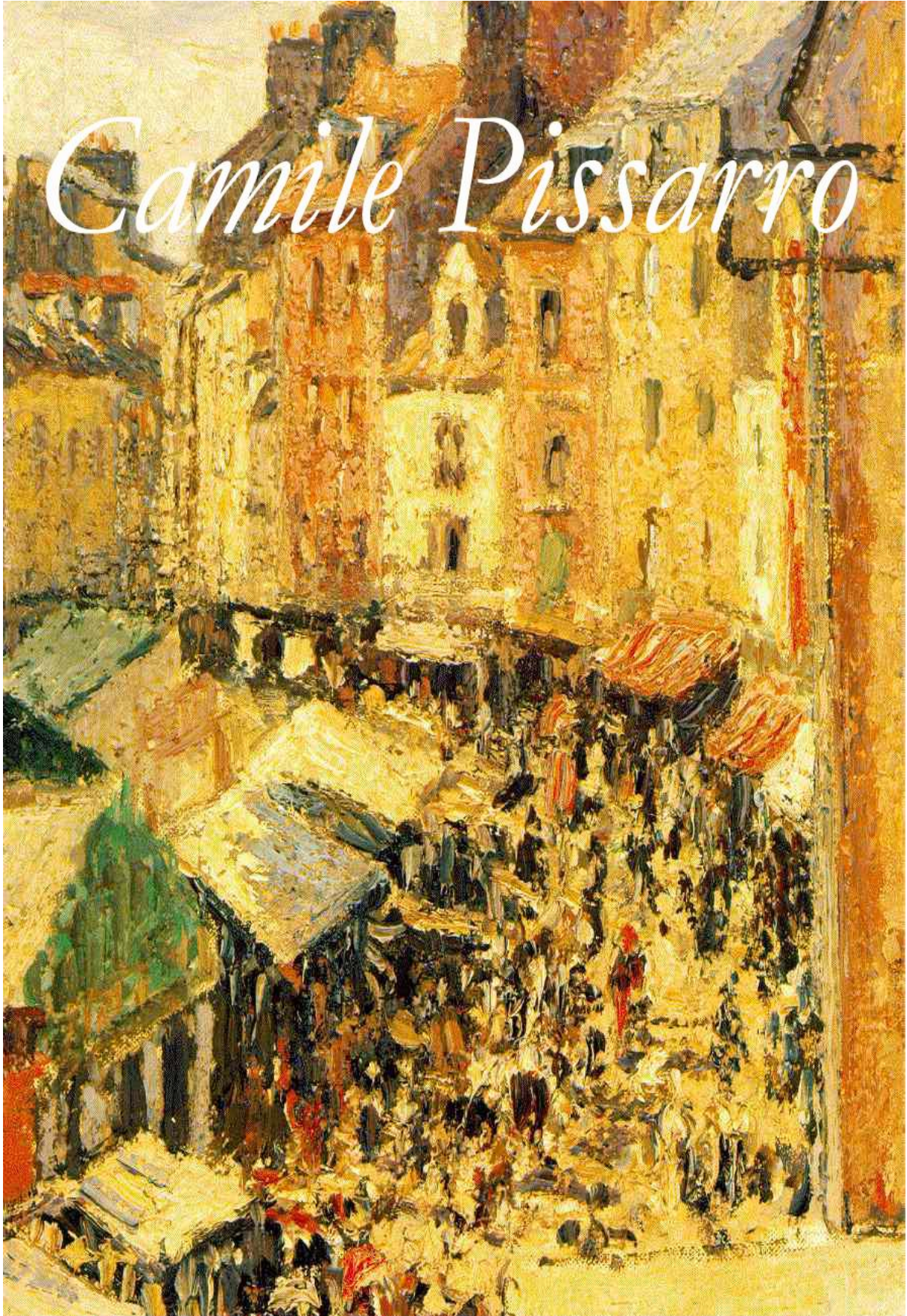
จิตรกรชาวฝรั่งเศสบุตรชายนายธนาคารผู้ร่ำรวย เริ่มต้นศึกษาวิชากฎหมายมาก่อน ครั้นปี ค.ศ. 1855 จึงเบนเข็มไปศึกษาศิลปะ โดยสมัครเข้าเรียนที่ Ecole des Beaux-Arts ในปารีส หลังจากนั้นได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังเมืองเนเปิลและโรม จนกระทั่งปี ค.ศ. 1861 จึงเดินทางกลับปารีส ผลงานในระยะแรก เขาชอบวาดภาพซึ่งมีลักษณะเก่าแบบคลาสสิก (Classic style) กล่าวคือ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องศาสนา เทพนิยาย หรือไม่กี่ประวัติศาสตร์ ต่อมาภายหลังได้เปลี่ยนไปเขียนรูปนางระบำ การแข่งม้าชีวิตในเมือง และชีวิตคนในยุคนั้น แม้ว่าเขาเองไม่ค่อยจะมีความคิดเห็นสอดคล้องกับทฤษฎีของลัทธิ Impressionism มากนัก แต่ก็เข้าร่วมขบวนการด้วยเพราะไม่ชอบหลักการของพวกศิลปะแบบเก่า ๆ และได้ร่วมแสดงกับกลุ่ม Impressionism ทุกครั้ง จนกระทั่งปี ค.ศ. 1886 จึงได้เลิกเมื่อสุขภาพทรุดโทรมตามวัยชรา และตาบอดก่อนจะถึงแก่กรรม บั้นปลายชีวิตเขาได้ปลีกตัวออกจากสังคมอย่างสิ้นเชิง Degas ได้ค้นพบสิ่งเหมาะเจาะกับสิ่งแวดล้อมใหม่ของศตวรรษที่ 19 ผลงานของเขาจะแสดงถึงชีวิตในมุมต่าง ๆ เช่น นักอุตสาหกรรม ภาพทิวทัศน์ของเมือง ถนน การตกแต่งภายในของสถานเริงรมย์และชีวิตประจำวันของชนทุกชั้น เขาเฝ้าสังเกตกิริยาและพฤติกรรมของหญิงชายในสมัยนั้น ด้วยการจับภาพกิริยาต่าง มาใช้สร้างงาน เพื่อความสะดวกรวดเร็ว เขานำภาพถ่ายจากกล้องถ่ายรูปมาใช้ร่วมกับความรู้ต่าง ๆ จากฟิสิกส์กับทัศนศาสตร์ บวกความเป็นช่างฝีมือของเขา ผสมกันเข้ากับการค้นพบใหม่ในทฤษฎีสีและการมองธรรมชาติตามสายตาของพวก Impressionism ทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง Degas ชอบเขียนภาพด้วยสีชอล์ก (Pastel) ซึ่งเขามีความชำนาญอย่างยอดเยี่ยมหาตัวจับได้ยาก นอกจากนี้ยังชอบทำภาพพิมพ์ด้วยวิธีการใช้แม่พิมพ์ที่พิมพ์ภาพได้ครั้งเดียว (Monotype) อีกทั้งยังสนใจการปั้นด้วยดินหรือขี้ผึ้ง สิ่งทดลองการประติมากรรมเหล่านี้เขาไม่ได้ตั้งใจนำออกแสดง แต่ทำขึ้นเพื่อศึกษาท่าทาง ส่วนที่หล่อเป็นทองแดงก็ทำขึ้นมาภายหลังจากมรดกกรรมของเขา ผลงานส่วนใหญ่ของ Degas ไม่เน้นภาพให้มีจุดเด่นเป็นพิเศษ ทุกอย่างมีความสำคัญเท่าเทียมกันหมด

"Rehearsal of a Ballet on Stage" 1899,

Edgar Degas

Degas วาดในสิ่งที่เขารู้สึกตามฐานะสภาพแวดล้อมเดิมที่มาจากครอบครัวอันมั่นคง ผลงานจะไม่แสดงความรู้สึกต่อสังคมในแง่ที่พวกRealism ต้องการ (ดังเช่น เน้นความยากจน ความแตกต่างทางชนชั้น หรือความอยุติธรรม) เรื่องราวที่ปรากฏในภาพจึงเป็นเพียงเท่าที่ตาจับได้ เขานำภาพความเคลื่อนไหวของนางระบำ แสงสีวิทยาศาสตร์ในโรงละครอุปรากร หรือภาพฝูงชนตามบาร์มาใช้อยู่เสมอมีอวสานของจิตรกรผู้นี้อยู่ในชั้นยอดเยี่ยม นับเป็นจุดเด่นอันยิ่งใหญ่ในผลงาน Degas สามารถวาดภาพคนที่แสดงท่าทางเคลื่อนไหวได้อย่างดี ครั้นเมื่อนำวิธีการวาดด้วยสีชอล์กเข้ามาผสม ทำให้ผลงานบรรลุถึงคุณค่ายอดเยี่ยม คือ ได้ทั้งเส้นที่มีความสมบูรณ์ สีสะอาดสดใส และพื้นผิวที่เกิดขึ้นจากรอยชอล์กซึ่งปาดอย่างรวดเร็ว บังเกิดสภาพบรรยากาศเคลื่อนไหว สิ่งเหล่านี้สร้างให้Degasเป็นจิตรกรคนสำคัญคนหนึ่งในยุคนั้น

คามิล ปิสซาร์โร (Camille Pissarro, ค.ศ.1830-1903)

เกิดที่หมู่บ้านเซนต์ โธมัส ของเดนมาร์ก บิดามีเชื้อสายโปรตุเกส - ยิว ซึ่งเป็นเจ้าของร้านค้าอยู่ในหมู่บ้านนี้เอง ชีวิตในปฐมวัยPissarro ถูกส่งไปศึกษาเบื้องต้นในปารีส จนกระทั่งอายุ 17 ปี จึงถูกเรียกตัวกลับบ้านเพื่อทำงานในหน้าที่เสมียนในบริษัทของบิดา เขาใช้เวลาว่างฝึกฝนการวาดเส้นอยู่เสมอ จนกระทั่งอายุ 22 ปี อดรนทนดำรงชีวิตเท่าที่เป็นอยู่ไม่ไหว ก็หลบหนีไปประเทศเวเนซุเอลากับจิตรกรชาวเดนมาร์กผู้หนึ่ง บิดามารดาอุทิศส่ำหิตติดตามตัวมา และเอาใจใส่โดยส่งไปศึกษาวิชาจิตรกรรมที่กรุงปารีส

“La Foire a Dieppe, matin, soleil” (The Fair in Dieppe, Sunny Morning)1901, Camille Pissarro

Pissarro เดินทางไปปารีสในปี ค.ศ. 1955 เป็นระยะเวลาที่งานมหกรรมโลกกำลังแสดงอยู่พอดี เขามีโอกาสเห็นผลงานของศิลปินชั้นนำในยุคนั้นหลายคน เช่น Delacroix, Ingres, Courbet, Millet และ Corot ผลงานของMillet เป็นที่ประทับใจ แต่ยังไม่เท่ากับที่เขาหลงใหลในงานของCorot ถึงกับไปพบหาเป็นส่วนตัวเพื่อมอบตัวเป็นศิษย์ Pissarroแสดงผลงานสองครั้งในปารีสในฐานะศิษย์ของCorot จนกระทั่งปี ค.ศ.1866 อันเป็นปีสำคัญในชีวิตเมื่อได้พบกับManet ทำให้ต้องผัดใจกับCorot เมื่อCorot ไม่เห็นด้วยกับผลงานของPissarro ที่มีความคิดและเทคนิคของManet และCourbet อย่างเห็นได้ชัดเจนมากเกินไป

Pissarro มีจิตใจเป็นนักปฏิวัติศิลปะเต็มตัว การวาดภาพแบบเก่าตามหลักวิชาการเดิม ๆ นั้นเขาเห็นว่ามันบับคั่นกันมากเกินไป เขากล่าวเสมอว่าพิพิธภัณฑ์ลูฟร์ควรจะถูกเผาทิ้งได้แล้ว ทางด้านการศึกษา

Pissarro เคยเข้าเรียนใน Ecole des Beaux-Arts แต่ไม่พึงพอใจจึงย้ายไปที่อาเตอ ลีเออร์ ชูยอัส ณ สถานที่แห่งนี้ เขาได้พบกับจิตรกรหนุ่มหลายคน เช่น Monet และ Cezanne ทำให้ความคิดของเขาเริ่มเปลี่ยนไป คตินิยมของลัทธิ Impressionism เข้ามามีบทบาท เขาไปวาดภาพทิวทัศน์ตามหลักของพวก Impressionism และส่งเข้าแสดงงานศิลปกรรมแห่งชาติ แต่ถูกคัดออกเมื่อปี ค.ศ. 1859 ครั้นนำภาพเหล่านี้มาแสดงที่ Salon des Refuses กลับได้รับคำชมเชย ต่อมาผลงานของเขาเริ่มมีผู้นิยมชมชอบมากขึ้น โดยเฉพาะ Emile Zola นักประพันธ์ผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในยุคนั้น ให้คำสรรเสริญอย่างยิ่ง

“The Stage Coach at Louveciennes” 1870, Camille Pissarro

Pissarro ชอบออกไปวาดภาพทิวทัศน์ตามชนบท เช่น ที่มงต์ฟูโคลท์ ในไร่ของเพื่อนจิตรกรชื่อ ลูโดวิก ปีเอต์ (Ludovic Piette) ระหว่างนี้ยังติดต่อกับ Monet Renoir และ Sisley อย่างสม่ำเสมอ ปลายปี ค.ศ. 1866 เขาตั้งรกรากอยู่ที่ปองตัวส์ (Pontois) อันเป็นหมู่บ้านชนบทห่างจาก ปารีสราว 20 ไมล์ ชีวิตของ Pissarro เริ่มต้นพบกับความอดอยากยากแค้นและผิดหวัง ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ทอดทิ้งออกไปนอกบ้าน วาดภาพทิวทัศน์ในละแวกนั้นอยู่เป็นประจำ ทำอยู่ไม่นาน เศรษฐกิจบังคับต้องนำผลงานมาจำหน่ายราคา ถูก ๆ แก่นักค้าศิลปะแปร์ มาร์แตง (Pere Martin) เมื่อมีโอกาสตัวเมืองปารีส เขาชอบไปที่ คาเฟ่ เกอร์บัวส์ (Café Guerbois) เพื่อพบปะสนทนาแลกเปลี่ยนทรรศนะในหมู่เพื่อนฝูงศิลปิน Pissarro เป็นคนมีน้ำใจ สุภาพ และมีเสน่ห์เป็นที่ชื่นชอบแก่ศิลปินทั่วไป แม้แต่ Edgar Degas ผู้ถือตัวอย่างมาก

ปี ค.ศ. 1869 Pissarro มีภรรยาชื่อ จูลี เวลเลย์ (Julie Velley) จึงอพยพครอบครัวไปอยู่ที่ลูเวเชียแนส์ (Louveciennes) สถานที่แห่งนี้อยู่ค่อนข้างไกลทางภาคเหนือ ดังนั้นจึงมีหิมะปกคลุมหนาแน่นในฤดูหนาว ซึ่งเขาวาดภาพไว้หลายภาพ เมื่อสงคราม Franco-Prussian เกิดขึ้น (ค.ศ. 1870-1871) Pissarro

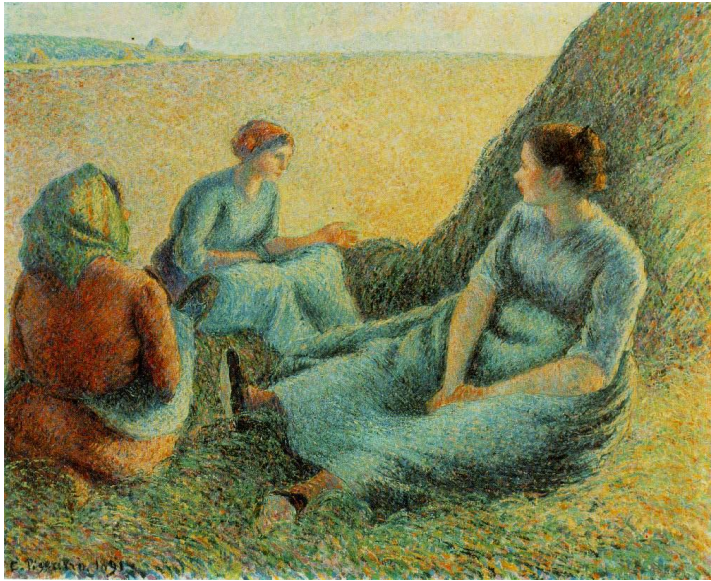
อพยพลี้ภัยสงครามลงไปที่บริตานิ จากนั้นข้ามไปเกาะอังกฤษพำนักอยู่กับครอบครัวของภรรยาที่ลอนดอน เขาวาดภาพลอนดอนไว้หลายภาพด้วยกัน ในระหว่างนี้ได้รับจดหมายจากเพื่อนฝูงว่าบ้านและห้องทำงานที่ลูเวอเซียนส์ถูกทหาร Prussian กวาดทำลายเสียหายเรียบ รวมทั้งผลงานทั้งหมดด้วย

"Village Path" 1875, Camille Pissarro

เมื่อสงครามสงบลงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1871 เขาจึงเดินทางกลับฝรั่งเศส พำนักร่วมกับ Cezanne และ กิโยแมง (Guillaumia) ที่ปองต์ัวส์ บุคคลทั้งสามต่างทำงานเคียงข้างกันให้อิทธิพลทางความคิดซึ่งกันและกัน Cezanne แนะนำ Pissarro ให้รู้จักกับแปร์ ตองกีเย่ (Pere Tanguy) นักค้าศิลปะ คนทั้งสองต่างร่วมมือกัน กล่าวคือ Pissarro วาดภาพแลกเปลี่ยนและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากแปร์ ตองกีเย่

การแสดงของกลุ่ม Impressionism แต่ละครั้ง Pissarro จะร่วมมือด้วยเป็นอย่างดี นอกจากนี้เขายังสนับสนุน Cezanne และ กิโยแมง ต่อกลุ่ม ให้รับผลงานของคนทั้งสองร่วมแสดงด้วย ปี ค.ศ. 1881 การดำรงชีวิตของ Pissarro ค่อนข้างระเหิดขึ้น เมื่อพ่อค้าศิลปะดู Durand-Ruel ซึ่งชื่องานของเขาไปเริ่มจำหน่ายภาพออก ดังนั้นในปี ค.ศ. 1883 จึงมีการจัดนิทรรศการผลงานส่วนตัวให้ แต่แล้วภาพที่แสดงกลับขายได้น้อยมากผิดความคาดหมาย

“Haymakers Resting”1891, Pissarro

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา Pissarro ครุ่นคิดเสมอว่า ผลงานของตนไม่ดีเท่าที่ควร ดูอ่อนแอและเลอะเทอะมาก ดังนั้น เขาจึงคิดโยกย้ายสถานที่อยู่ เพื่อว่าบางทีอาจช่วยให้พบกับบรรยากาศใหม่ ๆ ทำให้จิตใจและงานดีขึ้น Pissarro ย้ายไปที่ออสเนีย และย้ายไปที่อีรียอีก ส่วนปารีสนั้นนาน ๆ จึงจะเดินทางเข้าไปสักครั้งหนึ่งก็ต่อเมื่อนำภาพไปขาย ก็โยแมงผู้เป็นเพื่อนสนิทแนะนำให้รู้จักกับ Paul Signac (พอล ซีญัก) และ Signacแนะนำให้เขารู้จักกับSeurat อีกต่อหนึ่ง ลัทธินีโอ-Impressionism ในเวลานั้นยังไม่เป็นที่รู้จัก รวมทั้งวิธีการเขียนแต้มเป็นจุดของลัทธิด้วย เมื่อPissarro ได้รู้และเห็นวิธีการใหม่นี้ เขารู้สึกทันทีว่า นี่คือนี่สิ่งที่เขาแสวงหาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น เขาเริ่มพยายามสลัดความคิดเก่าของImpressionismทิ้งและหันเข้าหาสิ่งใหม่ทันที

ในปี ค.ศ. 1886 เป็นการแสดงครั้งที่ 8 และเป็นการแสดงครั้งสุดท้ายของกลุ่ม Impressionism นั้น Pissarro เชื้อเชิญ Seurat และ Signac เข้าร่วมแสดงด้วย โดยจัดห้องพิเศษให้ต่างหาก ในปีเดียวกันนี้เขาพบกับ Van Gogh ในระหว่างนั้น Van Gogh เพิ่งออกจากโรงพยาบาลประสาท และต้องการที่พึ่งพิง Pissarro อยากช่วยเหลือ แต่ภรรยาเกรงจะมีผลกระทบต่อลูก ๆ เขาจึงช่วยจัดการให้ไปอยู่ในอารักขาของ ดร. กาเซต์ เพื่อคอยดูแลพยาบาลอย่างใกล้ชิด เหตุที่ทั้งPissarro และหมอกาเซต์ให้ความช่วยเหลือVan Gogh อย่างดี เพราะทั้งสองตระหนักถึงความสามารถและความรักอย่างหลงใหลในศิลปะของ Van Gogh

บั้นปลายชีวิตของPissarroประสบความสำเร็จ Theo น้องชาย Van Gogh ซึ่งเป็นพ่อค้าศิลปะหัวก้าวหน้าในยุคนั้น จัดงานแสดงส่วนตัวให้ในปารีสเมื่อปี ค.ศ. 1890 ปี ค.ศ. 1892 Durand-Ruel จัดงานแสดงผลงานที่ทำมาตลอดชีวิตในให้แก่เขา ปี ค.ศ. 1895 นัยน์ตาเริ่มไม่ดี ทำให้ออกไปวาดภาพข้างนอกไม่ได้ เขาถึงแก่กรรมภายหลังจากล้มป่วยในระยะเวลาอันสั้นในปารีส

Neo Impressionism⁷

ลัทธิ Neo Impressionism มีคตินิยมในการสร้างสรรค์จิตรกรรมที่สืบทอดหลักการใช้สีตามหลักวิทยาศาสตร์ของ กลุ่ม Impressionism หากแต่ปฏิบัติตามกฎ อย่างเคร่งครัดมากกว่า จิตรกรรมตามแนวลัทธินี้ใช้วิธีการวาดระบายด้วยการใช้สีแต้มเป็นจุด เพื่อให้ได้ผลตามหลักการของ Divisionism (วิภาคนิยม) Félix Fénéon (เฟลิกซ์ เฟเนอง) นักวิจารณ์ศิลปะชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ขนานนามนี้ในบทความที่เขียนถึงการแสดงผลงานของ Georges Seurat (จอร์จ เซอรา) ซึ่งมีการแสดงออกในเรื่องของสีเป็นไปในเชิงวิทยาศาสตร์ยิ่งกว่ากลุ่มประทับใจ นอกจากนี้ยังเป็นผลปฏิกิริยาต่อกลุ่ม Realism (สัจนิยม) ที่สมาชิกกลุ่ม Impressionism ยังคงติดขัดอยู่

จิตรกรรมแนวลัทธินี้ ที่ปรากฏต่อสาธารณชนภาพแรกคือ ภาพ Baignarde ของ Seurat ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2427 และ Seurat ได้รับการยกย่องว่า เป็นผู้นำของลัทธิด้วย จิตรกรคนสำคัญที่น่าสนใจ คือ Paul Signac (ปอล ซีญัก), Henri Edmond Cross (องรี เอ็ดมง กรอส), Maximilien Luce (มักซิมิเลียน ลูซ) ต่อมา Lucien Pissarro (ลูเซียน ปิซซาโร) จิตรกรในลัทธิ Impressionism ได้หันเข้ามาปฏิบัติตามด้วยวิธีการสร้างงานของลัทธินี้ ใช้วิธีการแต้มจุดสีซึ่งได้รับแรงดลใจจากผลงานของ Pierre Auguste Renoir (ปีแยร์ ออگุส เรอเนอร์) และ Claude Monet (โกลด์ โมเน) นอกจากนี้ยังใช้ทฤษฎี Divisionism หรือทฤษฎีในการแบ่งแยกสีให้สีสดใสที่แต้มเป็นจุดบนพื้นภาพผสมกันด้วยประสาทตาของผู้ชม แทนที่จะผสมสำเร็จรูปในงานสี ด้วยเหตุนี้สีที่ใช้จึงมีความเข้มและสดใส ไม่เจือจางหรือหมองคล้ำ Seurat ได้นำหลักทฤษฎีสีที่นักวิทยาศาสตร์หลายคนนำมาเผยแพร่ในเวลานั้น เช่น หลักทฤษฎีสี ของ Hermann Ludwig Ferdinand von Helmholtz (แฮร์มันน์ ลูทวิต เฟอโรดินาน ฟอน เฮล์มโฮลทซ์), Ogden Rood (ออกเดน รูด) และ Michel Eugène Chevreul (มิเชล อูจีน เชฟเวร็ล) เป็นต้น สุนทรียภาพจาก David Sutter (เดวิด ซัตเตอร์) อาจารย์ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ที่ The Académie des Beaux-Arts (สถาบันวิจิตรศิลป์แห่งปารีส) ในเรื่องที่ไม่เห็นด้วยกับหลักการของพวกจินตนิยมเกี่ยวกับความรู้สึกและสัญชาตญาณ

ในระหว่าง พ.ศ. 2430 ถึง พ.ศ. 2434 เป็นช่วงระยะเวลาที่ลัทธินี้มีการเคลื่อนไหวอย่างสำคัญ ผลงานของ Seurat ซึ่งปฏิบัติตามกฎวิทยาศาสตร์ในเรื่องการแสดงผลงานในคุณค่าของสีและเส้น โดยมี

⁷ ชื่อลัทธิ "Neo-impressionism" มักมีการอ้างอิงถึงด้วยนามที่หลากหลาย เช่น

Chromoluminarism เป็นชื่อที่ Georges Seurat ตั้งใจจะใช้เรียกการแสดงผลงานทางจิตรกรรมของเขา ที่ เน้นสีทึบและแสงเป็นสำคัญ หากแต่เป็นชื่อที่ไม่ค่อยใช้วันนี้ เพราะนักประวัติศาสตร์ศิลปะมักใช้คำว่า Divisionism เป็นคำที่ใช้กล่าวอ้างถึงวิธีการจำแนก ลายเส้น และสีหลักในการแสดงผลงานทางจิตรกรรม ในกรณีที่อ้างอิงถึง "Neo-impressionism" อย่างเป็นทางการ

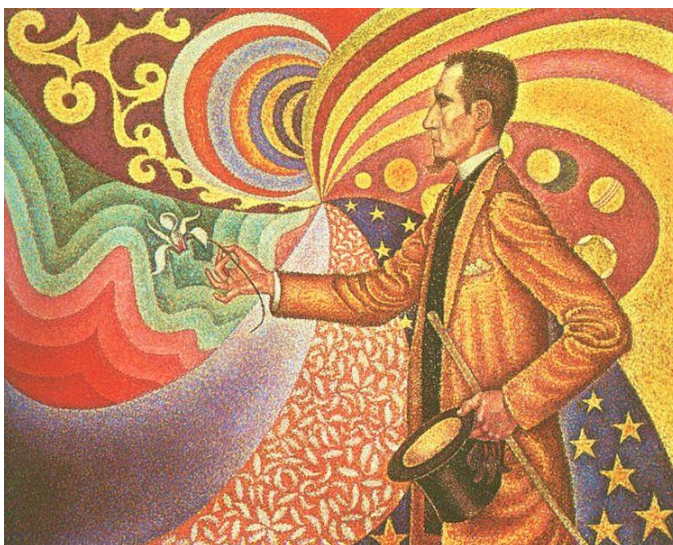
Neo-impressionism ได้รับชื่อมาก่อนข้างแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ ในสมัยนั้น โดยลัทธิอื่นๆมัก ได้รับชื่อตามคำวิจารณ์อันแข็งกร้าว ของบรรดานักวิจารณ์ต่างๆ หากแต่ Seurat และกลุ่มของเขาได้รับการขนานนามจากลักษณะการแสดงผลงานจิตรกรรมของพวกเขาเอง หมายเหตุ: Pointillism ที่จริงเป็นการอธิบายเทคนิคของการเขียนภาพของลัทธินี้ แต่ก็เป็นชื่อที่ใช้อ้างอิงถึงลัทธินี้ได้เช่นกัน (ผู้เขียน)

พื้นฐานความเชื่อที่ว่า จิตรกรรมจะประสบความสำเร็จด้วยดี หากมีการจัดสีและเส้นได้อย่างเหมาะสม กับ อารมณ์สะเทือนใจและอารมณ์ปกติ และการจัดองค์ประกอบของพื้นระนาบ (plan) ได้อย่างมีสัดส่วน ผลกระทบของลัทธินี้มีต่อมาอย่างกว้างขวาง Paul Gauguin (ปอล โกแกง) และ Vincent Van Gogh (แวน กอช) จิตรกรคนสำคัญในลัทธิ Post-impressionism ได้นำกรรมวิธีผสมผสานจุดสีและ Divisionism ไปใช้ และศิลปะลวงตา (op art) ก็นับว่าเป็นคตินิยมที่พัฒนาหลักทฤษฎีสีของลัทธิ Neo Impressionism นี้ ได้เป็นผลสำเร็จ

The Bathers at Asnières, 1884, in the National Gallery, London

Georges Seurat

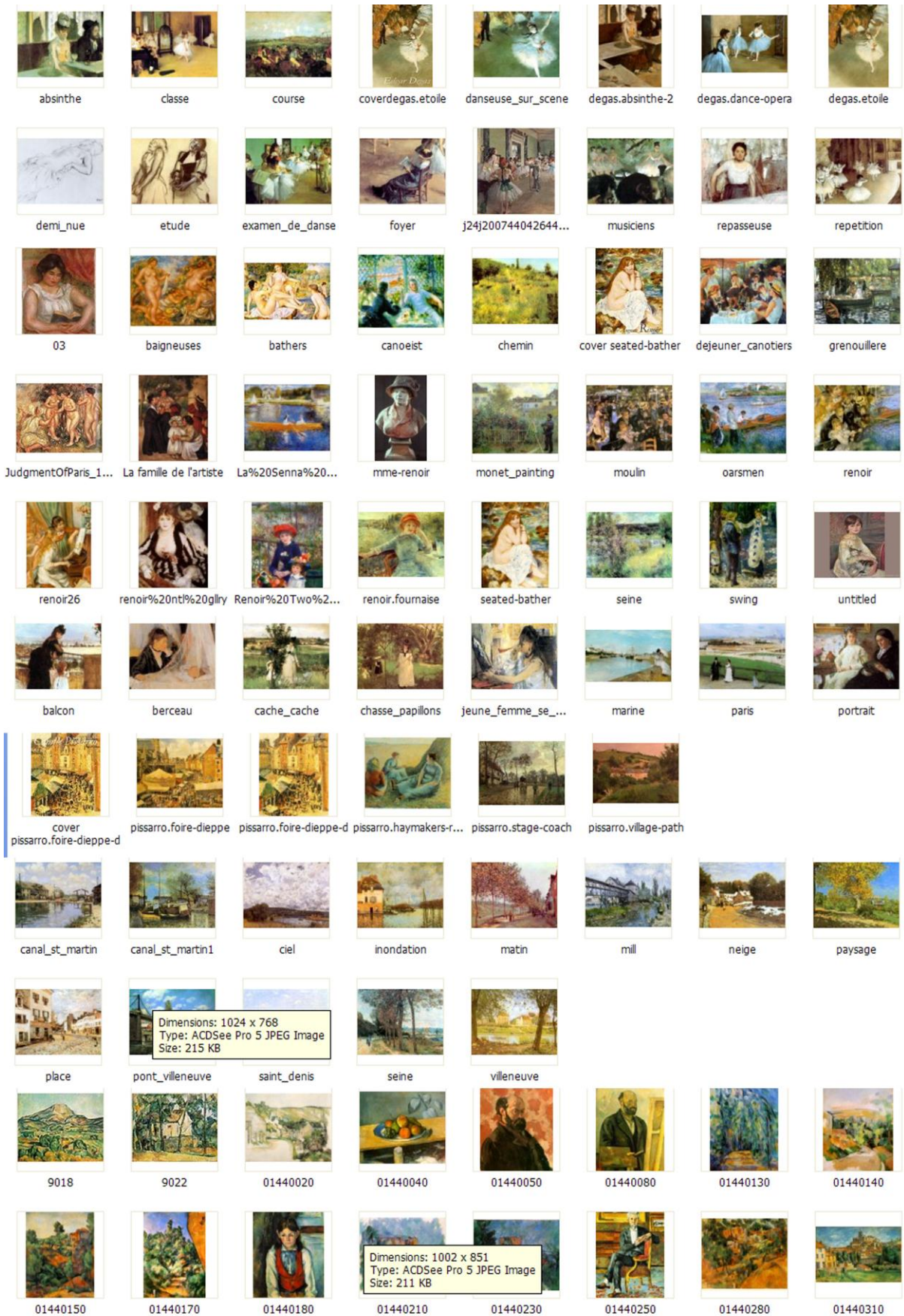

Oil on Canvas 1890

Museum of Modern Art, New York

Paul Signac

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://issuu.com/wutt/docs/4.impressionism>.

Chapter VII

บทที่ 7

In Search of New Standard : The first Avant-garde

สุนทรียภาพมาตรฐานใหม่ : สายเลือดใหม่แห่งกลุ่มหัวก้าวหน้า

Post Impressionism Movement

ศิลปะ Post Impressionism (อิมเพรสชันนิสม์สมัยหลัง) เป็นคำที่คิดขึ้นโดยศิลปินและนักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษ Roger Fry (โรเจอร์ ฟราย) ในปี ค.ศ. 1910 เพื่อบรรยายศิลปะที่วิวัฒนาการขึ้นในฝรั่งเศสหลังการสลายตัวของกลุ่ม Impressionism ซึ่งจิตรกร Post Impressionism ยังคงสร้างงานศิลปะแบบ Impressionism แต่ไม่ยอมรับความจำกัดของศิลปะ Impressionism จิตรกรสมัยหลังจะเลือกใช้สีจัด เขียวสีหนา สีแปร่งที่เด่นชัดและวาดภาพจากของจริง และมักจะเน้นรูปทรงเชิงเรขาคณิตเพื่อจะบิดเบือนจากการแสดงออก นอกจากนี้การเลือกใช้สีก็จะเป็นสีที่ไม่เป็นธรรมชาติและจะขึ้นอยู่กับสีจิตรกรต้องการจะใช้

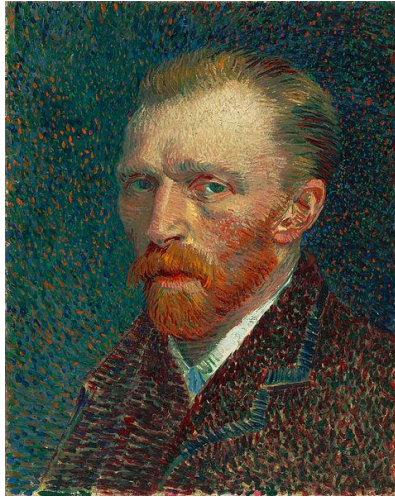
ลักษณะทั่วไปจิตรกร Post Impressionism มีความไม่พึงพอใจต่อความจำกัดของหัวเรื่องทีวาดของศิลปะ Impressionism และแนวความคิดของปรัชญาที่เริ่มจะสูญหายไปของขบวนการเขียนของ Impressionism แต่จิตรกรกลุ่มนี้ก็มิได้มีความเห็นพ้องกันถึงทิศทางใหม่ที่ควรจะทำต่อไปข้างหน้า Georges-Pierre Seurat (ฌอร์ฌ-ปีแยร์ เซอรา) และผู้ติดตามนิยมการเขียนโดยวิธีผสมจุดสี (pointillism) ซึ่งเป็นการเขียนที่ใช้จุดสีเล็ก ๆ ในการสร้างภาพเขียน ปลอดภัยพยายามสร้างกฎเกณฑ์และควมมีระเบียบของศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ให้เป็นรูปเป็นทรงขึ้นเพื่อจะทำให้ “ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์เป็นศิลปะที่มั่นคงและคงยืนตลอดไป เช่นเดียวกับศิลปะที่แสดงในพิพิธภัณฑ์” การสร้างกฎเกณฑ์การเขียนของ Cezanne ทำด้วยการลดจำนวนสิ่งของในภาพลงไป จนเหลือแต่รูปทรงที่เป็นแก่นสำคัญแต่ยัง Cezanne ยังคงรักษาความจัดของสีที่ใช้แบบศิลปะ Impressionism ในขณะที่ Camille Pissarro (กามีแย้ ปีซาโร) จิตรกร Impressionism ทดลองการเขียนแบบใหม่โดยการวาดแบบ Neo Impressionism ระหว่างกลางคริสต์ทศวรรษ 1880 และต้นคริสต์ทศวรรษ 1890 เมื่อไม่พอใจที่ถูกเรียกว่าเป็นจิตรกร Impressionism แบบจินตนิยม ปีซาโรก็หันไปหาการเขียนไปเป็นแบบผสมจุดสีซึ่งปีซาโรเรียกว่าเป็นศิลปะ Impressionism แบบวิทยาศาสตร์ ก่อนที่กลับไปเขียนภาพแบบ Impressionism แต่ตามเดิมในช่วงสิบปีสุดท้ายก่อนที่จะเสียชีวิต Vincent Van Gogh ใช้สีเข้มสดและสีแปร่งที่ขมขื่นอย่างมีชีวิตจิตใจเพื่อสื่อความรู้สึกและสถานะภาพทางจิตใจของตนเอง แม้ว่าจิตรกร Post Impressionism มักจะแสดงงานร่วมกันแต่ก็ยังไม่มีความคิดเห็นพ้องกันในแนวทางของขบวนการเขียน จิตรกรรุ่นเด็กกว่าระหว่างคริสต์ทศวรรษ 1890 และต้น

คริสต์ศตวรรษที่ 20 เขียนงานในบริเวณที่แตกต่างออกไปและในแนวการเขียนที่ต่างออกไปเช่นลัทธิ Fauvism และลัทธิ Cubism

ที่มาและความหมายของ “Post Impressionism”

คำว่า “Post Impressionism” เป็นคำที่เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1910 โดยศิลปินและนักวิพากษ์ศิลป์ชาวอังกฤษ Roger Fry สำหรับการแสดงงานศิลปะของจิตรกรฝรั่งเศสสมัยใหม่ที่จัดขึ้นในลอนดอน จิตรกรส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมอายุน้อยกว่าจิตรกร Impressionism ต่อมา Roger Fry ให้คำอธิบายในการใช้คำว่า “Post Impressionism” ว่าเป็นการใช้เพื่อความสะดวก ที่จำเป็นต้องตั้งชื่อให้ศิลปินกลุ่มนี้ โดยใช้ชื่อที่มีความหมายกว้าง ไม่บ่งเฉพาะเจาะจงถึงแนวทางการเขียนภาพ และชื่อที่เลือกก็คือ “Post Impressionism” เพื่อเป็นการแสดงการแยกตัวของศิลปินกลุ่มนี้ แต่ยังแสดงความสัมพันธ์บางอย่างกับขบวนการกลุ่ม Impressionism เดิม

John Rewald (จอห์น เรวอลด์) ที่เป็นนักประวัติศาสตร์ศิลปะอาชีพคนแรกที่มีความสนใจในการกำเนิดของศิลปะสมัยใหม่ในระยะแรกที่จำกัดอยู่ในระยะเวลาของ “Post Impressionism” ที่นิยมกันระหว่าง ค.ศ. 1886 ถึง ค.ศ. 1892 ในหนังสือ “Post Impressionism : จาก Van Gogh ถึง Gauguin ” (ค.ศ. 1956) Rewald เห็นว่าเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องจากหนังสือที่เขียนก่อนหน้านั้น “ประวัติของศิลปะ Impressionism” (ค.ศ. 1946) และให้ข้อสังเกตว่าเป็น “ฉบับที่อุทิศให้แก่สมัยหลังของศิลปะ Post Impressionism” — “Post Impressionism: จาก Gauguin ถึง Matisse” เป็นเล่มที่ตามมาแต่เล่มนี้รวมศิลปะแนวอื่นที่แตกหน่อมาจากศิลปะ Impressionism ด้วย” และจำกัดเวลาระหว่างปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 Rewald เน้นความสนใจกับการวิวัฒนาการของศิลปิน Post Impressionism ในระยะแรกในฝรั่งเศส: Vincent Van Gogh, Paul Gauguin, Georges-Pierre Seurat, Odilon Redon และความสัมพันธ์ต่อกันในกลุ่ม และรวมถึงกลุ่มศิลปินอื่นที่ศิลปินกลุ่มนี้ให้ความสนใจหรือต่อต้าน นอกจากนั้นในบทนำใน “Post Impressionism” Rewald เกริ่นเนื้อหาที่จะเขียนในเล่มสองที่จะรวม Henri de Toulouse-Lautrec (อ็องรี เดอ ตูลูซ-โลแตรีก), Henri Rousseau (อ็องรี รูโซ), กลุ่ม Les Nabis (เล เนปีส์) Paul Cezanne และลัทธิ Fauvism, Pablo Picasso และการเดินทางครั้งสุดท้ายของ Gauguin ไปทะเลใต้ ; ที่จะมีเนื้อครอบคลุมอย่างน้อยจนถึงคริสต์ทศวรรษแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 แต่ Rewald ไม่มีโอกาสเขียนเล่มสองเสร็จ

Vincent van Gogh (30 March 1853 — 29 July 1890)

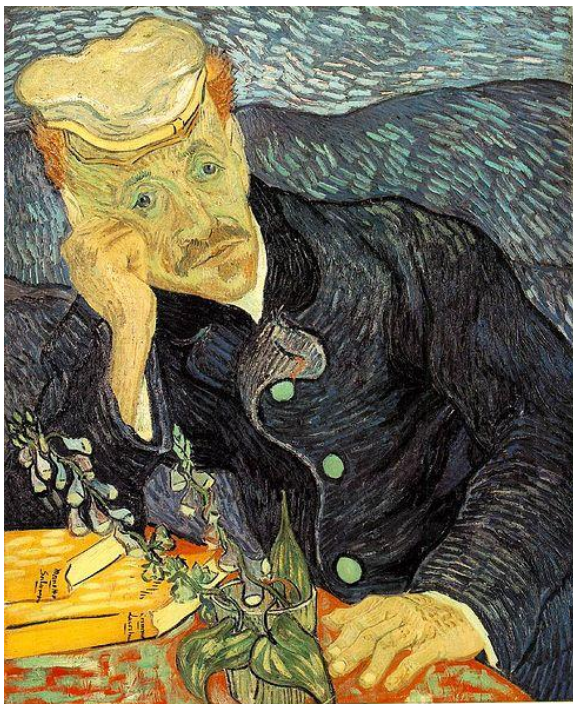
เป็นจิตรกรกลุ่ม Post Impressionism ชาวเนเธอร์แลนด์ที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อศิลปะสมัยใหม่ ด้วยผลงานที่สีสันสดใสและมีผลกระทบทางอารมณ์ เขามีอาการของโรคจิตกังวลและต้องต่อสู้กับอาการป่วยทางจิตมากขึ้นเรื่อย ๆ ในบั้นปลายชีวิต จนกระทั่งเสียชีวิตด้วยแผลที่ยิงตัวเองเมื่ออายุ 37 ปี

เขาไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่เริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นหลังจากเสียชีวิตแล้ว ทุกวันนี้เขานับเป็นหนึ่งในจิตรกรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งและเป็นผู้มีอิทธิพลต่อพื้นฐานของศิลปะสมัยใหม่ Van Gogh เริ่มวาดรูปเมื่อเขาอายุย่างเข้า 20 ตอนปลาย และผลงานที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่ของเขาถูกวาดในระยะ 2 ปีสุดท้ายของชีวิต เขาสร้างผลงานมากกว่า 2,000 ชิ้นซึ่งประกอบด้วยภาพเขียน 900 ชิ้นและภาพวาดและ Sketch จำนวน 1,100 ชิ้น ผลงานของเขามีอิทธิพลอย่างมากต่อศิลปะสมัยใหม่นิยมที่ตามมา ปัจจุบันผลงานหลายชิ้นของเขา เช่นภาพเขียนตัวเอง ภาพทิวทัศน์ ภาพเหมือน และดอกทานตะวัน กลายเป็นส่วนหนึ่งของงานศิลปะที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดและแพงที่สุดในโลก

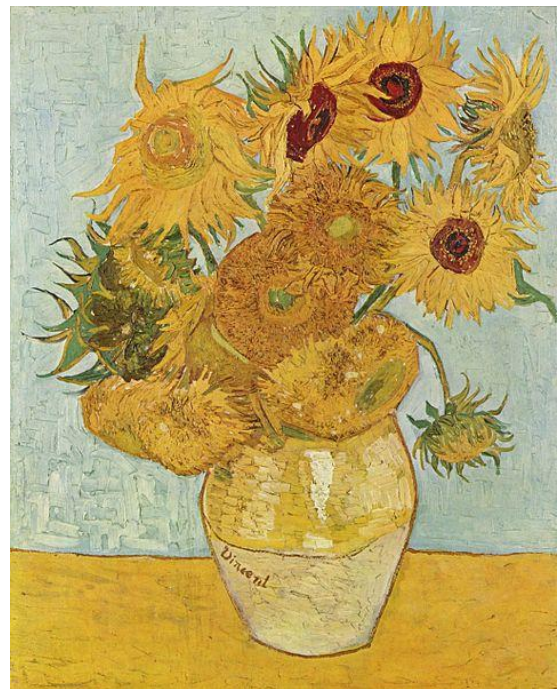

The Potato Eaters, 1885, Van Gogh Museum

Vincent Van Gogh ในวัยหนุ่มทำงานในบริษัทค้าขายงานศิลปะ และเดินทางไปมาระหว่างเมืองเฮก ลอนดอน และปารีส และหลังจากนั้นเปลี่ยนมาสอนหนังสือในอังกฤษ เขามีความใฝ่ฝันจะเป็นศัลยแพทย์ และได้กลายเป็นมิชชันนารีในเขตท่าเหมืองแร่ในเบลเยียมตั้งแต่ ค.ศ. 1879 ในช่วงเวลานั้นเขาเริ่ม Sketch รูปผู้คนในละแวกนั้น และใน ค.ศ. 1885 เขาเขียนรูป "Potato eaters-คนกินมันฝรั่ง" ซึ่งเป็นผลงานสำคัญชิ้นแรกของเขา ในช่วงเวลานั้นส่วนใหญ่เขาใช้โทนสีทึมและไม่มีวิวัฒนาการใช้สีสดใสที่ทำให้ผลงานในภายหลังของเขาโดดเด่นเลย ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1886 เขาย้ายไปปารีส และได้รู้จักกับศิลปะ Impressionism ภายหลังจากเขาย้ายไปอยู่ทางตอนใต้ของฝรั่งเศสและประทับใจจากศอกอบอุ่นกับแดดแรง ๆ ที่เขาพบที่นั่น ผลงานของเขาก็เริ่มมีสีสันสว่างมากขึ้นและพัฒนาไปในรูปแบบที่มีความเฉพาะตัวและเป็นที่รับรู้เมื่อเขาอยู่ที่ Arles (อาร์เลส) ในปี 1888

Portrait of Dr. Gachet, 1890, was sold for US\$ 82.5 million in 1990. Private collection

Still Life: Vase with Twelve Sunflowers, August 1888, Neue Pinakothek, Munich

Vincent Van Gogh เกิดที่ เมือง North Brabant (บราบังเหนือ) ตำบล Zundert (ซันเดิร์ต) ประเทศเนเธอร์แลนด์ (เป็นเมืองที่ติดกับชายแดน เบลเยียม) ในปี 1853 วันที่ 30 มีนาคม มีพ่อเป็นนักบวชในศาสนาคริสต์ มีพี่น้องด้วยกันทั้งหมด 6 คน เป็นชนชั้นกลางที่มีชีวิตแบบแคบๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ดูจะจะไม่คล่องแคล่วเหมือนคนมีปมด้อย ค่อนข้างใจน้อย จึงชอบอยู่คนเดียว และมีอารมณ์ที่อ่อนไหวง่าย อ่อนโยน มีความเมตตาต่อคนทุกข์ยาก ทำให้ทุกคนมองเขาว่าเป็นคนเจ้าอารมณ์น่ารำคาญ เมื่ออายุได้ 16 ปี เขาได้เข้าทำงานที่ ห้างภาพแห่งหนึ่งที่กรุงเฮก กับญาติที่ทำงานด้านศิลปะ และเมื่อเขามีอายุได้ 18 ปี เขาก็ถูกส่งตัวไปยังห้างภาพที่ สาขาปารีส ด้วยความที่เขาเป็นคนซื่อ และความ

เพื่อนายที่ทางห้องภาพเอารูปเลวๆ มาหลอกขายกับคนที่ไม่รู้จักรูปศิลปะ เขาถึงกับบอกให้ลูกค้าไม่ให้ซื้อภาพนั้น จนกระทั่งทางร้านไม่พอใจได้เขาออกจากงานในที่สุด

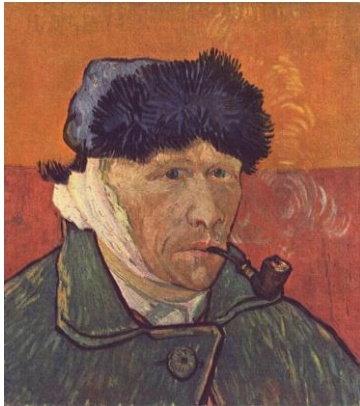
หลังจากนั้น เขาจึงหันไปศึกษาทางศาสนาอย่างจริงจัง หลังจากสอบเข้าวิทยาลัยศาสนาที่นครอัมสเตอร์ดัม ได้ 14 เดือนเขาพบว่าไม่ได้อะไรตามที่เขาคิดตั้งใจจึงเลิกเรียนเสียและได้ย้ายไปอยู่ในเมืองอานฮิน ในตำบลบอร์เนจ เพื่อเทศนาสั่งสอน ช่วยเหลือคนทุกข์ยาก ในเมืองนั้น โดยไม่รู้จักรูปศิลปะเลย เขาอุทิศเงินจำนวนหนึ่งให้กับคนทุกข์ยากโดยที่ตนเองมีเงินใช้อย่างจำกัด และต้องกินเศษขนมปัง ทำให้ร่างกายผอมลง และเป็น พิษไข้ เพราะการที่บริโภคที่ผิดอนามัยและความหนาวเหน็บจากกองไฟกองเล็กๆ ที่ไม่อาจสู้กับความหนาวเย็นของอากาศได้ ทำให้ความเจ็บป่วยของเขามีมากยิ่งขึ้น

The Starry Night, June 1889, The Museum of Modern Art, New York

Vincent เป็นคนที่พูดไม่เก่งทำให้การเทศนาสั่งสอนของเขาไม่อาจจับจิตชาวเมืองได้ ประกอบกับความใจบุญของเขาทำให้คนเหล่านั้นมองว่าเขาเป็นคนแปลกแตกต่างจากคนเหมือนทำให้เขาเศร้าใจมากและศาลพระกั๊มยอมแต่งตั้งให้เขาเป็นนักเทศน์ ในที่สุดชีวิตของเขาต้องเร่ร่อนไปอย่างไร้จุดหมาย เขาไม่ยอมแม้กระทั่งที่จะเขียนจดหมายถึง Theo Van Gogh น้องชายคนสนิท

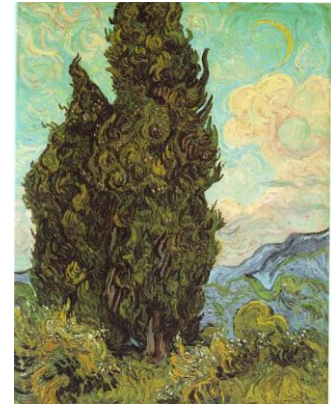
จนกระทั่ง ปี ค.ศ. 1880 เขาได้เขียนจดหมายมาบอกกับ Theo Van Gogh น้องของเขาว่า เขาค้นพบแล้วว่า "ศิลปะคือ ทุกสิ่งทุกอย่างของเขา และเข้ามาแทนที่สิ่งอื่นๆจนหมด เขาใช้เวลาเพื่อศึกษามันด้วยตนเองอย่างจริงจัง ก่อนหน้านั้นเขาเคยเขียนรูปมาบ้างแต่ไม่จริงจังเท่าไร แต่หลังจากนี้ต่อไปมันคือชีวิตจิตใจของเขา" (จดหมายที่ Van Gogh เขียนถึงน้องชายของเขา ต่อมาในปัจจุบันก็เป็นที่ต้องการและมีความสำคัญมากต่อการชมงานศิลปะของเขา)

Self-portrait with bandaged ear
1889,
Courtauld Institute Galleries

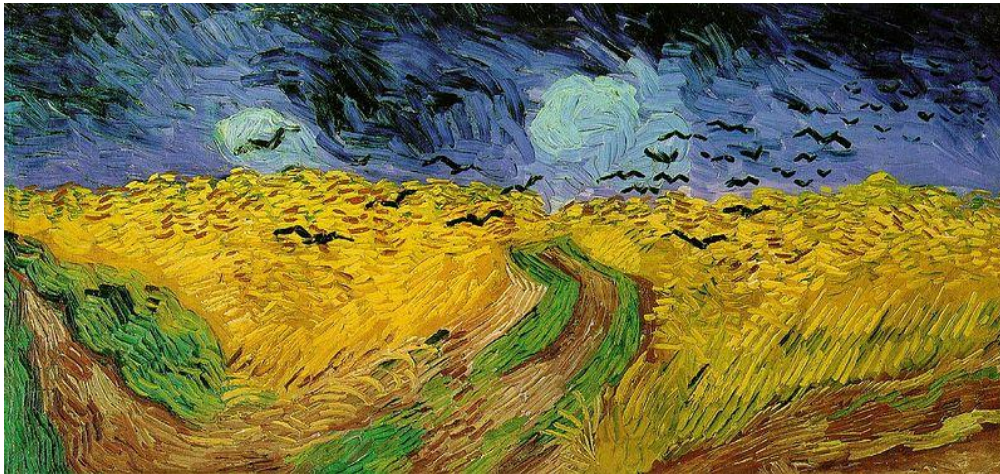

Road with Cypress and Star,
May 1890
Kröller-Müller Museum.

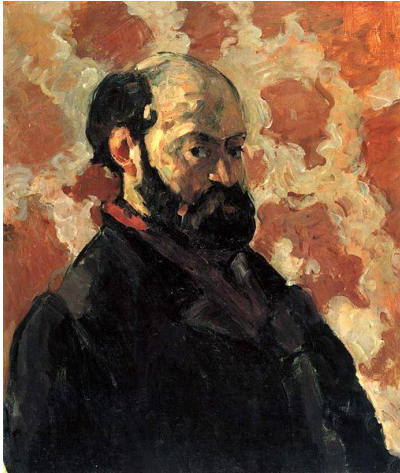
Cypresses, 1889,
Metropolitan Museum of Art,
New York.

Vincent ใช้ชีวิตอยู่บนเส้นทางสายศิลปะ อย่างลำบากยากแค้น เขายังตัวเองเข้าทางสี่ข้าง ด้านซ้าย ในวันอาทิตย์ที่ 27 กรกฎาคม ปี 1890 หลังจากการเขียนรูป Wheat Field with Crows (ทางสามแพร่ง - งานชิ้นนี้อาจจะสื่อถึงการหาทางออกให้กับของชีวิตของเขาเอง ที่เปรียบเสมือนทาง 3 สายที่มาบรรจบกันทำให้เลือกไม่ถูกว่าจะไปทางใดต่อ) ซึ่งเป็นงานชิ้นสุดท้ายของเขาที่ทุ่งนา แต่เขาไม่เสียชีวิตทันที โดยเขาได้เอามือกดปากแผลไว้และเดินกลับมาที่ร้านกาแฟที่เขาพัก

Wheatfield with Crows, 1890, Van Gogh Museum, Amsterdam

Van Gogh สิ้นใจในวันอังคารที่ 29 กรกฎาคม ปี 1890 ท่ามกลางความเศร้าโศกเสียใจของเพื่อนๆ ศพของเขาถูกฝังไว้ในสุสานเล็กๆ ที่เมือง Auvers-sur-Oise (อูฟเวอซูอิรว) ทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส หลังจากนั้นอีก 1 ปีต่อมา Theo น้องชายก็สิ้นใจตายตามพี่ชายของเขาเนื่องจากโรคไต ศพของ Theo ถูกฝังที่นี่ และในอีก 23 ปีต่อมาภรรยาของ Theo จึงย้ายศพของเขาบางส่วนมาฝังไว้ใกล้ๆ ศพของ Vincent ในที่สุดพี่น้องที่รักกันมาก ก็ได้มาอยู่ด้วยกันในสุสานเล็กๆ ที่เมือง Auvers-sur-Oise อย่างสงบสุขตลอดกาล

Paul Cézanne (19 Jan 1839- 22 Oct 1906)

จิตรกรรมสมัยศิลปะ Post Impressionism ตอนหลัง ของประเทศฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีความเชี่ยวชาญทางการเขียนภาพสีน้ำมัน งานของ Cézanne เป็นงานที่เป็นการวางรากฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงจากศิลปะ Post Impressionism ของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ไปสู่ศิลปะ Cubism (บาศกนิยม) ของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งเป็นแนวที่ทั้ง Matisse และ Picasso ยกย่อง Cézanne ว่าเป็น “the father of us all”

The Card Players, an iconic work by Cézanne (1892).

Les Grandes Baigneuses, 1898–1905

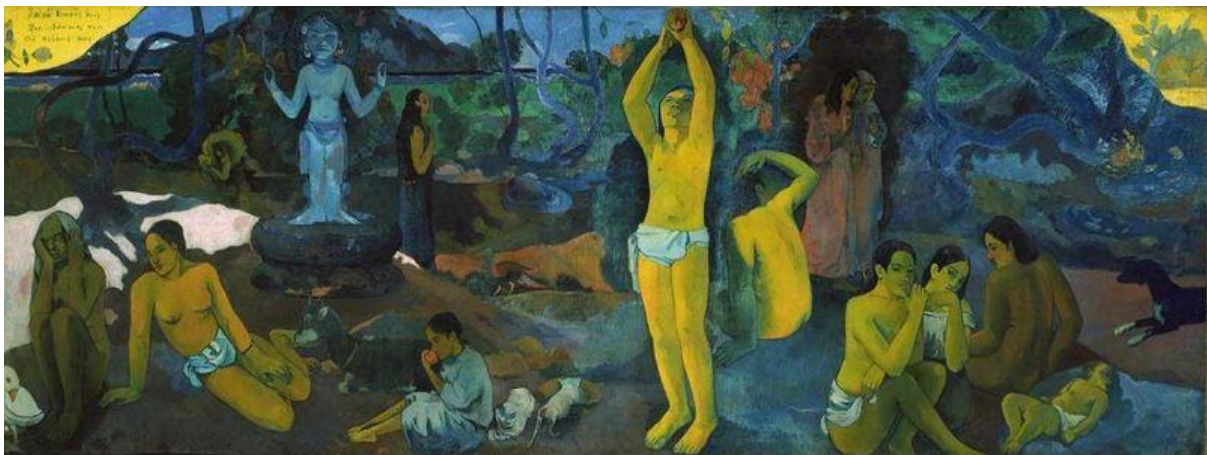
(the triumph of Poussinesque stability and geometric balance.)

ผลงานของ Cézanne แสดงถึงความเชี่ยวชาญทางการออกแบบ การวางองค์ประกอบ การใช้สี และการร่าง (draftsmanship) ที่แม่นยำ อ่อนไหว และ exploratory เป็นลักษณะเอกลักษณ์ที่เป็นของเขาน โดยเฉพาะ Cézanne จะใช้สีต่าง ๆ ที่แม่นยำ และค่อยสร้างชั้นจุนจับซ้อนซึ่งทั้งเป็นการแสดงออกของสิ่งที่เห็นด้วยตาและเป็นรูปทรงนามธรรมของธรรมชาติในขณะเดียวกัน ภาพของ Cézanne แสดงให้เห็นถึงความจดจ่อในการศึกษาแบบที่วาดของ Cézanne เพื่อแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนในการมองในสิ่งที่เห็น

Eugène Henri Paul Gauguin (เออแมงน อ็องรี ปอล โกแก็ง.; 7 Jun 1848 - 8 May 1903)

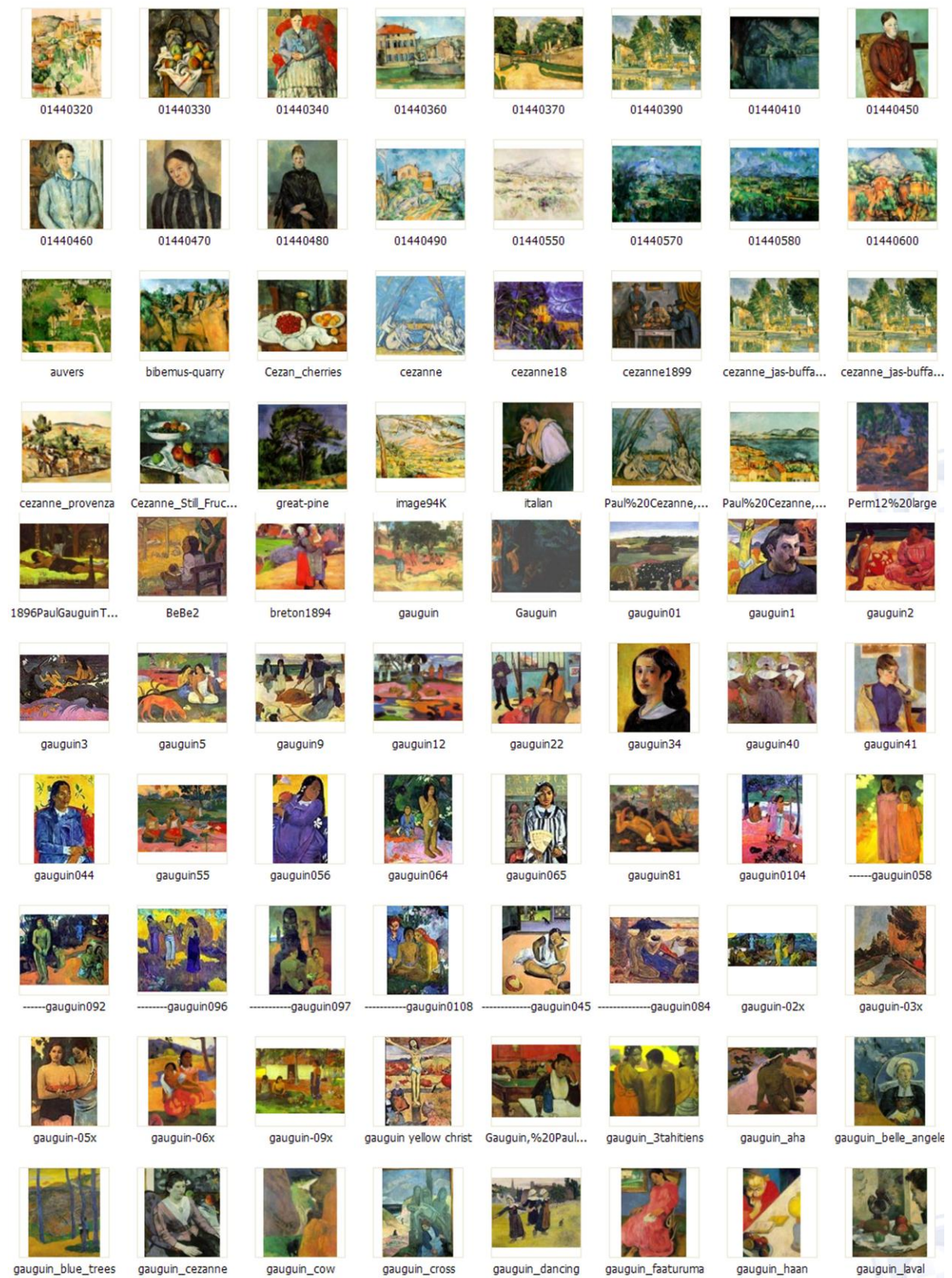
เป็นจิตรกร Post Impressionism ชาวฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผู้มีความเชี่ยวชาญทางการเขียนภาพเขียนสีน้ำมัน Gauguin เกิดเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1848 ที่ปารีสในประเทศฝรั่งเศส และเสียชีวิตเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1903 ที่เกาะโมโนเฟรนช์โปลินีเซีย นอกจากการเป็นจิตรกรกลุ่ม Post Impressionism แล้ว เขายังทดลองการเขียนที่ใช้สีสดฉูดฉาดที่นำไปสู่การเขียนแบบสังเคราะห์นิยม (Synthetist) ของศิลปะสมัยใหม่ การเขียนของเขาเป็นวิธีที่มีอิทธิพลมาจาก ลัทธิ Cloisonnisme⁸ ที่นำไปสู่งานเขียนที่เป็นแบบที่เรียกว่าบรรพกาลนิยม (Primitivism) และกลับไปสู่จิตรกรรมท้องทุ่ง (pastoral) นอกจากนี้ Gauguin ก็ยังมีอิทธิพลต่อภาพพิมพ์ลายแกะ (engraving) และภาพพิมพ์แกะไม้ที่ยกระดับขึ้นเป็นงานศิลปะ

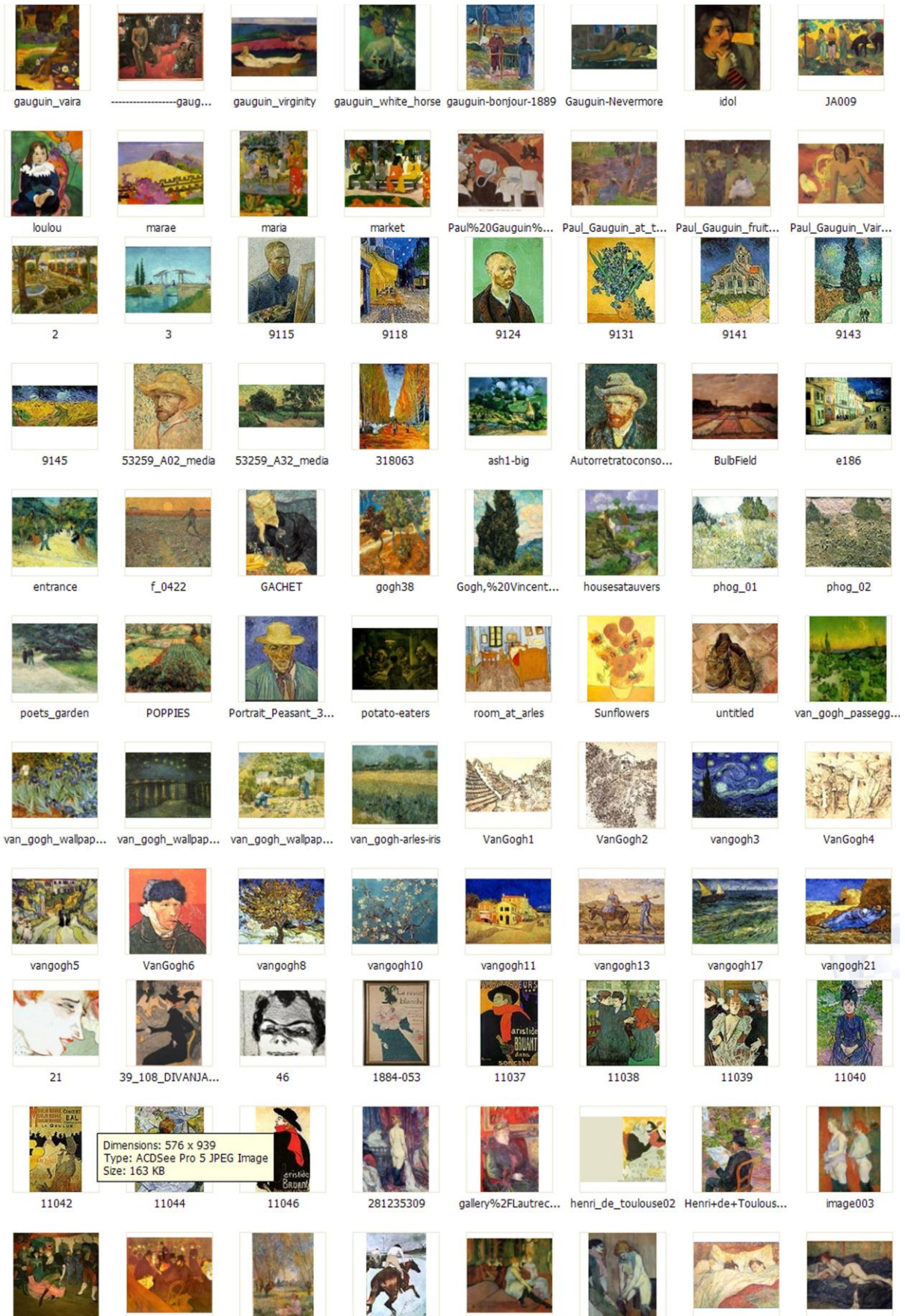

Where Do We Come From? What Are We? Where Are We Going?, 1897, Boston Museum of Fine Arts, Boston, MA, USA

8 คลัวซอนนิสม์ เป็นลักษณะการเขียนภาพของศิลปะอิมเพรสชันนิสม์สมัยหลังที่เด่นและราบ (bold และ flat) ที่แยกจากสิ่งแวดล้อมด้วยขอบสีหนัก เป็นคำที่นักวิจารณ์เอดวาร์ด ดูจาแดง (Edouard Dujardin) เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1888 ศิลปินเช่น อีมิล เบอรันาร์ต (Émile Bernard), หลุยส์ อันเคแตน (Louis Anquetin), พอล โกแกง และคนอื่นๆ ใช้วิธีการเขียนเช่นว่าในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 คำว่า “คลัวซอนเน” (cloisonné) หมายถึงเทคนิคในการใช้ลวดเชื่อมชิ้นต่างๆ ของแผ่นแก้วเข้าด้วยกันก่อนที่จะเผา ผลงาน “พระเยซูเหลือง” (Le Christ jaune) ที่เขียนในปี ค.ศ. 1889 ถือกันว่าเป็นตัวอย่างที่ดีของงานเขียนแบบคลัวซอนนิสม์ พอล โกแกงลดบริเวณต่างๆ ในภาพลงเหลือเพียงสีเหลืองโดยแยกพระเยซูออกมาด้วยขอบสีดำหนัก งานลักษณะนี้เกือบจะไม่ให้ความสนใจในทฤษฎีการเขียนภาพแบบทัศนียภาพที่เคยทำกันมาและลดการลดหลั่นของสีต่างๆ ในภาพจนแบนราบ —ซึ่งเป็นสองลักษณะที่เด่นของการเขียนภาพแบบเรอเนซองส์สมัยหลัง การแยกสีของคลัวซอนนิสม์สะท้อนให้เห็นความขาดการต่อเนื่องซึ่งเป็นลักษณะของการเขียนภาพแบบศิลปะสมัยใหม่ (เอเวอร์เดลล์, ค.ศ. 1997).

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://issuu.com/wutt/docs/4.postimpressionism>.

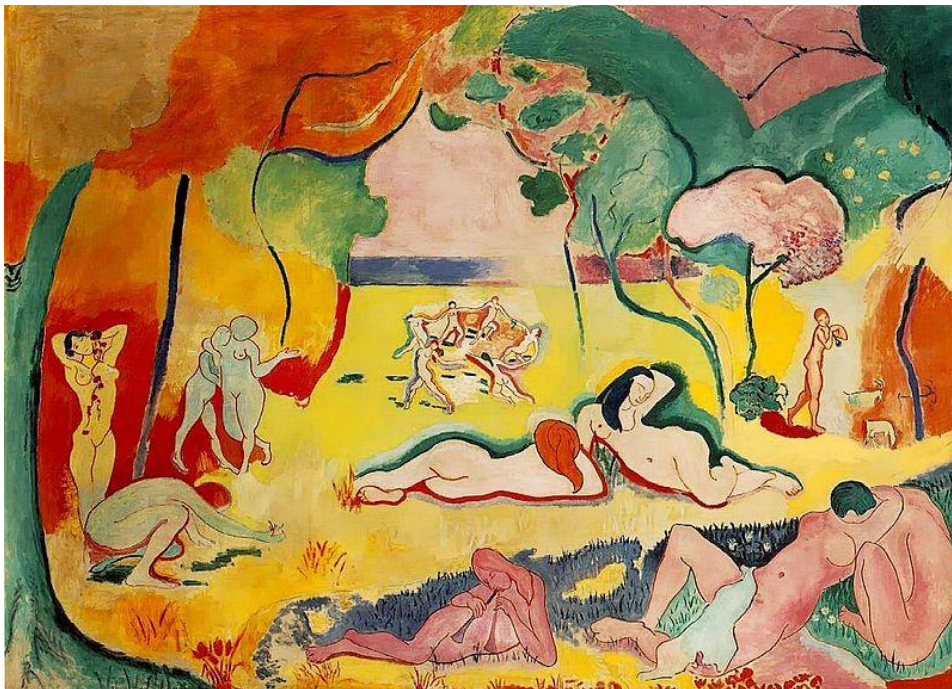

Dimensions: 576 x 939
 Type: ACDSee Pro 5 JPEG Image
 Size: 163 KB

Henri Matisse and the Fauvism

Fauvism เป็นชื่อกลุ่มความเคลื่อนไหวทางจิตรกรรมที่สำคัญอีกหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยคำว่า Fauve มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่า สัตว์ป่า ซึ่งที่จริงแล้วเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ลบของนักวิจารณ์ศิลปะชื่อ Louis Vauxcelles ที่มีต่องานจิตรกรรมที่จัดแสดงที่ Salon ในปี 1905 ที่ครั้งนั้นมีผลงานศิลปะทั้งเก่าและใหม่จัดแสดงอยู่รวมกันรวมถึงผลงานของ Donatello ประติมากรเอกในสมัย Renaissance โดยเขาเขียนถึงผลงานจิตรกรรมเหล่านั้นว่า Donatello "parmi les fauves" (among the wild beasts) "Donatello ท่ามกลางฝูงสัตว์ป่า" แต่แทนที่จิตรกรรุ่นใหม่เหล่านั้นจะรู้สึกต่อต้านกลับเป็นที่ชอบใจและนำเอาคำนั้นมาใช้เป็นชื่อกลุ่มของตนเอง

Le bonheur de vivre, 1905–6, Barnes Foundation

Modernist Movement (กลุ่มความเคลื่อนไหวของศิลปะสมัยใหม่) มักอ้างถึงถึงลัทธิ Fauvism ว่าเป็น First Avant Garde ของวงการศิลปะใน Europe ที่ปรากฏขึ้นครั้งแรกที่ Salon ในฤดูใบไม้ร่วงปี 1905 เป็นผลงานจิตรกรรมที่มีการใช้สี non-naturalistic colors (ที่มีแนวโน้มปฏิเสธสีแบบเหมือนจริงในธรรมชาติ) โดยกลุ่ม Fauvism นี้ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากผลงานของ Vincent Van Gogh ซึ่งเขาได้กล่าวถึงงานของเขาว่า "Instead of trying to render what I see before me, I use color in a completely arbitrary way to express myself powerfully" (แทนที่พยายามถ่ายทอดสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าของฉัน ฉันกลับเลือกที่จะใช้สีตามอารมณ์ของฉันเพื่อแสดงออกในความเป็นตัวฉันอย่างมีพลัง) ลัทธิ Fauvism ต่อยอดแนวคิดนี้โดยการแปลค่าอารมณ์ความรู้สึกให้เป็นสีสดต่างๆที่มีที่ทำการแสดงออกแบบดิบๆ(radical)หยาบๆ จนเกือบจะดูเลอะเทอะ ที่ซึ่งถือเป็นแนวทางสำคัญในการกำหนดทิศทางในการสร้างสรรค์จิตรกรรมสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวโน้มทางการใช้สี

Henri-Émile-Benoît Matisse

(31 December 1869 – 3 November 1954)

Henri Matisse เกิดที่เมือง Le Cateau-Cambrésis (เลอคาโต-ก็องเบรซี) Nord-Pas-de-Calais (แคว้นนอร์-ปาดกาแล) ประเทศฝรั่งเศส เติบโตในเมือง Bohain-en-Vermandois (โบแฌ็องแวร์มีองตัว) ปี 1887 เขาเดินทางไปกรุงปารีสเพื่อศึกษาวิชากฎหมาย หลังจากจบการศึกษาได้ทำงานเป็นพนักงานศาล ณ เมืองเลอคาโต-ก็องเบรซี ระหว่างนั้นป่วยเป็นโรคไส้ติ่ง เขาจึงฆ่าเวลาด้วยการวาดภาพระหว่างพักรักษาตัว เมื่อหายแล้วได้กลับไปศึกษาศิลปะที่ Académie Julian ณ กรุงปารีสในปี พ.ศ. 2434 ได้เป็นศิษย์ของ William-Adolphe Bouguereau (วิลเลียม-อาดอลฟ์ บูกเอโร) และ Gustave Moreau (กุสตาฟว์ โมโร)

The Dessert: Harmony in Red, 1908, Hermitage Museum, Saint Petersburg

ด้วยอิทธิพลของ Paul Cezanne, Paul Gauguin, Van Gogh และ Paul Signac ประกอบกับศิลปะญี่ปุ่น เขาเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของสีในฐานะการจัดองค์ประกอบ งานศิลปะของเขามีพื้นฐานจากวิธีการจำแนกองค์ประกอบต่าง ๆ ออกเป็นภาพ สี การจัดองค์ประกอบ แล้วประกอบกันโดยการสังเคราะห์ เขาเป็นจิตรกรกลุ่ม Fauvism ที่พัฒนางานให้เกิดความสมดุลระหว่างสีและเส้นในการจัด

องค์ประกอบแบบสองมิติ ปราศจากความมุ่งหมายให้เกิดการลวงตาเรื่องมิติความลึก (เช่น แสงเงา) เขาเป็นจิตรกรกลุ่ม Fauvism (แปลว่า "สัตว์ร้าย") คนแรกที่สนใจศิลปะดาดาบรพ Matisse เลิกใช้โครงสีแบบพวก Impressionists และสร้างรูปแบบงานสองมิติด้วยเส้นสดใสและเส้นที่เลือนไหล ภาพส่วนใหญ่มักเป็นสตรี ภายในอาคารและหุ่นนิ่ง

งานของเขาถือเป็นผู้นำของการเคลื่อนไหวทางศิลปะในลักษณะ Fauvist เขามีนิทรรศการครั้งแรกในปี พ.ศ. 2444 และมีนิทรรศการเดี่ยวในปีพ.ศ. 2447 การใช้สีสดใสชัดเจนของเขาโดดเด่นจนเป็นที่สังเกตเห็นชัดภายหลังเดินทางไปทำงานกับ André Derain (อังเดร เดอแรง) ณ French Riviera ในปีพ.ศ. 2448 การเลื่องลือของการเคลื่อนไหวทางศิลปะในลักษณะ Fauvist ในปี 1905 มิได้มีผลกับชื่อเสียงของ Matisse งานของเขาก้าวหน้าไปไกลกว่าและผลงานชั้นดีที่เกิดขึ้นระหว่าง พ.ศ. 1906 ถึง 1917 อันเป็นช่วงที่เขาเป็นสมาชิกกลุ่มศิลปินที่ชุมนุมกัน ณ Montparnasse (มงปาร์นัส)

Still Life with Geraniums, 1910, Pinakothek der Moderne, Munich, Germany

เขาเป็นทั้งมิตรและคู่แข่งของ Picasso งานของทั้งสองมักนำมาเปรียบเทียบกันเสมอ ปี 1913 ภาพเขียนรูปแรกของเขาชื่อ "Still Life with Geranium" ได้ตกเป็นของสาธารณะ ปัจจุบันแสดงอยู่ที่ Pinakothek der Moderne

Matisse อาศัยอยู่ที่ Cimiez ใน French Riviera ปัจจุบันเป็นชานเมืองของเมืองนิส (Nice) เขาอาศัยอยู่ที่นั่นตั้งแต่ปี 1917 จนถึง พ.ศ 1954 อันเป็นวาระสุดท้ายของชีวิตเขา ในปี 1941 เขาป่วยเป็นโรคเมเร็งและเข้ารับการผ่าตัด จนต้องนั่งรถเข็น Matisse ไม่ย่อท้อปล่อยให้การนั่งรถเข็นเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ด้วยความช่วยเหลือจากผู้อื่นเขาเริ่มสร้างงานศิลปะแบบตัดปะกระดาษที่เรียกว่า gouaches

découpés การทดลองนี้ทำให้เขาได้ทำงานศิลปะในสื่อชนิดใหม่อันเรียบง่ายแต่สนุกสนานรื่นเริงด้วยสีฉูดฉาดและรูปทรงเรขาคณิต

*The Yellow Curtain, 1915,
Museum of Modern Art
New York City*

*Beasts of the Sea, 1950,
Paper collage on canvas,
The National Gallery of Art,
Washington, DC.*

Henri Matisse ประสบความสำเร็จในชีวิตเขาในฐานะจิตรกร ประติมากร และช่างพิมพ์ ปัจจุบันภาพเขียนของ Matisse มีค่าสูงถึง 17 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2002 ประติมากรรม Reclining Nude I (Dawn) ของเขาขายได้ 9.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นับเป็นสถิติที่สูงสำหรับ ประติมากรรมของศิลปินคนหนึ่ง

จิตรกรคนสำคัญในกลุ่มความเคลื่อนไหว ลัทธิ Fauvism นี้ประกอบด้วย

- Henri Matisse
- Maurice Vlaminck
- George Rouault
- André Derain

Picasso and the Cubism

หลังจากการปรากฏขึ้นของลัทธิ Cubism อาจกล่าวได้ว่าในโลกแห่งศิลปะเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าไปอย่างสิ้นเชิง ถือได้ว่าเป็น Movement ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทิศทางในการสร้างสรรค์ศิลปกรรมมากที่สุด นำโดย Pablo Picasso ชาว Spain และ George Braque ชาวฝรั่งเศส 2 จิตรกรผู้พลิกโฉมหน้าของโลกแห่งทัศนศิลป์ ซึ่งผลงานที่ปรากฏออกมาไม่เพียงแต่ต้องการเปลี่ยนแปลง ทว่าเต็มไปด้วยความงามและความรู้สึกในผลงานแนวใหม่ จนเกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นภาพแห่งความจริงจากดวงตาของพระเจ้า ทุกๆ มุมมองของเนื้อหาทั้งหมด ประหนึ่งปรากฏขึ้นในมุมมองหนึ่งเดียว

Cubism Movement ได้ถูกพัฒนาโดยจิตรกรทั้งสองเริ่มต้นประมาณปี 1907 จนกลายเป็นอิทธิพลหลักในศิลปกรรมตะวันตก โดยการตัดซอยวัตถุทุกชิ้นที่เขาเขียนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเหมือนเหลี่ยมมุมของการเจียรนัยเพชรพลอย โดยเราสามารถแบ่งแยกกระบวนการพัฒนาออกได้เป็น 3 ช่วงเวลา คือ

1. Analytical Cubism (Cubism วิเคราะห์)
2. High Analytical Cubism (ยุคทองของ Cubism วิเคราะห์)
3. Synthetic Cubism (Cubism แบบสังเคราะห์)

Pablo Picasso, Les Femmes d'Alger (O. J.), 1925,

considered to be a major step towards the founding of the Cubist movement

Analytic Cubism

เป็นผลงานในช่วงแรกที่เป็นช่วงเวลาแห่งการค้นหา ด้วยการนำข้อคิดของ Cezanne มาเป็นแรงบันดาลใจ พร้อมกับการให้ความสนใจในผลงานของชาวอานาริยะเช่นงาน African Art และงานศิลปกรรม Archaic (สมัย Greek โบราณก่อนยุค Classic) โดยศิลปินทั้งสองได้นำเอาแรงบันดาลใจทั้งหมดมาประสานกัน เพื่อมุ่งหาแนวทางการแสดงออกใหม่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อเข้าถึงเรื่อง Space(อากาศ) และ Volume(ปริมาตร)

ในยุคแรกจิตรกรรมมุ่งไปที่การวิเคราะห์เรื่องรูปทรง ให้มีการพัฒนาการตกแต่งภายนอกเหนือจากสภาพที่เป็นอยู่ในธรรมชาติ เน้นในเรื่องน้ำหนัก ความแข็งแรงของวัตถุและปริมาตร โดยสรรพสิ่งทั้งหลายในผลงานของพวกเขาจะถูกลดรูปตามหลัก Stereometric Form หมายถึง การสร้างรูปทรงที่มีปริมาตรและส่วนต่างๆที่บิดัน เช่นเดียวกับ Background Space จะมีการประสานกันจนแน่น เป็นภาพที่ก้าวข้ามขั้นจากสภาพตามธรรมชาติผ่านการปรุงแต่งของศิลปิน นอกจากหลักการดังกล่าวแล้วศิลปินยังได้นำเสนอมุมมองโดยการเขียนภาพวัตถุต่างๆออกมา เป็น Facet (คล้ายผลึกเพชรที่ได้รับการเจียรไนให้เป็นเหลี่ยมเป็นมุม) จากนั้นยังทำให้โปร่งแสงแสดงให้เห็นร่องรอยการทับซ้อนกันเพื่อผลทางปริมาตรและมิติที่ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นระบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน อันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับระบบ Linear Perspective และ Color Perspective ในสมัยก่อนหน้าที่มุมแสดงความจริงตามตาเห็น แต่ Cubism Movement มุ่งแสดงมิติมิติที่สามในแนวใหม่ ที่ซ่อนเร้นในสภาพความเป็นจริง แต่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา โดย Picasso กล่าวไว้ว่า “มันเป็นไปไม่ได้ที่จะสร้างให้เกิดระยะใกล้ไกลกันระหว่างจมูกกับปากตามหลักทฤษฎีของ Raphael ข้าพเจ้าจำเป็นต้องหาทางวาดมันให้ได้” โดยผลงานในช่วง Analytic Cubism แสดงออกถึงการค้นคว้าหาแนวทางโดยมีธรรมชาติเป็นจุดกำเนิด แต่ ยังคงมีร่องรอยของธรรมชาติอยู่

High Analytic Cubism

เป็นช่วงเวลาต่อมาที่พัฒนาการได้มาถึงจุดการจำแนกวิเคราะห์วัตถุ โดยการนำ Facet ของวัตถุมาทำให้เกิดเหลี่ยมมุมที่ชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งยังมีการผสาน Facet เหล่านั้น ให้เข้ากันกับวัตถุอื่นๆจนประสานสัมพันธ์กันทั้งภาพ โดยภาพที่แสดงออกดูเหมือนรูปทรงของสิ่งต่างๆในภาพแตกเป็นชิ้นเล็กๆ มีบางส่วนถูกลด บางส่วนถูกเน้นให้ใหญ่และชัดเจน โดยก้าวข้ามขีดจำกัดเรื่องมิติ ที่มีการแสดงรูปต่างๆทั้งสถานที่หรือมุมมอง แล้วมาผสมผสานกันในกรอบสี่เหลี่ยม เช่น วัตถุบางอย่างมองจากเบื้องบน ด้านหน้า ด้านข้าง ฯลฯ ถูกนำมารวมกันให้เห็นเป็นเอกภาพอยู่ในภาพเดียวกัน ความแตกต่างกันระหว่างรูปทรงของวัตถุ กับสภาพแวดล้อมค่อยๆหายไป กลายเป็นส่วนเดียวกัน ทางด้านรูปทรงก็ถูกละลายจนเกือบอยู่ในสภาพไร้ตัวตน(abstract)

*Portrait of Daniel-Henry Kahnweiler, 1910,
The Art Institute of Chicago. Picasso wrote of
Kahnweiler What would have become of us if
Kahnweiler hadn't had a business sense?*

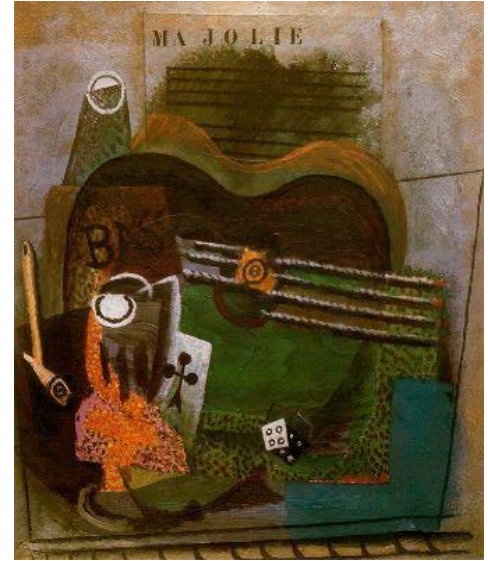
การเขียนภาพโดยแสดงให้เห็นเรื่องราวหรือรูปร่างที่ค่อยๆ จางหายไป กลายเป็นการเสนอแต่สิ่งที่เป็นแก่นแท้ จากหลักการ “Deformation (สภาพการยืดเกาะของสิ่งต่างๆ สร้างเป็นรูป)” ก้าวเข้าสู่ Intellectual Formation (การก่อรูปจากการจัดระเบียบขึ้นใหม่ของสติปัญญา) นักวิจารณ์บางท่านเรียกผลงานในช่วงนี้ว่า “Hermetic Period” หมายถึงรูปวาดที่มีความแน่นที่บราวกับรูปปั้น

Guitar Cardboard, paper, canvas, string and pencil 1912

Still Life with Chair Caning 1912

"Ma Jolie" 1914

Synthetic Cubism

เป็นช่วงที่มีการนำเอาวัสดุต่างๆมาปะติดลงบนภาพ ผสมผสานกันการวาด โดยวัสดุเหล่านั้นอาจเป็นกระดาษ ผ้า และวัสดุสำเร็จรูปอื่นๆ เรียกว่าวิธีการ Collage เช่นการนำกระดาษหนังสือพิมพ์ปะลงบนผืนผ้าใบทำให้เกิด Novel tactile Value (คุณค่าในการรับรู้โดยใช้ตัวอักษรในการสื่อความเข้าใจ) การจัดภาพของผลงานในช่วงนี้ มีอิสระยิ่งกว่าเดิม เป็นการแสวงหาวิธีการแสดงออกแนวทางใหม่ ไม่ใช่การหา "เรื่องราวใหม่ๆ" มาวาดตั้งแต่ก่อน มีการสังเคราะห์เรื่องเส้นจนมีความใกล้เคียงกับเส้นเรขาคณิตมากขึ้น (เส้นตรง เส้นโค้ง ไม่มีเส้นอ่อนไหว หรือโค้งอ้อมไม่มีระเบียบ) มีการหาคูณค่าของการวางจังหวะของน้ำหนักของภาพ มีการสังเคราะห์ผลของภาพที่ปรากฏออกมา คำนึงถึงความสัมพันธ์ของ Space กับสีลาของเส้นสี และดุลยภาพ กลายเป็น "การเล่นทางพุทธิปัญญา" Picasso ได้กล่าวไว้ว่า "เรื่องราวในภาพอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญ มันอาจเป็นอะไรก็ได้ เช่น กีตาร์ จานใส่ผลไม้ หรือแก้วกาแฟ สิ่งต่างๆเหล่านั้นถูกนำมาเป็นส่วนประกอบของภาพ Cubism ได้ก้าวเข้ามาไกลแล้ว เราไม่มีอะไรจะวิเคราะห์อีกแล้ว มีแต่การสร้างความจริงที่เป็นระเบียบใหม่ขึ้นจากการสังเคราะห์จากสิ่งต่างๆรอบตัว"

ในขั้นสุดท้าย Cubism ได้กลายรูปไปเป็นลัทธิอื่นๆ ละลายไปเป็นพื้นฐานของศิลปกรรมแนวใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสายตลอดศตวรรษที่ 20 ที่กลายเป็นคตินิยมของศิลปะสากล มีผู้ปฏิบัติตามทั่วโลก

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

<http://issuu.com/wutt/docs/4.cubism>

Chapter VIII

บทที่ 8

Reaction of World War

ปฏิกิริยาตอบสนองต่อสภาวะสงครามโลก

German Expressionism

The German Expressionist เป็นรูปแบบทางศิลปกรรม ที่เป็นการแสดงออกความรู้สึกภายในของมนุษย์ที่ฝังรากลึกลงไปในส่วนของอารมณ์เป็นหลัก เป็นผลงานที่มีลักษณะการแสดงออกในรูปแบบที่เป็นปัจเจก ละทิ้งส่วนประกอบที่พวกเขาเห็นเป็นส่วนเกิน เหลือไว้เพียงรูปทรงอันบริสุทธิ์ของการแสดงออกของมนุษย์ ดังที่ Edvard Munch เคยกล่าวไว้ว่า “ไม่มีวันอีกแล้วที่ฉันจะวาดภาพห้องที่ตกแต่งอย่างงดงามกับผู้ชายกำลังอ่านหนังสือหรือผู้หญิงกำลังเย็บผ้า ฉันจะวาดภาพผู้คนที่ใช้ชีวิตจริงๆ มีลมหายใจ มีความรู้สึก และมีความปรารถนา” สิ่งที่ Munch ได้กล่าวไว้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นคำอธิบายแก่นแท้ของความเป็น expressionism ได้สมบูรณ์ที่สุด เป็นแนวทางการสร้างสรรค์ที่มีหลักสุนทรียภาพอยู่ที่การมุ่งนำเสนออารมณ์ความรู้สึกในชีวิตจริงๆ ที่ผู้สร้างผลงานมิได้มุ่งที่จะเสนอความเป็นจริงอย่างที่เห็น แต่ทว่าเน้นไปที่ภาพที่สุด การแสดงออกอย่างกล้าหาญด้วยความเข้มข้นของอารมณ์ ผ่านทั้งทางรูปแบบที่มองเห็นเป็นรูปธรรมและที่เป็นนามธรรมของสี พื้นผิว เนื้อหาที่ซ่อนเร้น ความดิบ การบิดเบือนรูปทรง ทำลายรูปทรง ความลึกที่ไม่เป็นธรรมชาติ ความขัดแย้ง การเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงและภาพจินตนาการ

The German Expressionist movement สามารถแบ่งแยกออกได้เป็นสองกลุ่มคือ Die Brücke (The Bridge) และ Der Blaue Reiter (The Blue Rider) เกิดขึ้นในช่วงก่อนและระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20th (1905-1945) ในประเทศ Germany และ Austria โดยมีหลักสุนทรียภาพที่แตกต่างจาก Impressionism ที่มีจุดมุ่งหมายในการแสดงออกถึงความประทับใจในรูปแบบที่เห็นได้จากโลกรอบๆตัว แต่กลุ่ม Expressionist ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเช่นนั้น หากแต่เป็นการแปลความโลกสถานการณ์หรือวัตรรอบๆตัวตามมุมมองของแต่ละบุคคล เป็นการแสดงออกทางความรู้สึก ถึงความจริงอันซ่อนเร้นภายในบุคคลที่มีผลกระทบโดยตรงต่อภาพเขียนของพวกเขา เป็นผลงานที่นำไปให้ผู้ชมจะสัมผัสได้ ทั้งจากการมองเห็นและความรู้สึก ผ่านทางสายตาของจิตรกร.

Die Brücke (The Bridge)

German Expressionism กลุ่ม Die Brücke (The Bridge) รวมตัวกันขึ้นโดยกลุ่มนักศึกษาศิลปะที่เมือง Dresden ประมาณปี 1906 เป็นการนำเสนอแนวทางใหม่ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยจะใจที่จะแสดงออกอย่างหยาบ รุนแรงและปฏิเสธต่อความเจริญทางวัตถุ จนเป็นที่รู้จักในการแสดงออกของรูปทรงที่บิดเบือนโดยการใช้สีของกลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลมาจาก Fauvism และได้รับอิทธิพลจาก African และ Oceania Art ในเรื่องการแสดงออกของ Form

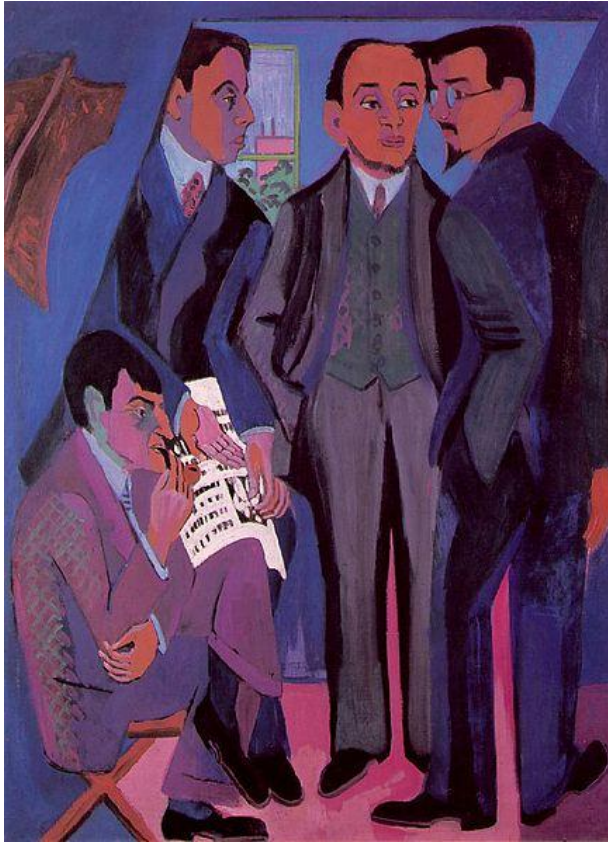
จิตรกรในกลุ่ม Die Brücke ส่วนใหญ่มีความข้องเกี่ยวกับกลุ่มปฏิวัติทางสังคมในสมัยนั้น และมีปฏิกริยาต่อต้านสงครามและรัฐบาลทหารอย่างเปิดเผย จนมีปัญหากับรัฐบาล Nazi อยู่ตลอดเวลา พวกเขาเชื่อว่า การแสดงออกถึงความหยาบคาย น่าเกลียดในชีวิตและสังคมสมัยใหม่จะสามารถนำไปสู่ออนาคตที่ดีขึ้นได้

ศิลปินคนสำคัญในกลุ่ม Die Brücke (The Bridge)

- Emil Nolde
- Ernst Ludwig Kirchner
- Max Pechstein

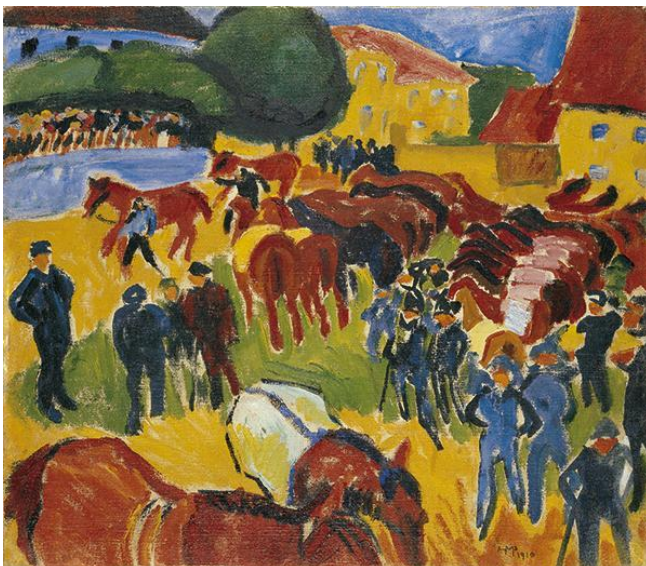
“Adam and Eve Banished from Paradise”, by Emil Nolde 1919

"Painting of the group members"
by Ernst Ludwig Kirchner 1926/7

'Selfbildnis mit Modell' (Self Portrait with a Model)
by Ernst Ludwig Kirchner 1910

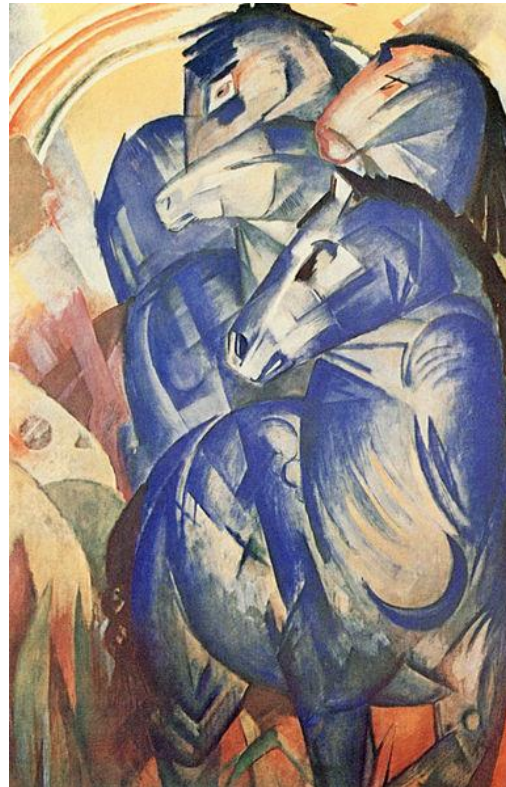

"Horse Fair 1910" by Max Pechstein

"Das gelbschwarze Trikot 1910" by Max Pechstein

Der Blaue Reiter (The Blue Rider)

Cover of *Der Blaue Reiter* almanac, c.1912 Franz Marc, *The Tower of Blue Horses* 1913, (missing since 1945)

German Expressionism กลุ่ม Der Blaue Reiter มิได้เป็นเพียง movement ทางศิลปกรรม เท่านั้น การรวมตัวกันศิลปกรรมกลุ่มนี้เป็นปฏิกิริยาตอบสนองต่อกลุ่ม Die Brücke ที่เคลื่อนไหวอยู่ก่อนแล้ว ที่ซึ่งกลุ่ม Die Brücke แสดงความเข้มข้นในการแสดงออกทางจิตรกรรมจนเป็นที่ประจักษ์ แต่กลุ่ม Der Blaue Reiter มิได้มีขอบเขตของการสร้างสรรค์ผลงานแต่เพียงเท่านั้น กลุ่ม Der Blaue Reiter พยายามที่จะสร้างสรรค์อุดมคติและทฤษฎีทางความงามขึ้นใหม่ ทั้งนี้รวมไปถึงผลงานจิตรกรรม ดนตรีและการแสดง โดยเน้นการแลกเปลี่ยน ถ่ายเทเทคนิคของการแสดงออกทางศิลปกรรมทั้งสามชนิดเป็นหนึ่งเดียวกัน อีกทั้งผลงานของกลุ่มนี้ยังเน้นไปที่การแสดงออกทางจิตวิญญาณผ่านทางผลงานศิลปกรรมอีกด้วย

ศิลปินคนสำคัญในกลุ่ม Der Blaue Reiter (The Blue Rider)

- Franz Marc
- Wassily Kandinsky
- Paul Klee

"Composition VII" —according to Kandinsky, the most complex piece he ever painted (1913)

"Fortress and Sun" 1932 Paul Klee

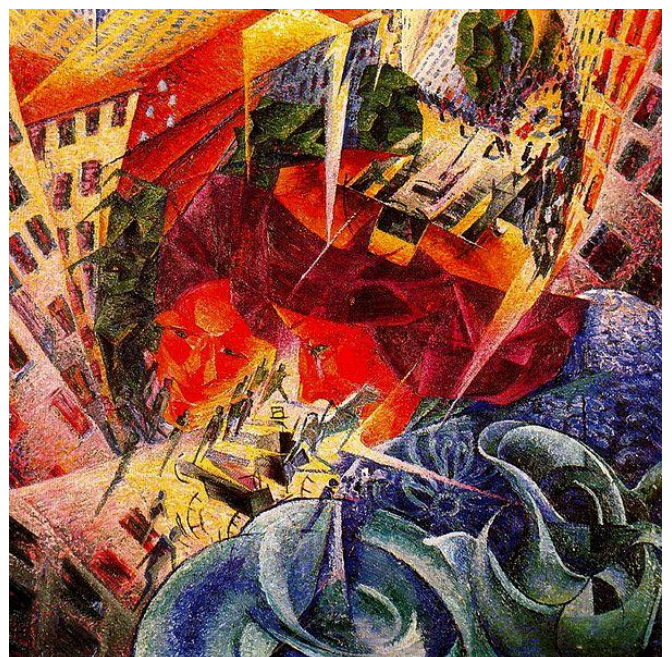
ลัทธิ Futurism (ฟิวเจอริสม์)

ศิลปะแบบลัทธิ Futurism (ประมาณ 1909-1932) รูปแบบอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหว Futurism เป็นชื่อเรียกศิลปะที่สะท้อนสภาวะในอนาคต โดยมีแนวคิดว่าการเคลื่อนไหว และความรวดเร็ว เป็นสิ่งสำคัญทั้งในปัจจุบัน และในอนาคต จากสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความเจริญของวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี การคมนาคม การสื่อสารทุกคนต้องแข่งขันกันต้องมีการเคลื่อนไหวในทุกด้านตลอดเวลา ศิลปิน จึงสร้างงานศิลปกรรมที่แสดงการเคลื่อนไหว โดยใช้รูปร่าง รูปทรงที่ซ้ำกันทับซ้อนกัน เพื่อแสดงถึงความ เคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง และมักจะแสดงเนื้อหาเกี่ยวกับการทำงาน การต่อสู้ดิ้นรน เป็นต้น

Unique Forms of Continuity in Space 1913

Umberto Boccioni

Visioni simultanee, ca. 1912

Von Der Heydt Museum, Wuppertal

ลัทธิฟิวเจอริสม์เริ่มเคลื่อนไหวในอิตาลี ดินแดนแห่งศิลปะชั้นสูงของโลกสมัยฟื้นฟู ซึ่งถือว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่สำคัญ ทำทลายแบบอย่างศิลปะเดิม และให้อิทธิพลต่อแนวคิดสำหรับศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) มาก เริ่มด้วยศิลปินหนุ่มๆ กลุ่มหนึ่ง มีทั้งจิตรกร นักเขียนและผู้ที่มีหัวหน้าร่วมกัน มีความคิดเห็นร่วมกัน แสดงความมุ่งหมาย และหลักการ 3 ข้อ คือ เผาพิพิธภัณฑ (Burn the Museum) ทดน้ำในคลองเวนิส (Drain the Canal of Venice) และทำลายแสงจันทร์ (Let shill the moonlight) นับเป็นวิธีการที่รุนแรงกับสังคมในลัทธิการเมือง แบบ Fascism ของ Benito Mussolini (เบนิโต มุสโสลินี)

“The Funeral of the Anarchist Galli” 1910, Carlo Carrà

ลัทธิการเขียนแบบ Futurism เป็นลัทธิการเขียนแสดงถึงวิถีความเป็นอยู่ในปัจจุบัน ที่ไม่อยู่นิ่ง ลักษณะสิ่งแวดล้อมทางด้านวิทยาศาสตร์ เป็นความเร็ว แสงเสียง ศิลปินกลุ่มนี้จึงยึดถือ ความเจริญด้าน วิทยาศาสตร์ ความเคลื่อนไหวของจักรกล และความเร็ว

1. เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความเจริญทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน
2. เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของวัตถุที่พวก Futurism เลือกเขียนเป็นวัตถุที่เป็นสัญลักษณ์ แสดงถึงการเคลื่อนไหวได้ เช่น วงล้อจักรยาน วงล้อรถยนต์ ทางเดินของแสงชนิดต่างๆ
3. เนื้อเรื่องเกี่ยวกับนคร เมือง
4. เนื้อเรื่องเกี่ยวกับคน

Futurism (ฟิวเจอริสม์) เป็นคำที่พวกหนังสือพิมพ์ขนานนามกัน หมายถึงศิลปะที่ใหม่กว่าปี ค.ศ. 1900 เป็นศิลปะที่แสดงความงามแนวใหม่ เช่น แสดงทัศนระของเสียงอันกึกก้องของมอเตอร์ไซค์ ปืนกล ซึ่งเป็นการร่วมสมัยกับสงคราม และกลมกลืนกับคตินิยมของพวกเผด็จการ Fascism (ฟาสซิสต์) ปี1912 ศิลปะ Futurism ออกแสดงในปารีส ได้สร้างความอื้อฉาวอย่างยิ่ง จากนั้นได้แสดงในลอนดอน และเมืองต่างๆ ทั่วยุโรป

"Cyclist" 1913 by Natalia Goncharova

โดยทั่วไปแนวทางศิลปะแบบ Futurism ได้นำเอาลักษณะของศิลปะแบบ Cubism ผสมผสานกับลักษณะการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง อันเป็นเอกลักษณ์พิเศษของศิลปะนี้ ด้ทริ " Futurism" เป็นลักษณะการเขียนแบบ Cubism แต่มีจุดประสงค์แสดงความเคลื่อนไหว คือทำให้เกิดลักษณะ Abstract ที่เรียกว่าความเร็ว และการผันแปรที่มองเห็นได้เป็นศิลปะที่เริ่มที่กรุงปารีส แต่ด้ทรินี้กลับเป็นที่นิยมของศิลปินชาวอิตาเลียน ดังเช่น มาริเน็ตตี ซึ่งเป็นกวีและเป็นนักละคร กับพรรคพวกซึ่งเขาเหล่านี้เป็นสหายของ Mussolini พวกเขาประกาศว่า "ความวิจิตรรจนาเอี่ยมอ่อง เสียงแผดกั้วานของรถยนต์ เสียงรัวของปืนกลดูจะยิ่งงามมากกว่ารูปจำหลักศิลาของกรีกที่มีชื่อว่า The Wing Victory Of Samothraec เสียอีก เราชื่นชมต่อภาวะของสงคราม" ในปี 1912 มีการแสดงภาพของ Futurism ในปารีสซึ่งผู้อาวุโสมควรรจากนั้นไปแสดงที่ลอนดอน เบอร์ลินและทั่วไปจนทั่วยุโรป ทำให้เกิดความโกลาหลเป็นอย่างยิ่ง

“Abstract Speed + Sound” 1913-1914, Giacomo Balla,

ศิลปะ Futurism ทำให้สุนทรียภาพของสังคมสมัยเก่าตายสนิท ในวาระสมัยของสังคมโลกครั้งแรก ความคิดเหล่านั้นเป็นความคิดที่กระเจิดกระเจิง ประกอบด้วยภาวะของสงครามอันโหดร้าย กับลัทธิเผด็จการฟาสซิสต์ได้ก่อตัวอย่างรวดเร็ว ผู้คนสับสนและหลงทาง ปรัชญาของศิลปะสมัยใหม่ก็คือใครก็ได้มีความคิดแปลกโลกขึ้นมาในช่วงนั้น ดูเหมือนว่าจะถูกยกย่องเป็นวีรบุรุษและสมองมีความเป็นอัจฉริยะ ซึ่งกาลเวลาได้เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าความแปลกใหม่เหล่านั้นมิใช่สิ่งอันมีค่าดีพิเศษเสมอไป บางทีการสร้างสรรค์อาจมาในรูปของผู้เข่นฆ่านักทำลาย หรือผู้เป็นนักคิดที่สมองเต็มไปด้วยความวิปริต ความคิดของผู้คนในช่วงสงครามโลก เมื่อมนุษย์จับอาวุธร้ายแรงเข้าประหัตประหารกัน การตื่นตัวของเผด็จการ ความวุ่นวายบ้านแตกสาแหรกขาดเหล่านั้น ย่อมไม่ก่อให้เกิดปรัชญาของศิลปะสมัยใหม่อันเลอเลิศแต่ประการใด

Bauhaus School (เบาเฮาส์)

The Bauhaus เป็นสถาบันศิลปกรรม การออกแบบและสถาปัตยกรรม หัวก้าวหน้า (avant-garde school of art) ที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่ง เปิดทำการครั้งแรกที่เมือง Weimar ประเทศ Germany ในปี 1919 ต่อมาได้ประสบปัญหาด้านการเงิน จึงย้ายไปอยู่ที่เมือง Dessau ในปี 1925 สถาบันแห่งนี้ก่อตั้งโดยสถาปนิก Walter Gropius โดยมีแนวคิดที่จะรวมเอาศาสตร์ทางศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมไว้ด้วยกัน นักศึกษาที่นี่จะได้รับการศึกษาจากทั้งช่างฝีมือและศิลปิน ดังที่เขากล่าวไว้ว่า “จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการ

สร้างสรรค์ทั้งหมดคือ การสร้างสิ่งก่อสร้าง พวกเราปรารถนา ก่อตัวขึ้นในใจและสร้างสรรค์เป็นสิ่งก่อสร้างชนิดใหม่ ที่เป็นการรวมตัวกันของ สถาปัตยกรรม ประติมากรรมและจิตรกรรม จนเป็นหนึ่งเดียวกัน”

ในการกลับสู่ประเทศ Germany ของ kandinsky เขาได้เข้ามาเป็นอาจารย์ที่สถาบันแห่งนี้ร่วมกับ Paul Klee ที่นี้เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในการพัฒนาทฤษฎีใหม่ๆ ระหว่างช่วงเวลาที่เขาทำงานในสถาบันแห่งนี้ ผลงานของเขาพัฒนาจนกระทั่งเกือบจะเป็นผลงานนามธรรมอย่างสมบูรณ์และเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลกในฐานะผู้นำในงาน ศิลปะนามธรรม เขาแสดงผลงานของเขาไปทั่วทั้ง Europe และ America

ในปี 1933 Bauhaus ถูกกดดันให้ปิดทำการโดยอำนาจของรัฐบาล Nazi โดยประณามว่าเป็น”ขยะไร้สัญชาติ (Cosmopolitan rubbish)” สถาบัน Bauhaus จำต้องย้ายเป็นครั้งที่สอง ไปอยู่ที่ Berlin แต่ในท้ายที่สุดสถาบันแห่งนี้ก็ถูกสั่งปิดโดยรัฐบาล Nazi และไม่ได้เปิดทำการอีกเลย

ในปี 1960 พิพิธภัณฑ์ชื่อ Bauhaus-Archiv Museum of Design ได้ก่อตั้งขึ้นที่ Darmstadt เปิดแสดงประวัติและผลงานของสถาบัน Bauhaus จนกระทั่งในปี 1971 ได้ย้ายไปอยู่ที่ Berlin โดยในปี 1978 ผลงานออกแบบของสถาบัน Bauhaus ได้ถูกนำมาก่อสร้างขึ้นที่นี่โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานออกแบบสถาปัตยกรรมของ Walter Gropius พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ยังคงเปิดทำการจนถึงทุกวันนี้

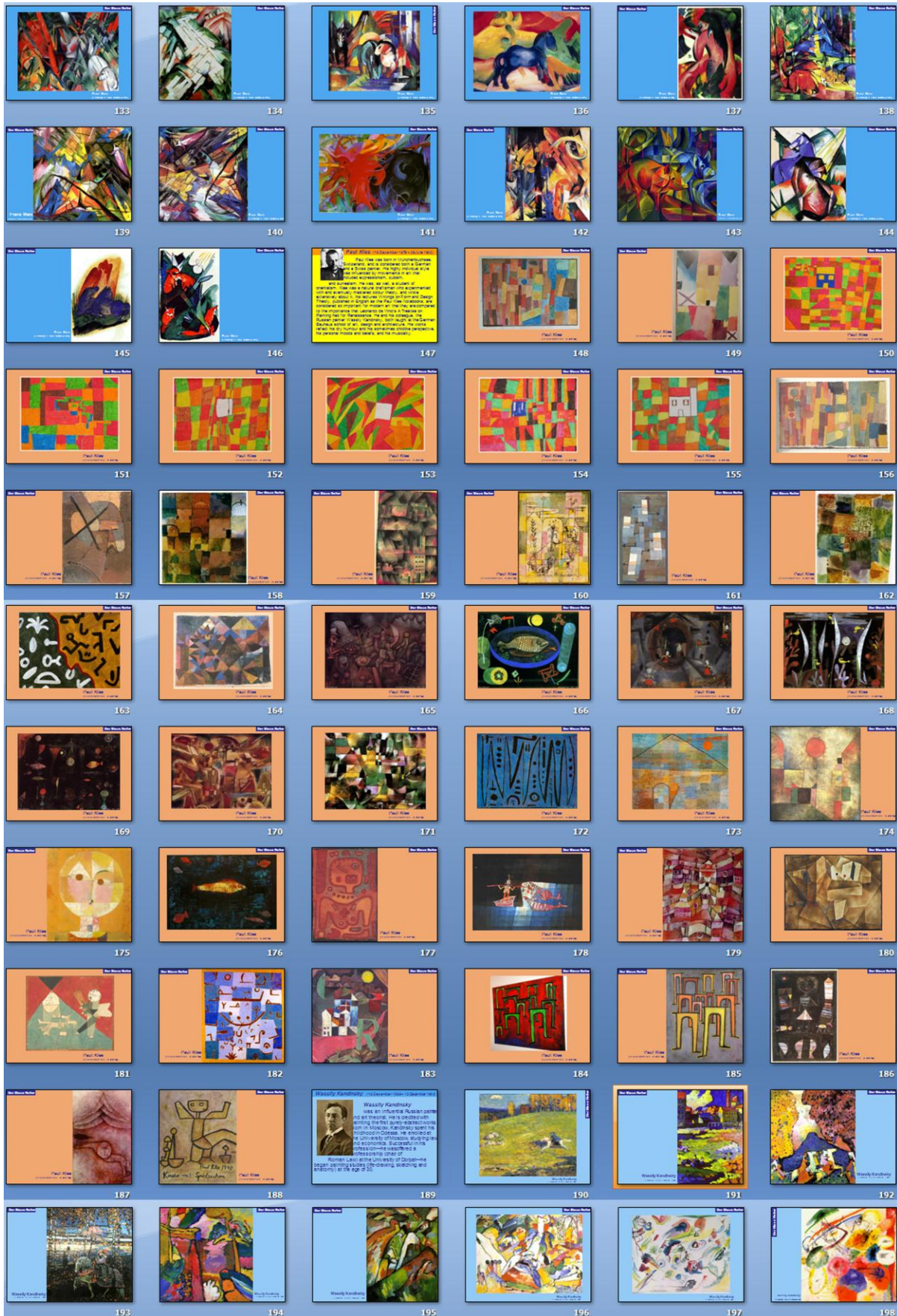
ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่

<http://issuu.com/wutt/docs/4.germanexpressionist>

The image displays a series of 66 numbered slides, each representing a different aspect of the Fauvism art movement. The slides are arranged in a grid and include the following content:

- Slide 1:** Title slide for 'Modern Art' with the subtitle 'In Search of New Standards - Representational Art'.
- Slide 2:** Overview of 'Fauvism' with a brief Thai text introduction.
- Slide 3:** 'Fauvism Aesthetics' explaining the movement's focus on color and form.
- Slide 4:** 'Fauvism Artists' listing key figures like Henri Matisse, Maurice de Vlaminck, and Georges Rouault.
- Slide 5:** 'Henri Matisse' with a portrait and a short biography in Thai.
- Slide 6:** A painting by Henri Matisse, 'Olympia'.
- Slide 7:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'Interior'.
- Slide 8:** A portrait by Maurice de Vlaminck, 'Portrait of a Woman'.
- Slide 9:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 10:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 11:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 12:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 13:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 14:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 15:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 16:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 17:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 18:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 19:** 'Maurice de Vlaminck' with a portrait and a short biography in Thai.
- Slide 20:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 21:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 22:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 23:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 24:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 25:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 26:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 27:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 28:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 29:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 30:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 31:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 32:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 33:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 34:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 35:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 36:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 37:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 38:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 39:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 40:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 41:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 42:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 43:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 44:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 45:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 46:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 47:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 48:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 49:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 50:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 51:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 52:** A painting by Maurice de Vlaminck, 'The Boat'.
- Slide 53:** 'Georges Henri Rouault' with a portrait and a short biography in Thai.
- Slide 54:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 55:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 56:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 57:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 58:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 59:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 60:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 61:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 62:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 63:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 64:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 65:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.
- Slide 66:** A painting by Georges Henri Rouault, 'The Boy'.

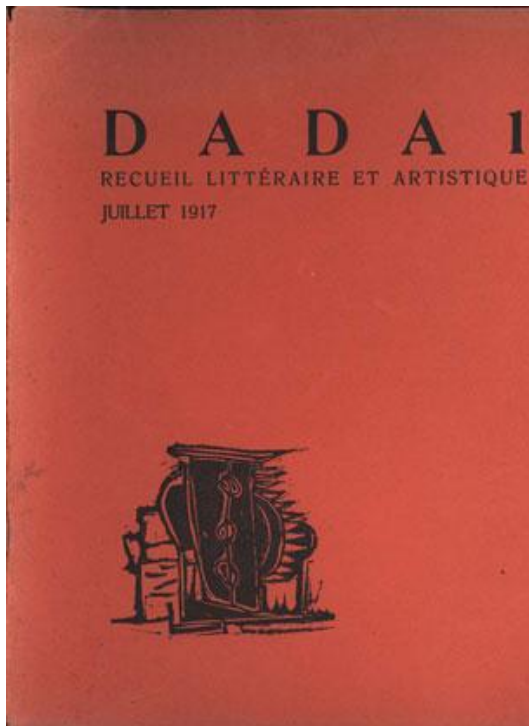

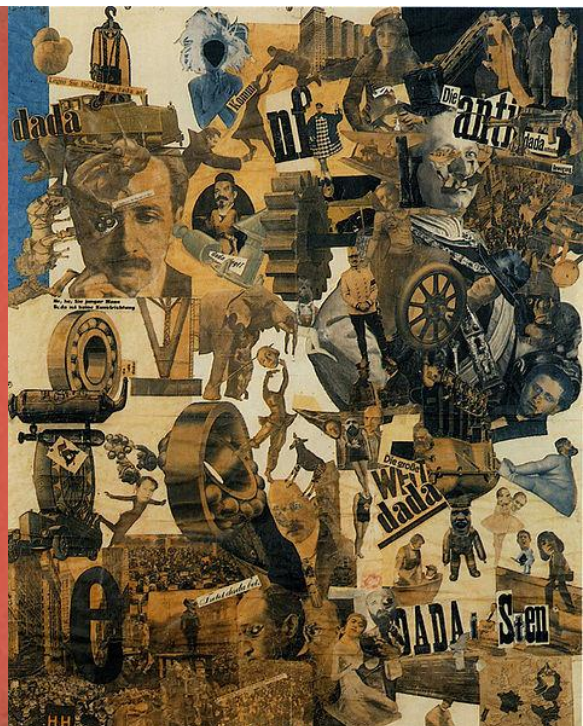

Dadaism

Dada เป็น Movement ทางศิลปกรรมในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 มีแนวโน้มต่อต้าน ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีที่เคยปฏิบัติกันมาในอดีต ซึ่งถูกมองว่าเป็นแนวคิดที่ผิด (anti aesthetics) อันมีผลมาจากความเสื่อมโทรมทางศิลปวัฒนธรรมและสังคม ที่เป็นผลกระทบจากสงครามโลกครั้งที่ 1 การ แสดงออกของศิลปินแต่ละคนในกลุ่มนี้มีลักษณะ แดกดัน เยาะเย้ย ถากถาง มองโลกในแง่ร้าย เห็นว่าโลก แบบเก่าๆควรจะทำลายทิ้งได้แล้ว ตามอย่างผู้นำทางการปกครองแบบอนาธิปไตย (Anarchism) เคยกล่าวไว้ว่า “การทำลายก็เป็นการสร้างสรรค์เหมือนกัน” Dadaism สร้างสรรค์ผลงานออกมามีลักษณะผิดหลัก ความจริงที่เป็นอยู่ หรือเรื่องที่คุณเหมือนเหลวไหลไร้สาระ

Cover of the first edition of the publication
“Dada” by Tristan Tzara; Zurich, 1917

Cut with the Dada Kitchen Knife through the
Last Weimar Beer-Belly Cultural Epoch in
Germany 1919,
Collage of pasted papers 90x144 cm,
Nationalgalerie, Staatliche Museen zu Berlin

เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในฤดูใบไม้ผลิ ปี 1916 โดยกลุ่มกวี นักประพันธ์ และศิลปินชาติต่างๆ ใน Europe ซึ่งในช่วงเวลานั้น บรรยากาศทางเศรษฐกิจและสังคมใน Europe ตกอยู่ในช่วงที่บอบช้ำ ประชาชนจำนวนมากขาดแคลนอาหารและไร้ที่อยู่อาศัย บ้านแตกสาแหรกขาด จิตใจของประชาชนอยู่ใน สภาพที่ตกต่ำ อันเป็นผลจากสงคราม ทำให้กลุ่มศิลปินหลบหนีจากแรงกดดันทางสังคมและการเมืองใน ประเทศของตนไปอยู่ที่เมือง Zurich ประเทศ Switzerland และได้รวมตัวกันสร้าง Movement ทาง

ศิลปกรรมเพื่อปรับปรุงทิศทางของศิลปะวัฒนธรรม ศิลธรรมและคุณค่าทางสังคมขึ้นมาใหม่ โดยศิลปินกลุ่มนี้ มักจัดการชุมนุมกันขึ้นที่กิจการ Cabarets ชื่อ "Cabarets Voltaire" ของ Hugo Ball นักประพันธ์ลี้ภัยชาวGerman ซึ่งที่นี่มีกวี ศิลปินและปัญญาชนหัวก้าวหน้ามาชุมนุมกันและสร้าง Movement ทางศิลปกรรมในแนวทางของพวกเขาไว้อย่างมากมาย

"Nude Descending a Staircase No. 2" (1912)
Oil on canvas. 57 7/8" x 35 1/8".
Philadelphia Museum of Art.
Marcel Duchamp

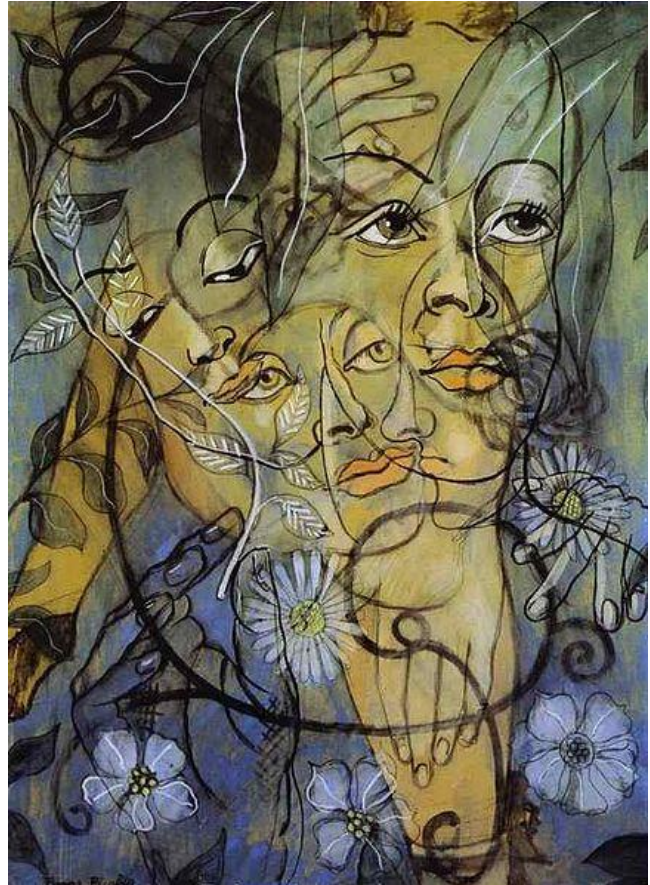
"L.H.O.O.Q." (1919)
Phonetically: "elle a chaud au cul"
or "She's got a hot ass."
Marcel Duchamp

Dada เป็นคำที่ถูกเลือกขึ้นมาด้วยวิธีพิเศษ โดยการเอาเม็ดพริกทอดลงไปในพจนานุกรมแล้วเปิดขึ้น แล้วนำคำที่ปรากฏขึ้นเป็นคำแรกมาใช้ ซึ่งคำว่า Dada มาจากภาษาฝรั่งเศส ตรงกับคำว่า Hobby-horse (ม้าโยก) ซึ่งเป็นที่ถูกใจสมาชิกในกลุ่มเพราะมีความหมายลึกซึ้งสะท้อนเจตนาอารมณ์ของกลุ่ม ที่มีปรัชญาที่ต้องการกลับคุณค่าของค่านิยมต่างๆที่ยึดถือกันอยู่ พวกเขาต้องการชำระล้างความเชื่อที่มองศิลปะเป็นของสูงส่ง ไม่ได้มีเป้าหมายเพียงแค่สร้างงานให้ดูงามเท่านั้น หากแต่ต้องสร้างความปั่นป่วนได้ และมองศิลปกรรมในอดีตเป็นเรื่องไร้สาระ "Dada เป็นจุดประสงค์ดังจุลินทรีย์ที่บริสุทธิ์ กระจายกระจายอยู่ทั่วไปใน

อากาศ มันเจาะทะลุชอกซอนอยู่ในทุกหนทุกแห่ง ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถอธิบายให้ชัดเจนได้ด้วยวาจา หรือแค่การกล่าวถึงแบบแผนของมัน” โดยในสมัยนั้นมีลัทธิทางศิลปะเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่มีแนวคิดปฏิวัติศิลปกรรมในอดีตทั้งสิ้น และศิลปินในกลุ่ม Dada ก็มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับศิลปินในหลายลัทธิ ดังนั้นผลงานของ Dada จึงมีลักษณะที่กว้างไปมาแต่พอจะประมวลได้ว่า พวก Dada จะนำแนวคิดของหลายลัทธิมาผสมปนเปกันไปหมด นำเรื่องราวต่างๆมาอยู่ด้วยกันอย่างไม่คำนึงถึงเหตุผล(แบบเก่าๆ) เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้น

*“Cloud Shepherd” (1953),
Ciudad Universitaria de Caracas
Jean Arp*

*“Hera” 1929, oil on cardboard, 105 × 75 cm,
private collection.
Francis Picabia*

ศิลปินคนสำคัญในลัทธิ Dada ประกอบด้วย

- Marcel Duchamp
- Francis Picabia
- Jean Arp
- Hugo Ball,
- Raoul Hausmann
- Hannah Höch
- Johannes Baader,
- Kurt Schwitters
- Georg Grosz,
- Tristan Tzara (Performance Artist)
- John Heartfield (Architect)

Surrealism

Surrealism เป็นลัทธิทางศิลปกรรมที่มีวิวัฒนาการมาจาก Dadaism แนวคิดไปในครรลของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ Freudianism ของ Sigmund Freud มีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่การแสดงออกของจิตใต้สำนึกอย่างอิสระปราศจากการควบคุมของเหตุผล มีความฝันและจินตนาการค่อนข้างโน้มเอียงไปในแง่ Erotic (กามวิสัย) เป็น Movement ที่เป็นปฏิกิริยาตอบสนองต่อผลกระทบของสงคราม มีแนวคิดปฏิเสธศิลปวัฒนธรรมและสังคมแบบเก่าๆ มีความเชื่อว่าจิตไร้สำนึกเป็นขุมทรัพย์แห่งภูมิปัญญาและจะเป็นกุญแจที่จะไขสู่ทางออกใหม่ทางศิลปวัฒนธรรม มีการพยายามค้นหา Technique กันอย่างกว้างขวางเพื่อที่จะนำพลังขับ จากจิตใต้สำนึกมาแสดงออก

"The Fiddler" (1912), from which the musical, Fiddler on the Roof, takes its name.

Marc Chagall

Freudianism (ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Sigmund Freud ซิกมันด์ ฟรอยด์)

Freud อธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ โดยแบ่งแยกออกได้ดังนี้

Reason + Will + Passion (or Ego +Superego + Unconscious)

ตามทฤษฎีของ Freud เชื่อว่า Sexual Instinct เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งประสบการณ์ด้าน Sexual (*มิได้หมายถึงเพียงแต่เรื่องกามวิสัย หากแต่หมายถึงความต้องการในความรัก) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ไม่ว่าด้านบวกหรือลบ จะฝังลึกลงไปในชีวิตได้สำนึกแม้ว่าความทรงจำในส่วนจิตสำนึกจะหลงลืมไปแล้ว และปมประสบการณ์เหล่านั้นจะเผยออกมาในพฤติกรรมต่างๆของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นขณะที่อยู่ในสภาวะที่ไร้ความควบคุมจากจิตสำนึก

Max Ernst "The Elephant Celebes" 1921

Salvador Dali "Atomic Leda" 1949

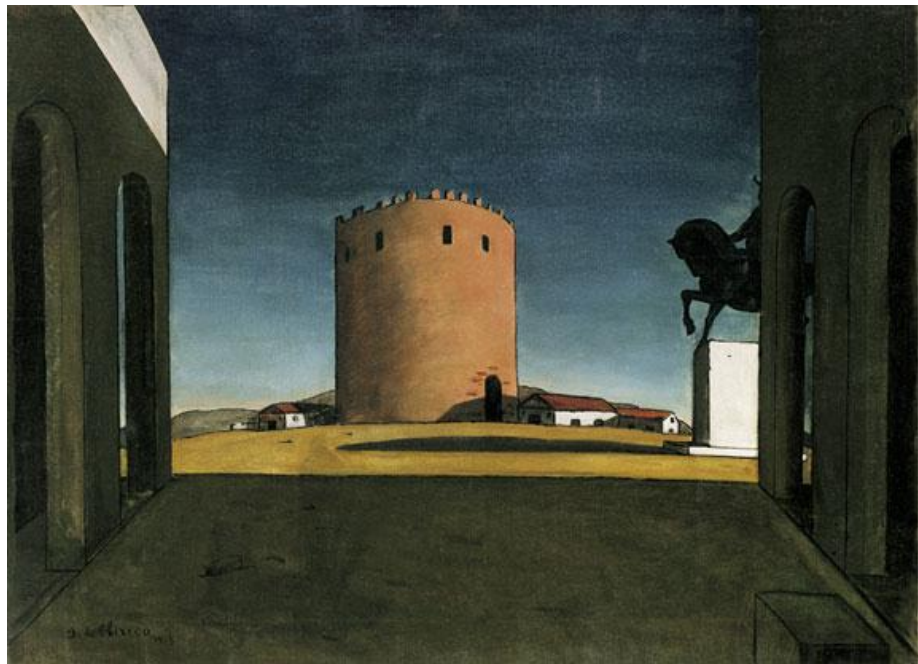
Tate, London

ความเหตุผลอันสมบูรณ์ครอบคลุมได้เพียงเสี้ยวหนึ่งในประสบการณ์ของเรา ซึ่งทำให้เราเข้าใจผิดเรื่องความจริงทั้งหมด แต่ถูกรวบรวมและคลอบงำอยู่ด้วยคำว่า เหตุและผล ซึ่งอยู่ในส่วนของจิตสำนึก ความฝันได้เปิดช่องทางไปสู่วิถีทางที่สำคัญที่สุดของการเข้าไปสู่อณาจจักรอันมีมิติของจิตไร้สำนึก และเป็นกุญแจที่จะนำไปสู่ความจริงอันสมบูรณ์ (Super Reality)

Max Ernst's "L'Ange du Foyer ou le Triomphe du Surréalisme" (1937)

Surrealism ได้พยายามพัฒนา technique เพื่อเป็นเครื่องมือในการเปิดมุมมองแห่งภาพที่สั่งสมอยู่ในจิตใต้สำนึก เป้าหมายของลัทธินี้มีได้อยู่ที่การ สร้างงานศิลปะ หากแต่ว่าเป็นเครื่องมือสำรวจสิ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวมนุษย์ เช่นมีการพยายามสร้างสรรค์รูปทรงอันบริสุทธิ์ เพื่อแสดงออกให้เห็นถึงการทำอะไรที่เหตุผล เป็นแรงกระตุ้นจากภายใน **เป็นวิธีการแสดงออก ได้รับความอิทธิพลมาจากการสร้างสรรค์กวีในสมัยนั้น เรียกว่า Automatism (การเขียนอัตโนมัติ)

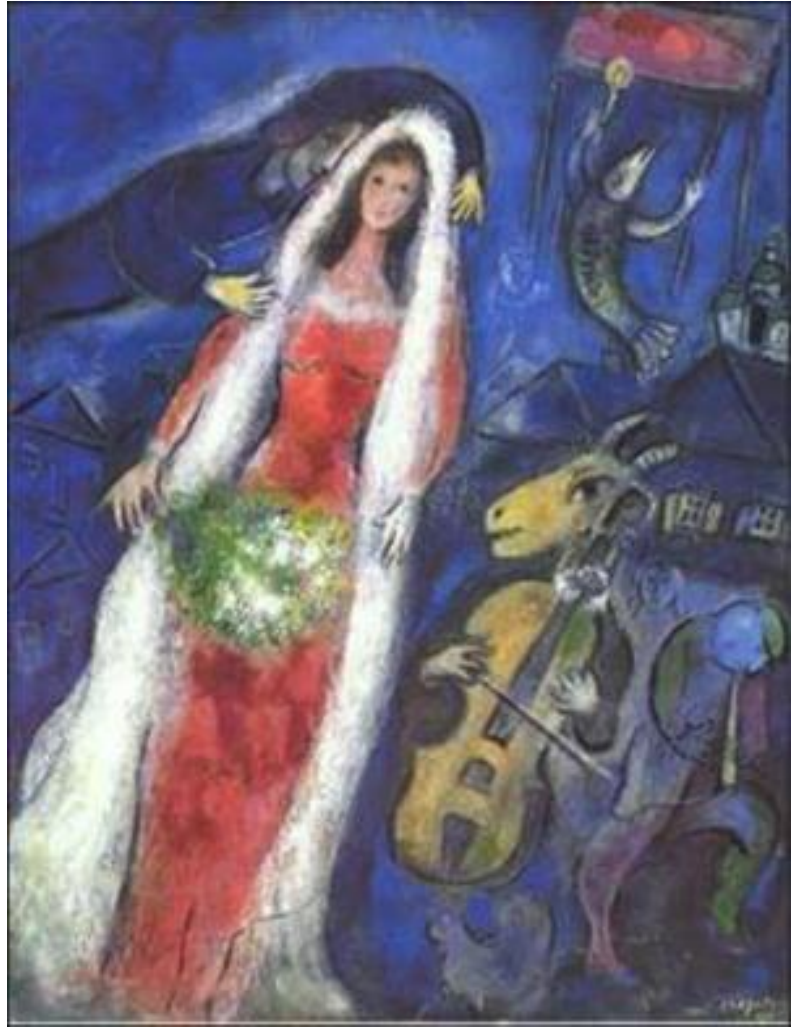

Giorgio de Chirico's "The Red Tower" (La Tour Rouge) 1913, Guggenheim Museum

Bella with White Collar, 1917

Marc Chagall

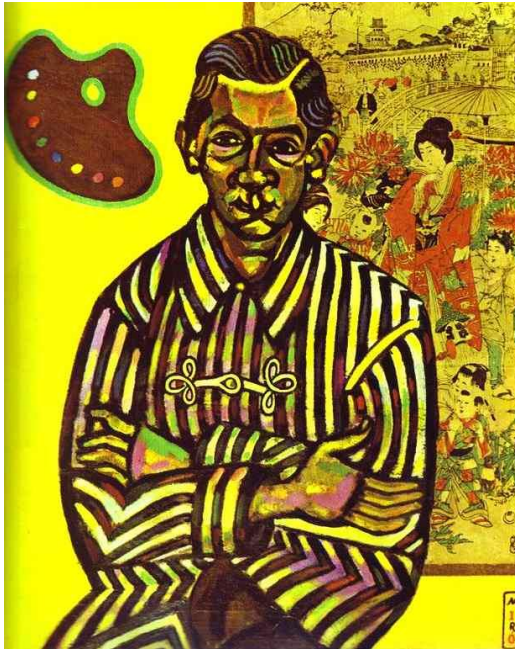
"La Mariée" (The Bride) 1950

Marc Chagall

**รูปแบบของศิลปกรรม Surrealism อาจแบ่งแยกตามลักษณะ หรือกระบวนการและวิธีสร้างสรรค์
ได้เป็น 2 รูปแบบ คือ**

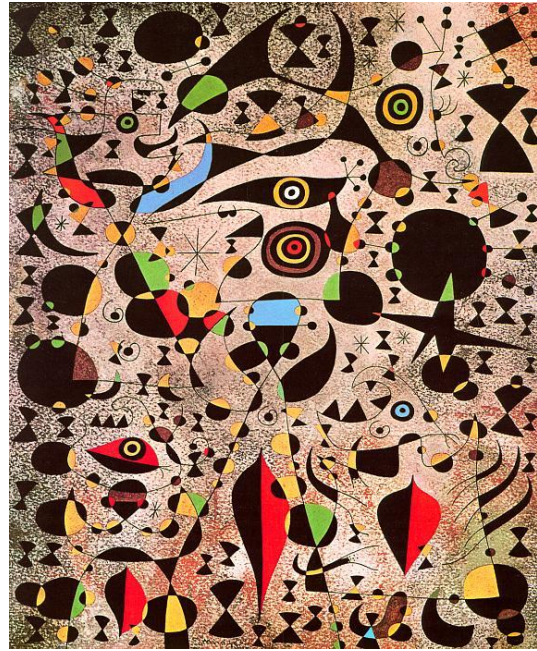
1. Veristic Surrealism เป็นรูปแบบที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพและความเชี่ยวชาญในฝีมือ ผสมกับเรื่องราวของความฝันและรูปร่างเต็มไปด้วยอารมณ์จินตนาการ

- Marc Chagall
- Max Ernst
- Giorgio de Chirico
- Salvador Dali

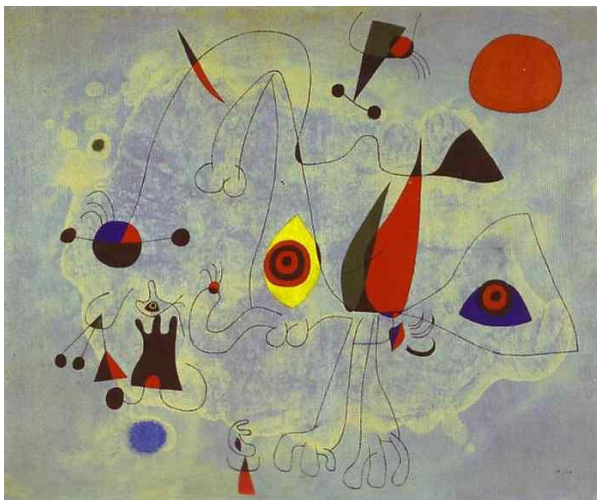
Portrait of E.C. Ricart

Joan Miró

"Woman Encircled by the Flight of a Bird"1941

Joan Miró

Joan Miró's "Women and Birds at Sunrise".(1946)

Joan Miró "Artwork"

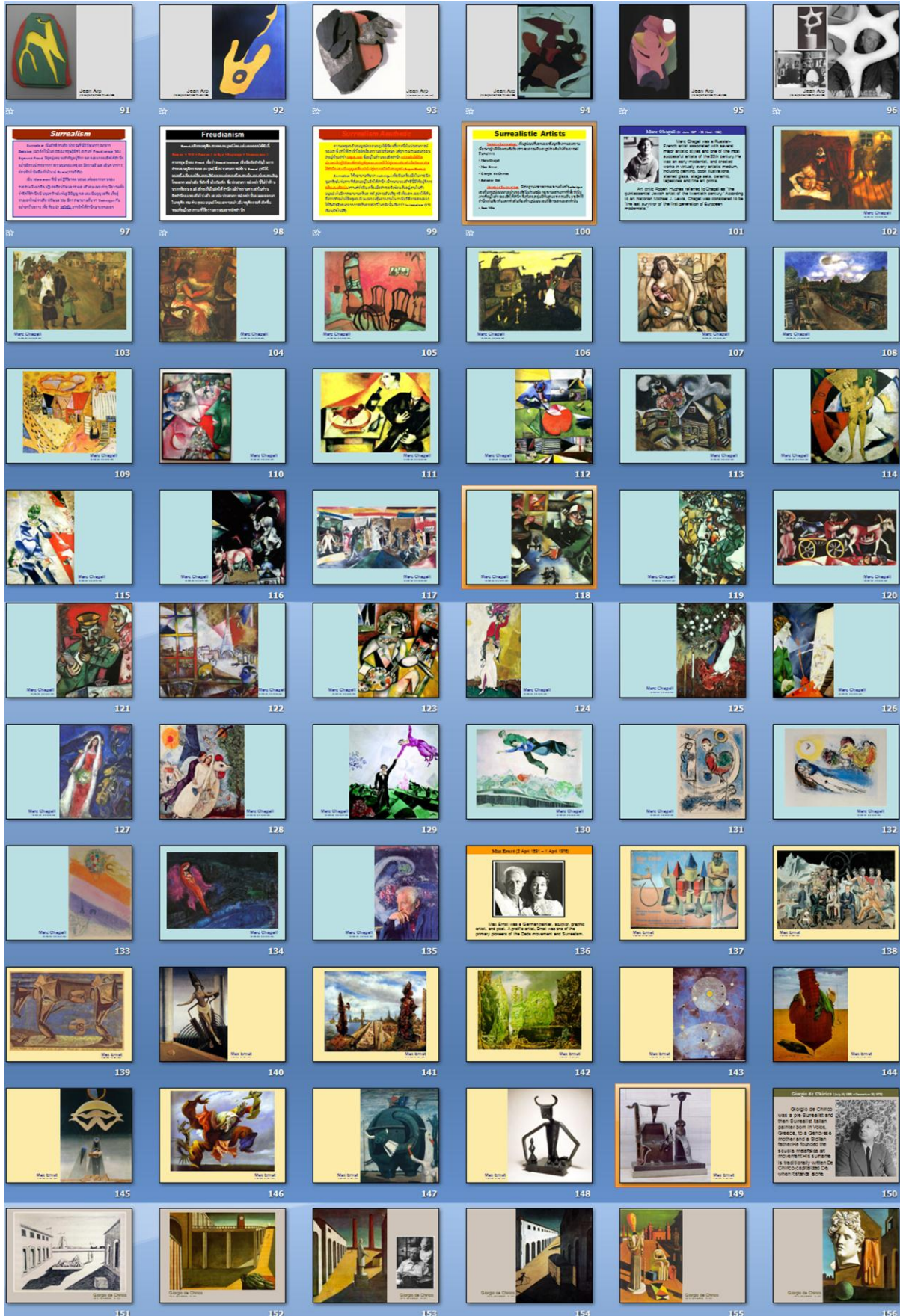
(woman, superimposed powder). 1949

2. Absolute Surrealism มีรากฐานมาจากการพยายามค้นคว้า technique และค้นพบรูปแบบบางอย่างของศิลปินร่วมสมัย พยายามแสดงภาพที่เชื่อว่าเป็นภาพที่อยู่ในส่วนของจิตใต้สำนึก ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานจากความฝัน จากจิตไร้สำนึกเช่นเดียวกัน แตกต่างกันเพียงด้านรูปแบบ และวิธีการแสดงออกเท่านั้น

- Joan Miró

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://issuu.com/wutt/docs/4.dadaism>

Chapter IX

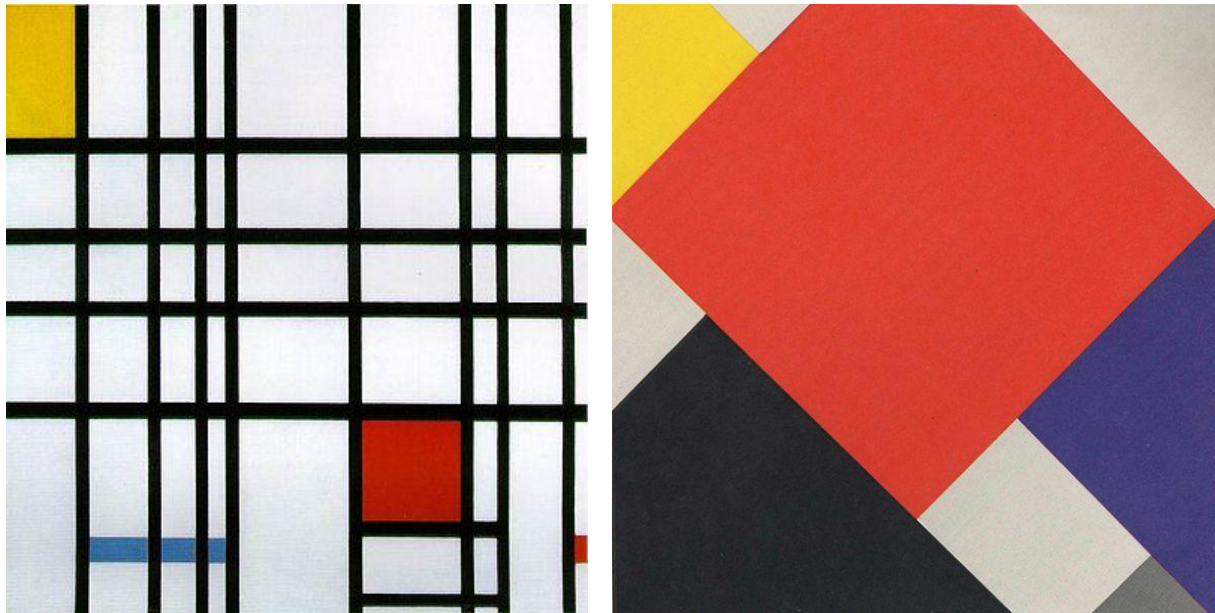
บทที่ 9

A Story Without End : The Triumph of the Modernist

ลำนํ้าไร้จุดจบแห่งโลกศิลปะสมัยใหม่

Piet Mondrian and Theo Van Doesburg : De stijl / Neoplasticism

Piet Mondrian และ Theo Van Doesburg จิตรกรชาว Dutch เป็นผู้นำ Movement นี้ ภายใต้ชื่อตามภาษาเนเธอร์แลนด์ว่า De Stijl หรือ Neoplasticism โดยเขามีพัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างมั่นคง เขาได้ศึกษาค้นคว้าศิลปะร่วมสมัยในหลายๆรูปแบบในสมัยของเขา เริ่มตั้งแต่ Impressionism, Post-Impressionism, Fauvism, Cubism โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างสรรค์อุดมคติแบบใหม่ขึ้น จนในท้ายที่สุดเขาก็เริ่มลดทอนบางสิ่งบางอย่างให้ง่ายเข้าและเป็นนามธรรมมากขึ้น รูปทรงต่างๆก็ลดทอนรายละเอียดจุกจิก รวมถึงเส้นโค้งออกไปเหลือแต่เส้นตรงเข้าแทนที่ ความลึกตามหลักทัศนียวิทยา ก็ถูกทำขึ้นใหม่โดยใช้พื้นระนาบ และจังหวะจะโคนต่างๆที่ยุ่งเหยิงก็ถูกจัดให้เป็นระเบียบ ผลลัพธ์ที่ได้คือรูปทรงเรขาคณิต พร้อมกับการลดความแข็งกร้าวโดยการใช้น้ำเงินและสีส้มอันสดใสเพื่อเดินทางสู่เป้าหมายของเขา คือ “ความจริงที่มีสภาพแน่นอน”

Composition with Yellow, Blue, and Red, Arithmetische Compositie (1924).

1937–42, London, Tate Gallery. Theo van Doesburg,

Piet Mondrian.

American Movement

Abstract Expressionism

จากอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงานของ Kandinsky รวมถึงการสร้างงานในรูปแบบ Automatism ของกลุ่ม Surrealism กลุ่ม Abstract Expressionism นำเสนอแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใหม่โดยที่พวกเขาปฏิเสธการสร้างสรรค์ผลงาน ที่มีการไตร่ตรองล่วงหน้า เพิ่มความพยายามในการบุกเบิก เทคนิควิธีการที่พิสดารมากขึ้น เช่นการทิ้งสีของลวดลายแปร่งหรืออุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สร้างงานโดยคำนึงถึง เรื่องของค่าน้ำหนักอ่อนแก่ องค์ประกอบ และสี ว่ามีความสำคัญอย่างสูงต่อการกระตุ้นจักขุประสาทของผู้ชม อีกทั้งยังมีการรวมเอาปรัชญาในการสร้างสรรค์ผลงานตามแบบพุทธศาสนา Zen เรื่องการใช้พู่กัน เขียนภาพหรือตัวหนังสือ(calligraphy) มาใช้ด้วย

ศิลปินคนสำคัญที่สร้างสรรค์ผลงานในแนวคิดแบบ Abstract Expressionism

- Jackson Pollock
- Willem de Kooning
- Mark Rothko
- Franz Kline

Photographer Hans Namuth extensively documented Pollock's unique painting

Pollock's "No. 5" 1948

*Willem de Kooning's "Woman V" (1952-53),
National Gallery of Australia*

*Mark Rothko's "No. 3/No. 13" (1949)
Museum of Modern Art, New York*

Franz Kline's "No.2" (1954) Museum of Modern Art, New York

Pop Art

Movement นี้เป็นกลุ่มที่เริ่มต้นจากการนำเอาการทดลองของพวก Dada มาฟื้นคืนชีพขึ้นใหม่ เพื่อทำลายประเพณีการสร้างภาพที่จำกัดอยู่เพียงแคภายในกรอบสี่เหลี่ยมของผืนผ้าใบ โดยการนำเอาภาพส่วนใหญ่ของโลกมาเสนอ สมองเท่าที่จะทำได้ ให้ได้เนื้อหาเรื่องราวต่างๆ ให้มากที่สุด

ศิลปินคนสำคัญที่สร้างสรรค์ผลงานในแนวศิลปะแบบ Pop Art

- Robert Rauschenberg
- Andy Warhol
- Jasper John
- Roy Lichtenstein

Robert Rauschenberg, *untitled "combine,"* 1963.

Jasper John's *"Three Flags"* 1958,
Whitney Museum of American

Drowning Girl (1963). On display at the
Museum of Modern Art, New York.

Andy Warhol's "Campbell's Soup" 1968-1970

Andy Warhol's "Coca-Cola Bottles" (1968)

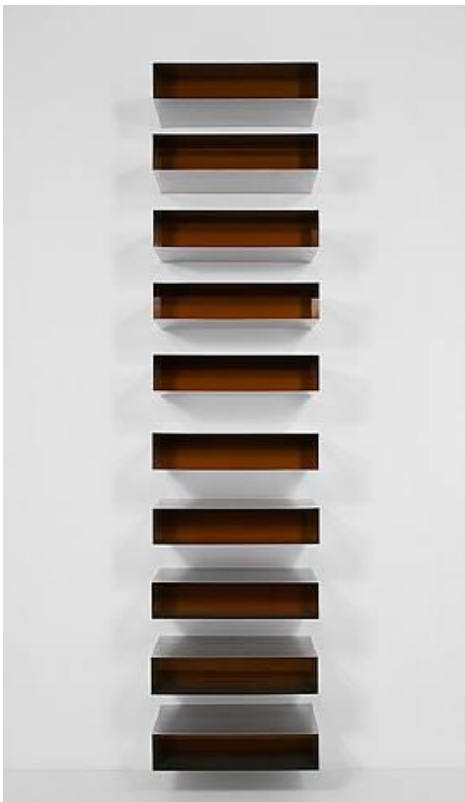
Andy Warhol's "Marilyn Monroe" (1968)

Minimalism

Minimalism คือขบวนการทางศิลปะและการออกแบบโดยเฉพาะจักขุศิลป์และคีตศิลป์ ที่เริ่มราวหลังสงครามโลกครั้งที่สองในศิลปะตะวันตกโดยเฉพาะจักขุศิลป์ของสหรัฐอเมริกา ราวปลายคริสต์ทศวรรษ 1960 และ ต้นคริสต์ทศวรรษ 1970 งานลัทธิจูนนิยมจะเป็นงานที่ปกรายละเอียดจนเหลือแต่แก่น ซึ่งมีผลต่องานศิลปะหลายแขนงรวมทั้งจิตรกรรม, ประติมากรรม และคีตกรรม ลัทธิจูนนิยมเป็นความคิดรากฐานของการลดลง (reductive aspect) ของลัทธิสมัยใหม่ (Modernism) บางครั้งจึงตีความหมายว่าเป็นปฏิกริยาตอบโต้ ลัทธิการแสดงออกทางนามธรรม (Abstract Expressionism) และเป็นสะพานเชื่อมไปยังลัทธิสมัยใหม่สมัยหลัง (Postmodernism)

ศิลปินคนสำคัญที่สร้างสรรค์ผลงานในแนวคิดแบบ Minimalism

- Donald Judd
- Carl Andre
- Richard Serra

Untitled (Stack) 1967

Donald Judd

Torqued Ellipse IV (Torqued Ellipse) 1998

Richard Serra

ศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://issuu.com/wutt/docs/4.american.movement>

<p>Minimalism</p> <p>Minimalism คือศิลปะที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมา โดยเน้นการใช้รูปทรงเรขาคณิตพื้นฐานและสีที่เรียบง่าย โดยไม่เน้นการตกแต่งหรือการบอกเล่าเรื่องราว ศิลปิน Minimalist มักใช้วัสดุที่เรียบง่าย เช่น โลหะ กระจก และไม้ เพื่อสร้างผลงานที่ดูเรียบง่ายแต่มีความลึกซึ้ง</p> <p>Minimalism เป็นศิลปะที่เน้นการใช้รูปทรงเรขาคณิตพื้นฐานและสีที่เรียบง่าย โดยไม่เน้นการตกแต่งหรือการบอกเล่าเรื่องราว ศิลปิน Minimalist มักใช้วัสดุที่เรียบง่าย เช่น โลหะ กระจก และไม้ เพื่อสร้างผลงานที่ดูเรียบง่ายแต่มีความลึกซึ้ง</p> <p>David Judd, Carl Andre, Richard Serra</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	
127	128	129	130	
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>
131	132	133	134	135
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>
136	137	138	139	140
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>
141	142	143	144	145
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>
146	147	148	149	150
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>
151	152	153	154	155
<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>David Judd</p>	<p>"I think, therefore I am"</p> <p>-โดย René Descartes</p>

ภาคผนวก

Plato and Platonic Idealism : Perfect Reality

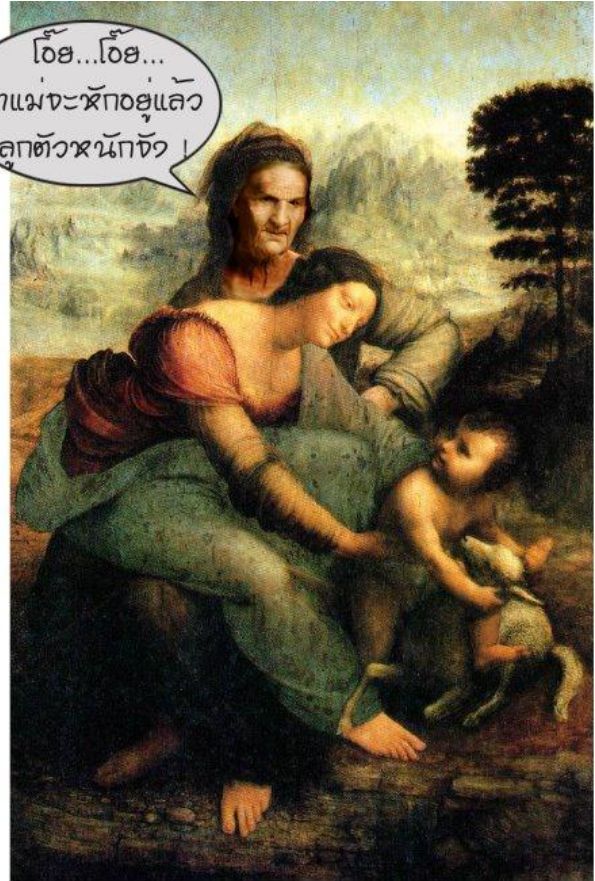
เนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตกช่วงแรกๆ จะเป็นอะไรก็ได้ นอกจากรูปแบบศิลปกรรมภายใต้อิทธิพลศิลปกรรม Classical – วันนี้อาจารย์จึงหยิบยกทฤษฎีสำคัญมาอธิบายเพื่อความเข้าใจถึงรูปแบบสำคัญที่เราคุ้นกันในเรื่อง Idealism หรือ อุดมคตินิยม**

ผลงานศิลปกรรมที่ปรากฏในสมัย Greek-Roman หรือ Renaissance ส่วนใหญ่มีการแสดงออกภายใต้อิทธิพลของแนวคิด Platonism (ทฤษฎีของเพลโต) ปรัชญาเมธีสมัย Greek (หลายพันปีมาแล้ว) แม้กระทั่งในช่วง Middle Ages (ยุคกลาง) เองก็ตามแม้จะมีจุดหมายในการสร้างสรรค์ใหม่ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานใหม่ มุ่งแสดงความศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อ คริสต์ศาสนา แต่ก็ยังคงตั้งอยู่บนแนวคิด Platonic idealism (อุดมคติแบบเพลโต) มิได้เป็นการแสดงออกแบบ Realism (สัจจะนิยม) แบบในสมัยต่อมา

เพลโตแม้จะแสดงความคิดปฏิเสธผลงานการสร้างสรรคศิลปกรรมไว้ในผลงาน Theory of Forms โดยท่านกล่าวไว้ว่าเป็นเพียงการเลียนแบบความจริงอันลึ้มเหลว (Fail to Imitation Reality) และมีส่วนทำให้ระบบศีลธรรมเสื่อมถอย (Moral debasing) แต่เพลโตได้อธิบายต่อไว้ในทฤษฎีฉบับเดียวกันนี้ว่า ความจริงหรือโลกที่เรามองเห็นและอาศัยอยู่นี้เป็นเพียง “สิ่งเลียนแบบ” มาจาก “ความจริงอันสมบูรณ์ (Perfect Reality-Made by God สร้างโดยพระเจ้า)” และได้กล่าวต่อไปว่าศิลปิน-จิตรกรรมมีข้อจำกัดทางการแสดงออกเพราะพวกเขาพยายามที่จะเลียนแบบสิ่งที่พวกเขาเห็นบนโลกที่เป็นเพียงสิ่งเลียนแบบจาก Universal and Perfect Forms (รูปทรงอันสมบูรณ์ อเนกอนันตกาล) หนทางเดียวที่ศิลปินจะเข้าถึง Perfect Reality ได้คือ ต้องศึกษาผ่านเหตุผล

ที่นี้สิตดลองย้อนกลับมาดูเนื้อหาของเราบ้าง อย่างที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมทั้งในสมัย Greek-Roman, Middle Ages หรือ Renaissance ตั้งอยู่บนพื้นฐานการแสดงออกแบบอุดมคตินิยม (Idealism) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในอันดับแรกๆ ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมในยุคสมัยดังกล่าว กล่าวโดยสรุปอย่างง่าย ๆ คือ อุดมคตินิยม = ความจริงอันสมบูรณ์ (Perfect Reality) ≠ ความจริงที่มองเห็น (Visible Reality) ที่เพลโตได้สร้างผังผ่านรูปทรงกลมแสดงการอธิบายถึงหลักการนี้ไว้ในทฤษฎีอุดมคติ (Platonic Idealism : Theory of Forms) (ดูภาพ)

+ให้อีก 1 ภาพที่จะทำให้สิตดสามารถเข้าใจรูปแบบศิลปกรรมในสมัยดังกล่าวได้ง่ายขึ้น กับภาพอันงดงามที่สุด แต่ไม่อาจเป็นจริงไปได้ “The Virgin and child with Saint Anne” ของ Leonardo da Vinci (แม่พระมารีนั่งบนตักนักบุญแอนผู้เป็นมารดาที่มีรูปร่างและใบหน้า ประหนึ่งวัยเดียวกัน)

Platonic Idealism
The theory of forms
Plato's sphere of Universal

Visible Reality
ความจริงที่มองเห็น

ความจริงและโลกที่เรามองเห็นเป็นเพียง "สิ่งเลียนแบบ (Visible Reality)" มาจาก "ความจริงอันสมบูรณ์ (Perfect Reality)" ฯลฯ หนทางที่ศิลปินจะเข้าถึงความจริงอันสมบูรณ์ได้ คือ ผ่านทางเหตุผล

ความจริง อันสมบูรณ์ เอนกอนันต์
Perfect/Universal Reality

Objective and Subjective Party

ใกล้สอบเข้าไปทุกทีแล้ว วันนี้ขออนุญาตขยายความทฤษฎีที่สำคัญที่สุดอีกทฤษฎีหนึ่งในช่วงครึ่งภาคการศึกษาแรก อย่างที่ได้เคยกล่าวถึงไปแล้วในการบรรยายถึง Movement ในศตวรรษที่ 18-19 ที่มีกรโต้แย้งกันในทางแนวคิดของสองลัทธิใหญ่ Neoclassicism และ Romanticism ที่ฝ่ายหนึ่งมุ่งไปสู่การยึดระเบียบแบบแผนความงามในแบบ classical อย่างเคร่งครัด ส่วนอีกฝ่ายมุ่งไปสู่การแสดงออกทางอารมณ์และพลังแห่งจินตนาการ

ข้อโต้แย้งชิ้นนี้้นำเราไปสู่ทฤษฎีทางความงามสำคัญชิ้นหนึ่ง กับคำถามที่ว่า “Aesthetic Elements (สุนทรียธาตุ หรือธาตุแห่งความงาม) มีจริงหรือไม่?” ทำให้สามารถจำแนกกลุ่มความเชื่อพื้นฐานออกได้เป็นสองกลุ่มที่เป็นหลักการสำคัญในการเริ่มต้นทำความเข้าใจกับการอธิบายความหมายของคำว่า “ความงาม”

1. Objectivist Party กรณีถ้าเชื่อว่ามีจริง สิ่ง (นั้นๆ) ไม่ว่าจะไปอยู่ในสิ่งใด สิ่งนั้นต้องงามเสมอ ตามความเชื่อว่ามีอยู่จริงของ “God's eye view” แต่การที่จะเข้าถึงสภาวะความงามนั้นได้อาจต้องอาศัยการศึกษาตามลำดับขั้น จนบางครั้งถึงขั้นเข้าสมาธิ ยกตัวอย่างที่เห็นได้ชัด 1 ตัวอย่าง ที่นิสิตรู้จักเป็นอย่างดีแล้ว คือทฤษฎี Perfect Reality (ความจริงอันสมบูรณ์) หนึ่งในทฤษฎีสำคัญใน Platonic Idealism ของ Plato (อุดมคติแบบเพลโต) แห่งสมัย Greek
2. Subjectivist Party (Observer ผู้สังเกตการณ์) กรณีถ้าเชื่อที่ไม่มีจริง ความงามเกิดขึ้นจากความรู้สึกและความเห็นส่วนตัวของผู้ชม ซึ่งอาจมีวิธีการหรือมุมมองการสัมผัส รับรู้ที่แตกต่างกันไปตามปัจเจกบุคคล ยกตัวอย่างง่ายๆในเชิงศีลธรรม (Ethical Subjectivist) เช่น คนเราสามารถตัดสินการกระทำบางอย่างว่าผิดหรือถูกได้ในความรู้สึก ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะผิดกฎจารีต หรือกฎหมายก็ตาม ในครรลองของศิลปะก็เช่นกัน เราอาจตัดสินว่าความผลงานชิ้นใดๆงาม หรือเราชอบมันหรือไม่ ได้จากความรู้สึกของเราเอง ไม่ว่าจะผลงานชิ้นนั้นจะได้รับการยอมรับจากผู้คนหมู่มากหรือไม่ก็ตาม เป็นต้น

ทั้งสองกลุ่มดูเหมือนจะมีความขัดแย้งกัน โดยเฉพาะในปรัชญาสมัย Classic ดูเหมือนส่วนใหญ่จะเอนเอียงไปในทาง Objectivist มากกว่า แต่ในสมัย Enlightenment ก็มีนักปรัชญาหลายท่านพยายามเชื่อมโยงหลักการทั้งสองฝ่ายที่แสดงเค้าว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ภายในเช่นกัน โดยนิสิตสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้จากนักปรัชญาหลายๆท่าน เช่น Fichte, Schelling, Hegel โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Theory of Perception (ทฤษฎีการรับรู้) ของ Immanuel Kant

เมื่อมาถึงขั้นนี้ผู้อ่านอาจจะเริ่มรู้สึกสับสน แต่อย่าเพิ่งผละไปจากประเด็นทางสุนทรียศาสตร์ขั้นนี้ ในที่นี้ผู้เขียนจะไม่ขอสรุปว่าความงามควรจะยึดถือในทฤษฎีชุดใด และมีได้มีเจตนาจะให้ตัดสินใจเลือกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพราะการจะตัดสินคุณค่าของศิลปกรรมชิ้นใดๆจะขึ้นอยู่กับบริบทประกอบหลายๆประการ เช่น ผลงาน Black Painting Series ของ Francisco Goya ถ้านำทฤษฎีแบบ Greek หรือ Platonic Idealism มาตัดสิน แนนอนต้องตัดสินว่าไม่เข้าเกณฑ์ แต่เราจะตัดสินว่าผลงานชุดนี้ไม่มีคุณค่าทางความงามโดยยึดทฤษฎีเดียวคงไม่ได้ เช่นกัน

ณ จุดนี้ผู้เขียนอาจนำนิสิตออกมาไกล (?) จากเนื้อหาในรายวิชาไปบ้าง นั้นเพียงเพราะว่าพวกเราในฐานะที่เป็นนิสิตสาขาศิลปะในระดับอุดมศึกษา ควรที่จะเริ่มเรียนรู้ ทำความเข้าใจเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ประกอบการตัดสินคุณค่าทางความงามของผลงานศิลปกรรม หรือสิ่งต่างๆรอบตัว

บรรณานุกรม

- กำจร สุนพงษ์ศรี. (2530). ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก(History of Western Art). (พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชนจำกัด
- Thames and Hudson , A history of Painting -Sculpture –Architecture, Hartt 1988
- E.H.Gombrich , The story of Art, Phaidon Press Limited printed in Hong Kong 1995
- Marilyn Stokstad, Art History , Harry N. Abrams Inc. printed in France 1999.
- Francoise Cachin, Art of the 19th Century, Harry N. Abram Inc. printed in France 1999.
- Ball, Hugo. Flight out of time. University of California Press: Berkeley and Los Angeles, 1996.
- Greenberg, Clement. "American-Type' Painting". In Art and Culture: Critical Essays. Boston: Beacon Press, 1961.
- Jachec, Nancy. The Philosophy and Politics of Abstract Expressionism 1940–1960. Cambridge University Press: Cambridge, 2000